NO: 28

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

Umut işçi sınıfının, köylülüğün, emekçi sınıfların kendisinde... Kurtuluşun anahtarı işçi sınıfının, ve onun önderliğindeki köylülerin, tüm emekçilerin elindedir!

1985 yılını bütün dünyada emperyalist burjuvazi ve tüm gericiler, ülkemizde faşist hakim sınıflar "umut tacirliği"nin bir dizi yeni örnekleri ile kapadılar.

DÜNYA ÇAPINDA UMUT TACİRLİĞİ: CENEVRE'DE ZİRVE ŞOVU!

Uluslararası planda bu umut tacirliğinin 1985 e ait en büyük örneklerinden biri, kuşkusuz Kasım ayında Cenevre'de ABD emperyalistleriyle Rus sosyal-emperyalistleri arasında en üst düzeyde yapılan, Reagan ile Gorbaçev'i "buluşturan" zirve toplantısı; daha doğrusu ZİRVE ŞOV'u idi.

Bütün dünya emperyalist, burjuva, gerici basın ve yayın araçlarının proletaryaya ve halk yığınlarına "silahsızlanma ve barış" için bir "umut", "ileriye atılmış bir adım", "zafer" vb. olarak adlandırdığı bu zirve toplantısı, bütün emperyalist büyük güçler arasında kıyasıya süren, **etki ve nüfuz alanlarını genişletme, dünyayı yeniden paylaşma dalaşının üzerini örtme**; ABD emperyalistlerinin, Rus sosyal-emperyalistlerinin, ama yalnızca onların değil, tüm emperyalist büyük güçlerin bugün aktüel olarak dünyanın çeşitli ülkelerinde halklara karşı doğrudan, ya da dolaylı olarak sürdürdükleri, içinde yer aldıkları, kendi çıkarları doğrultusunda yararlandıkları, kışkırttıkları, kullandıkları **bir dizi gerici-yağmacı aktüel savaştaki sorumluluklarını ve suçlarını gözlerden gizleme; harıl harıl yeni bir dünya paylaşım savaşına hazırlananların, kendilerini barış yanlısı gösterme** esas amacına hizmet eden bir gösteri idi.

Bu gösteride ABD emperyalizminin ve Rus sosyal-emperyalizminin bugünkü en yetkili siyasi temsilcileri bir kez daha kendilerinin ne kadar BARIŞ YANLISI olduklarını açıkladılar! Emperyalizmin savaşsız olamayacağı gerçeğini gözlerden gizleyerek, BARIŞ üzerine timsah gözyaşları döktüler! Barış üzerine büyük nutuklar attılar, barış üzerine kadeh tokuşturdular!

Bir zamanların Hollywood'unun ikinci sınıf aktörlerinden —ama McCarthy döneminde cadı kazanları kaynatılırken, anti-komünist haçlı seferinde gammazlık rolünde baş rol oynayan— şimdinin ABD başkanı ... Ne günlere kaldık!... bay Reagan ve eşi; Kruşçev okulundan yetişme has revizyonist şeflerden Gorbaçev ve eşi ile "insani olarak yakınlaşmış"lar! Birbirlerinin "insan olduklarını görmüşler"! Emperyalist, burjuva, gerici basının "zirvenin en önemli başarılarından biri" olarak nitelendirdikleri bu "olay", işçi sınıfına ve halklara "dünya barışının korunmasında önemli bir

ileri adım" olarak yutturulmaya çalışılıyor! ... Ne günlere kaldık!...

Bu "zirve şov"unu, "silahsızlanmaya, barışa, dünya güvenliğine önemli bir katkı" olarak görüp gösteren, yalnızca emperyalist, sosyal-emperyalist burjuva, gerici basın değil. Bugün özellikle Batı Avrupa ülkelerinde, ve ABD'de kitlesel bir niteliğe sahip olan, ve emperyalist, sosyal-emperyalist burjuvazinin denetimindeki pasifist-revizyonist-reformist BARIŞ HAREKETİ de, bu hareketin başını çekenler, onun adına konuşanlar da bu zirveyi barış için bir başarı olarak selamladı, selamlıyor! Nerdeyse zil takıp oynayacaklar! Unuttukları, ve unutturmak istedikleri bazı gerçekler var! Hatırlatalım:

Önce, Reagan ve Gorbaçev efendiler, "Barış" üzerine şampanya kadehlerini tokuşturduklarında, üzerine kadeh kaldırdıkları "barış", yalnızca bir genel dünya savaşının olmaması anlamında bir barıştır. İkinci Dünya Savaşının sonunda "1000 yıllık bir dünya imparatorluğu" kurmak için yola çıkan Nazi-Hitler Almanyasına, onun müttefikleri olan faşist emperyalist güçlere, Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliğinin önderliğinde, dünya proletaryası, ve halkların yiğit mücadelesi sonucu dayatılan; Nazi İmparatorluğunun yıkıntıları üzerinde yükselen bu barış, daha en başından itibaren başta ABD emperyalizmi olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin sürekli saldırı ve tehdidi altında var olan bir barış olmuştur! Sosyalist Sovyetler Birliği'nin, iktidarı ele geçiren Kruşçev revizyonistleri önderliğinde giderek yozlaşması, ve sosyal-emperyalist bir güce dönüşmesi, dünya sosyalist sisteminin bu gelişme sonucu dağılması sonucu, bu "barış" bütünüyle, tümü dünya hegemonyası için dalaşan emperyalist - sosyal-emperyalist büyük güçlerin, ve onların "müttefikleri"nin karşılıklı güç dengesi hesapları üzerine kurulu, her an bir genel savaşa dönüşme imkanı ve ihtimalini içinde barındıran emperyalist bir barış haline gelmiştir. Bugünkü bu emperyalist barış, bütün emperyalist - sosyal-emperyalist güçler arasında, iki genel savaş arasındaki bir "nefes alma, hazırlanma" döneminden başka birşey değildir. Bu "barış", emperyalist ve sosyal-emperyalist güçlerin halklara karşı, onlarca, yüzlerce silahlı müdahalesini; devrimlerin bastırılması için yürütülen bir dizi karşı-devrimci savaşı; emperyalist güçlerin kışkırttığı ve içinde doğrudan ya da dolaylı olarak yer aldığı ve yararlandığı yerel gerici, karşı-devrimci savaşları içeren bir barıştır. Bu "barış" içinde —ikinci dünya savaşının bitiminden bu yana geçen süre içinde— bu gibi savaşlarda ölenlerin sayısı, İkinci Dünya Savaşı içinde ölenlerin toplam sayısını çoktan aşmıştır! Bu "barış" içindeki savaşların dolaylı kurbanlarının ise sayısını saymak zordur!

Reagan ve Gorbaçev, barış üzerine kadeh tokuşturduklarında, Rus sosyal-emperyalist ordusu Afganistan'da, Afganistan halklarına karşı en modern silahlarla yok etme savaşı yürütüyordu! Aynı anda ABD emperyalist ordusunun özel yetiştirilmiş unsurları, Nikaragua halklarına karşı sürdürülen açık savaşta Contra'lara açık destek vermekte idi; bütün Orta Amerika ülkelerinde devrimci hareketlerin bastırılmasında ABD ordusunun özel timleri, "danışmanları" iş başında idiler. ABD'nin ve Rus sosyal-emperyalizminin deniz filosunun çeşitli parçaları dünyanın çeşitli denizlerinde jandarmalık görevini sürdürmekte idi! Bir Mısır uçağı, Akdeniz'de dolanan ABD 6. filosundan kalkan uçaklar tarafından "korsanlığa karşı"!!! eylem içinde!!! zorla İtalya topraklarına indiriliyordu! Vs. vs.

Reagan ve Gorbaçev barış üzerine kadeh tokuştururken, emperyalist - sosyal-emperyalist patentli silahlar işçiler, köylüler üzerine kurşun yağdırıyor, kan kusuyordu! Bir dizi ülkede halklar, emperyalist tekellerin kârlarına kâr katan gerici savaşları yaşıyordu. Ve emperyalist silah tekelleri bütün hızlarıyle yeni ölüm makineleri üretiyor, üretiyordu! Dünyayı tıka-basa silahla dolduran emperyalist ve sosyal-emperyalistler, uzayın askerileştirilmesinde adımlarını hızlandırıyor, çok değil bundan 50 yıl öncesinin hayal-bilim romanlarının konusu olan "yıldız savaşları" pratik hazırlık safhasına giriyordu.

İÇİNDEKİLER

Bütün devrimcilere sesleniyoruz! PKK ile, bir bölümü karşı-devrimci bir bölümü devrimci "sol" gruplar arasındaki çelişmelerin şiddet yöntemleriyle "çözülmesine" karşı çıkalım! . . . . s. 9

Clara Zetkin'in Anısına . . . s.19

Bazı kadın yoldaşların 8 Mart 1986'da okunmak için hazırladığı yazı s.22

Köln'de GUAfS ile yaptığımız Afganistan yürüyüşü üzerine . s.26

R. Avcı'nın Batı Alman faşistleri tarafından öldürülmesi ve gelişen olaylar üzerine . . . s.29

PKK ile ilgili bildirinin Kürtçesi, ve "Neden Kürtçe?" . s. 1

Reagan ve Gorbaçev'in sözünü edip, üzerine şampanya kadehlerini tokuşturdukları barış, işte böyle bir "barış"tır. Onların barışı gerçekte, her an dünyayı yeniden paylaşmak için yeni bir dünya savaşı, evet nükleer silahlarla sürdürülecek bir genel savaş ihtimalini, ve tehlikesini de içinde barındıran; **şimdilik** bazı emperyalist-sosyal-emperyalist metropolleri dışta tutan, yerel gerici, karşı-devrimci savaşlar yol arkadaşı olan, bütün emperyalist büyük güçlerin harıl harıl bir genel savaş hazırlığı içinde bulunduğu **emperyalist barıştır.** Ve işte böyle bir barış üzerine görüşmelerin bile zafer olarak kutlandığı bir dünya sözkonusudur.

Bu barışın, işçi sınıfının, ezilen halkların, tüm dünya emekçilerinin özlemini duyduğu barış olmadığı; bu dünyanın bugün işçi sınıfının, ezilen halkların, emekçilerin dünyası olmadığı açıktır!

İşçi sınıfının ve emekçilerin yepyeni bir dünyaya ihtiyacı vardır! Emperyalist-sosyal emperyalist burjuvazinin ve onun gerici suç ortaklarının yokedildiği bir dünya! İşçi sınıfının ve onun müttefiklerinin, devrimin düşmanları üzerinde kesin diktatörlüğünün hüküm sürdüğü; "Herkesten yeteneğine göre, herkese emeğine göre" şiarına uygun örgütlenmiş; "Herkesten yeteneğine göre, herkese ihtiyacına göre" şiarına uygun toplumu yaratmak için devrimi sürdüren bir dünya!

İşçi sınıfının, ezilen halkların, emekçi yığınların özlemini duydukları barış, ancak böyle bir dünyada gerçek anlamda garanti altına alınabilir. Ve böyle bir dünya için SAVAŞMAK, emperyalistleri ve sosyal-emperyalistleri, tüm gericileri DEVRİMCİ SAVAŞLARLA yerle bir etmek gerekir! Emperyalist dünyada barış için gerçek mücadele, PROLETER DÜNYA DEVRİMİ için mücadelenin bir parçası ve ona bağlı olarak ele alınmak zorundadır. Umut tacirleri ne kadar gösteri yaparsa yapsın, gerçek anlamda dünya barışı ancak ve yalnız proleter dünya devriminin ürünü olabilir, ve mutlaka olacaktır da!

ÜLKEMİZDE UMUT TACİRLERİNİN BAZI MALLARI

Dünya çapında öncelikle barış satıcılığı konusunda yoğunlaşan umut tacirliği; her ülkede ülkenin durumuna, özelliklerine, halk yığınlarının umut ve özlemlerine uygun olarak bir dizi başka konularda da kendini gösteriyor.

Mesela ülkemizde işçi sınıfının, köylülerin, emekçi halkın giderek artan hoşnutsuzluğunun, faşist düzene karşı bir patlayışa dönüşmesini engellemek amacıyla, hakim sınıfların elinde bir dizi umut şekeri var. Hakim sınıfların kendi aralarında da çelişmeleri olan değişik siyasi temsilcileri; şu andaki konumlarına uygun olarak değişik umut şekerlerini halk yığınlarına sunuyor; onlarla yığınları avutmaya çalışıyor.

Cunta markalı Özal hükümeti yığınları öncelikle "enflasyon düşecek" vb. **ekonomik** düzelme vaatleri ile avuturken; hakim sınıfların bugün devlet iktidarı içinde yeterli temsil edilmedikleri nedeni ile rahatsızlık duyan bazı muhalif siyasi temsilcileri ise bir yandan ekonomik taleplere, bir yandan da **siyasi demokrasi**nin bir dizi talebine sahip çıkar görünerek, yığınların muhalefet potansiyelini kendi potalarında eritme hazırlıkları içinde bulunuyor.

Buna en açık örnekler son dönemde hakim sınıfların muhalif bütün siyasi temsilcilerinin büyük gürültü ile sahiplenmeye başladığı "Genel Af", "İşkenceye son!", "İşkenceciler cezalandırılmalı" vb. taleplerdir. Siyasi planda geniş yığınların talepleri olan bu talepler, şimdi hakim sınıfların siyasi sözcülerinin bir bölümü tarafından "hararet"le savunulmaya, bu konularda büyük kampanyalar düzenlenmeye başlandı. Dünün işkencecibaşları, karşımıza "İşkence insanlık suçudur" (Bunu MHP'nin bir çeşit devamı olan MÇP'nin başkanı söylüyor!), "İşkence insanlık suçudur. Eğer bizim dönemimizde olmuş ise, sorumlusu biziz dir"! (Bunu Demirel söylüyor) vs. teraneleri ile çıkıyor karşımıza! Ve onların bu tavırlarında bir dizi "sol"cu!!! olumluluk buluyor, demokrasi keşfediyor! Ne diyelim? Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri bu gibi "solcu"lardan yakasını kurtarmadıkça, daha çok çekeceği vardır. Bu gibi "solcu"lardır işçi sınıfını ve emekçileri hakim sınıfların kuyruğuna takan, objektif olarak onların kendi arasındaki iktidar dalaşının yedek gücü haline getiren.

Eğer bugün Demireller "işkenceye karşı bayrak açıyorsa"... eğer bugün cuntanın baş destekçilerinden Şevket Yılmaz önderliğindeki Türk-İş "Ekmek-Barış-Özgürlük" sloganları altında onbinlerce kişinin katıldığı mitingler düzenlemek zorunda kalıyorsa, bundan hiç kimse bunların "demokratlaştığı" sonucunu çıkarmamalıdır. Hayır! Olan yalnızca şudur:

Türkiye işçi sınıfına, Türkiye halklarına yıllardır uygulanan —ve ancak süngü zoru ile, tank paletleri gölgesinde uygulanabilir olan— ekonomik politika sonucu yığınların ekonomik ezilmişliği —bundan sonrası olamaz— bir noktaya gelmiştir. İşçi sınıfının, emekçi yığınların yoksullaşması sürecinde artık öyle bir noktaya varılmıştır ki; hoşnutsuzluğun dile getirilmesini süngü zoru ile de bütünüyle engellemek çok zordur. Ve bu noktada daha yüklenilirse, bir patlama muhtemel hale gelmiştir.

Hakim sınıfların bugün siyasi iktidarı elinde bulunduran siyasi temsilcileri, cunta

ve Özal hükümeti;bu gelişmeler karşısında, uyguladıkları ekonomik-politikada bazı ufak-tefek rötuşlar yapma; bu arada da ara seçim yılı olan 1986'da yığınları kısa süreli avutacak "kemer gevşetme" tedbirleri alma hesapları içindedir. Diğer yandan bunlar siyasi demokrasi talepleri konusunda da, radikalleşmeyi engellemek amacı ile, "tencerenin kapağını biraz aralama" politikası gütmeye başlamıştır. Bunlar hakim sınıfların "muhalif siyasi temsilcilerinin" koz olarak kullandığı "af", "işkence" vb. konularda da bu silahları da onların elinden almaya çalışan bir siyaset izlemeye çalışmaktadır.

Hakim sınıfların muhalif siyasi temsilcileri ise, en sağından en "sol"una, MÇP - MDP'sinden, RP-DYP'sinden, SHP'sine, DSP'sine kadar ortak bir hesap içindedir: Cuntanın ve onun Özal hükümetinin halk yığınları içinde yıpranmışlığından yararlanmak; halk yığınlarına kendilerini alternatif olarak göstermek. Onların tümünün bugün geniş yığınların bir dizi ekonomik ve demokratik talebine sahip çıkmasının, daha doğrusu çıkar görünmesinin temel sebeplerinden biri, iktidar dalaşında, bugünkü hükümetin icraatından hoşnut olmayan emekçi yığınları kendilerinin iktidara gelebilmesinde kaldıraç olarak kullanmak istemeleridir. Yine hepsinin ortak hesabı, yığınların radikalleşmesini engellemektir. Tabii ki her birinin yığınları kendi peşlerine takmak için kullandıkları sloganlar, araçlar, vb. öncelikle bunların seslendiği tabana göre değişiklikler göstermektedir, ama hepsinin birleştiği bir ortak nokta vardır: Çıkış noktaları bugünkü siyasi iktidara karşı yığınların hoşnutsuzluğu, ve tepkisidir.

Bu hoşnutsuzluk ve tepkiler, Türkiye'de son yıllarda iyice gelişen lotaryalarla, milyara varan piyango çekilişleriyle; yığınları 12 Eylül öncesi "anarşi öcüsü" ile korkutma demagojileriyle; Bay Başbakanın bilmem hangi terziden mi giyindiği gibi çok önemli!!! siyasi tartışma şaklabanlıkları ile; kısa süreli umut şekeri dağıtan "seçim ekonomisi" ile,"dış düşmana karşı milli birlik" çağrıları vs. vs. ile saptırılmaya çalışılsa da, giderek büyümektedir ve büyüyecektir. İşte bu büyüyen potansiyele devrimci çıkış yolunu göstermek;yığınların potansiyelinin hakim sınıfların muhalif şu ya da bu kanadının oyuncağı haline gelmesini engellemektir görev. Bu bağıntıda, son dönemde gelişen iki tartışmada kısaca tavır takınmak gerekli görülüyor.

Türk-İş 22 Şubat İzmir mitingi...
Şimdilik işçi sınıfı kontrol altında... Ama gün gelecek zincirler kırılacaktır!

DİN: UMUT DEĞİL, EZİLEN YIĞINLARI UYUTMAK İÇİN AFYON!

Ülkemizde geçim yükü gün geçtikçe ağırlaşan; çevresindeki ahlaki çöküntüyü gören ve çıkış yolu arayan bilinçsiz yığınlar için var olan bir dizi umut kapısından biri de dindir. Özellikle 1980 12 Eylül askeri faşist operasyonu sonrasında Faşist cuntanın doğrudan karşısına almadığı din temelindeki örgütlenmeler,örgütlü yapılarını sürdürdüler. İlerici-devrimci propagandanın-ajitasyonun ve örgütlenmenin tüm legal imkanlarının süngü zoruyla bütünüyle yokedildiği şartlarda, ırkçı-faşist-Kemalist ideoloji ve örgütlenmelerin yanında yığınlara ulaşabilen ve resmi cunta siyasetinden **değişik** bir akım olarak yaygınlaşma imkanı buldular.

Gittikçe ağırlaşan geçim yükü, buna bağlı olarak gelişen ahlaki çöküntü, bunlara karşı duyulan tepki ve çözümsüzlük; İran devrimi sırasında belirli bir çekicilik kazanan, ve geniş propaganda imkanı bulan Pan-İslamizmin yoğun propagandası ile birleşince,özellikle yığınların geri bilinçli kesimleri içinde dine yönelmeyi, onu umut olarak görmeyi, yer yer tarihi olarak miyadını doldurmuş "şeriat düzeni"ne duyulan özlemleri artırdı, artırıyor. Ve bu hareket giderek daha örgütlü bir hal almaya başlıyor.

Dini ancak **kendilerinin** kullanacağı bir araç olarak gören kemalist/faşistler **kendi kontrolları dışında** gelişen bir din temelinde örgütlenmeden duydukları rahatsızlığı son dönemde yeniden açıkça dile getirmeye başladılar.

1985 sonlarında ülkemizde askeri faşist cuntanın şimdi siviller giyinmiş —seçilmiş! Cumhurbaşkanı— şefi Evren'in "irtica"ya karşı konuşmaları ile, bir "irtica vardır / yoktur" tartışmasıdır başladı.

Bugün bizzat kendileri ırkçı-faşist-Kemalist tipte bir gericiliğin temsilcileri olanlar, yani kendileri de tarihsel olarak gerçekte misyonunu tamamlamış, zamanını doldurmuş gerici bir ideolojinin-siyasetin-düzenin temsilcileri olanlar; **tarihi olarak kendilerine göre** daha geri bir düzenin propagan

dasını yapanları, o temelde örgütlenenleri "gerici"likle" damgalayıp, böylece kendilerine "gericiliğe karşı savaşçı" süsü veriyor - lar.

Evet, Türkiye'de "şeriat düzeni" isteme temelinde, özellikle 1980 12 Eylül sonrasında gözle görülür bir **gelişme gösteren** bir örgütlenme vardır. Bu örgütlenmenin sosyal dayanağı, faşist düzenin ezdiği, bu düzenle hem fikir olmayan, çıkış yolu arayan yığınların geri bilinçli kesimleridir. Emekçi yığınlarda varolan sömürüye karşı olma, haksızlığa karşı olma gibi eğilimler, hakim sınıfların birtakım siyasi sözcüleri tarafından din çatısı altında toplanmaya çalışılıyor.

Ama dinin kendisi gerçekte sömürüyü, haksızlığı sürdürmenin ideolojisidir. O yığınların kurtuluşunun değil, avutulmasının, uyutulmasının bir aracıdır. Yığınlar herşeyin "Allahtan geldiğine" inandırılarak pasifize edilmekte; varolanı değişmez görme doğrultusunda eğitilmekte, herşeyin düzeleceği "öbür dünya" ile avutulmakta, böylece gerçek tek dünyada, gerçek kurtuluş mücadelesinden alıkonulmaktadır. Dinin gerçek fonksiyonu budur.

Dincilerin önderliğini ele geçirdiği "devrim"lerin sonucunun halk yığınları açısından ne olduğunun son açık örneklerinden biri İrandır! Halk yığınları açısından Şah mı, Humeyni mi tercihinin, kırk katır mı, kırk satır mı biçiminde bir tercih olduğu açık bir gerçektir.

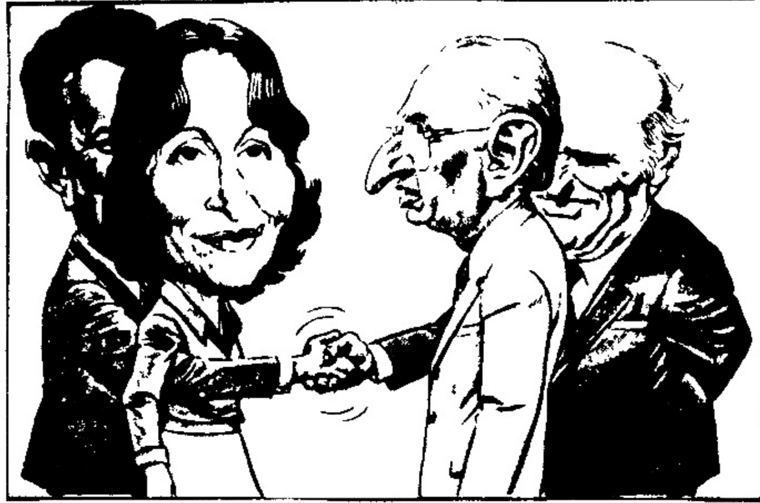
DSP VE DYP'NİN "YENİ ANAYASA" ÖNERİSİ... BİR BAŞKA "UMUT ŞEKERİ"

Ocak ayı ortasında, DSP ve DYP kurmayları yeni bir umut şekeri sürdüler piyasaya. DYP'ye göre "milli", DSP'ye göre "ulusal" bir uzlaşma formülü bulundu. Bu uzlaşma formülüne göre, "demokrasiden yana güçler" —bundan ta - bii ki yalnızca komprador patronların ve toprak ağalarının emperyalizme bağımlı düzenini ilke olarak kabul edip, o düzen çerçevesi içinde bir "demokrasi"yi savunanları anlıyorlar— önce ayrı ayrı yeni anayasa taslakları hazırlayacaklar; ardından bu taslaklar üzerine yapılan tartışmalar sonucu ortaya ortak bir anayasa taslağı çıkacak.

Sonra bu taslak —şimdiki cunta Anayasasına alternatif "demokratik"!!! anayasa taslağı— ile ilk genel seçimlerde halkın karşısına çıkılacak, ve bu Anayasa taslağı temelinde halk yığınlarından oy, ve Anayasayı değiştirme yetkisi istenecek!

DSP ve DYP kurmayları bu planı ortaya atalı beri, hakim sınıfların bütün lotaryacı-boyalı basını bunu tartışıyor. Tartıştıkları olurluğu/olmazlığı; DYP ile DSP'nin gerçekten bir anayasa taslağı metni üzerinde anlaşıp anlaşamayacağı, anlaşsalar buna çoğunluk sağlayıp sağlayamayacakları vb. soruları.

Ve bir dizi "sol"cu!!! da DYP ve DSP'nin bu "demokrasi mücadelesi"ne alkış tutuyor.

Bu tescilli demokrasi düşmanlarının uzlaşmasını "demokrasi için mücadele" olarak adlandıranlar işçi sınıfının-emekçilerin düşmanıdır!

Bu "sol"cuların bir ucunda Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığı görevini üstlenmiş olan TKP ve onun başını çektiği "Sol Birlik" bulunuyor. TKP (Daha doğrusu TKP'nin "Atılım" kanadı) "ABD ve diktatörlük durdurulmalıdır" şiarını atıp, "Ülkemizin demokrasiye DÖNMESİ"ni talep ediyor. ("Atılım" S.24/166 15 Aralık 1985) TKP Merkez Komitesi 25 Ocak tarihli açıklamasında diğerlerinin yanında şu tespitleri yapıyor:

> "Bugün Türkiye'de ülkenin geleceğinden sorumluluk duyan herkesin tutumunu gözden geçirmesini gerektiren gelişmeler oluyor. Politik olayların gelişmesi hızlanıyor. BU GELİŞMELER BEKLE GÖR POLİTİKALARININ TERKEDİLMESİNİ, AKTİF TUTUM ALINMASINI GEREKTİRİYOR.
>
> BU GELİŞMELERİN BAŞINDA TÜRK-İŞ'İN MİTİNG KARARI VE **YASAL MUHALEFET PARTİLERİNİN DİKTATÖRLÜK REJİMİNE KARŞI DEMOKRASİ İÇİN İŞBİRLİĞİ ÇABALARINI** SOMUTLAMALARI GELİYOR.
>
> ...
>
> Muhalefetin sıralarındaki farklı hatta karşıt konumlardaki politik güçler diyalektik bir biçimde birbirinden etkilenmekte ve birbirini daha çok dikkate almaktadır.
>
> ...
>
> "DYP ve DSP'nin Anayasa değişiklikleri nasıl bir içerikte olacak, DYP Marksistlerin özgürlüğüne hayır diyor, DSP kendi dışındaki sola duvar çekiyor, SHP parlamentoya umut bağlıyor" diyerek bekleme durumunda kalmak yapılabilecek en büyük yanlıştır." (Atılım S.3/169, 1 Şubat 1986)

"Yasal muhalefet partileri" dedikleri içinde en azından DSP-DYP ve SHP'ye "diktatörlük rejimine karşı demokrasi için işbirliği" payesi veren TKP, bu durum karşısında "aktif siyaset" talep ediyor!!! TKP'nin bugün yaptı

ğı, "diktatörlük" ile "demokrasi"yi karşı karşıya koymak; bütün revizyonistlerin ve burjuva ideologlarının en baştan itibaren yaptıkları; Marksistlerin, sahtekarlığını en başından itibaren teşhir ettikleri bir sahtekarlıktır. Sorun "diktatörlüğe" karşı "demokrasi" mücadelesi değil; emperyalizme bağımlı hakim sınıfların işçiler, köylüler, tüm emekçiler üzerindeki faşist diktatörlüğüne karşı; İşçilerin - Köylülerin halk düşmanları üzerindeki Devrimci-Demokratik Diktatörlüğü için mücadeledir! Ve Marksizm adına konuşan ve sorunu böyle koymayanlar sahtekardır; işçi sınıfının ve emekçi yığınların düşmanıdır! TKP'nin talep ettiği "aktif tutum"a gelince, o da şöyle:

"Burjuva muhalefet partileri içinde DAR DEMOKRASİ ANLAYIŞLARININ, öznel kısır hesapların varlığına TKP elbette gözlerini yummuyor. Ama bunların varlığına şaşırmıyor. ANCAK DEMOKRATİK İŞBİRLİĞİ İÇİN AKTİF ÇABA HARCAYARAK BU TÜR OLUMSUZLUKLAR AŞILABİLİR.

...

Anayasanın nasıl olacağı kimsenin tekelinde değildir. Marksizme açık olup olmayacağına karar verecek olanlar da iki partiden ibaret olmayacaktır. YETER Kİ BİZ MEYDANI BOŞ BIRAKARAK KENDİ ELLERİMİZLE BÖYLESİ BİR TEKELCİLİĞE YOL VERMEYELİM.

BUGÜNÜN SORUNU (Devrim zaten mümkün olmadığına göre... Değil mi efendim!? —BN) adına ister ERKEN SEÇİM, İSTER YENİ SEÇİM DENİLSİN, SEÇİM İSTEMİNİ YÜKSELTMEK VE SEÇİMLERİN, ANAYASA TARTIŞMALARININ DAHA ÖZGÜR BİR ORTAMDA YAPILMASININ KOŞULLARINI HAZIRLAMAK İÇİN ÇALIŞMAKTIR.

...

TKP, DAHA ÇOK ÖNCEDEN GELİŞMEYE BAŞLAYAN DYP, SHP, RP ARASINDAKİ FİİLİ İŞBİRLİĞİNİ, SON OLARAK YENİ ANAYASA VE YENİ SEÇİMLER İÇİN DYP VE DSP'NİN SOMUT İŞBİRLİĞİNİ, 141-142-163. MADDELERE, İŞKENCELERE KARŞI ÇIKAN, GENİŞ DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜNÜ SAVUNAN SHP'NİN BU ÇABALARINI, TÜRK-İŞ'İN YENİ ANAYASA İÇİN GİRİŞİMLERİNİ, MİTİNG KARARINI, ÖZELLİKLE İŞÇİLERİN AÇIKLADIĞI YIĞINSAL EYLEMLER VE GENEL GREV İSTEKLERİNİ AKTİF DESTEKLİYOR. TKP AYNI ZAMANDA HERKESİ GELİŞMELERİN BU ÖNEMLİ VE KRİTİK DÖNEMECİNDE SORUMLU VE ETKİN TUTUM ALMAYA ÇAĞIRIYOR. DEMOKRASİ İÇİN KARARLI BİR MÜCADELE VERMEYE HAZIR HER POLİTİK GÜÇ, İŞÇİ SINIFIMIZ ADINA (SİZ "RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİNİN UŞAKLARI OLAN BİZ İFLAH OLMAZ REVİZYONİSTLER ADINA" OKUYUN! —BN) TKP'NİN ŞAHSINDA GÜVENİLİR BİR BAĞLAŞIKLIK BULACAKTIR."

İşte TKP'nin önerdiği "aktif tutum" bu! "Demokrasi için tutarlı mücadele vermeye hazır" "diktatörlük karşıtı" güçler... yani DSP-DYP, SHP, evet RP vb. de TKP'de "güvenilir bir bağlaşıklık"; TKP'nin bugünkü gerçek gücünü ele aldığınızda, 'güvenilir bir haydi aslanlar' tezahüratçısı!!! bulacak! Yalnız tabii TKP'nin "demokrasi yanlısı" olarak adlandırdığı güçler TKP'ye "komünist" filan deyip onu bu mücadeleden dışladığı için biraz ayıp ediyorlar!!! Onun için onlar da biraz "sorumlu" davranmalı!!! TKP'nin söylediğinin açık Türkçesi bu!

TKP bir başka yazısında, TKP'nin; ama şimdiki sahte T"K"P'nin değil, gerçek TKP'nin kurucusu Mustafa Suphi ve 14 yoldaşının Kemalistlerce hunharca katledilmesinin 65. yıldönümü için yazdığı bir yazıda şöyle diyor:

"65 YIL ÖNCEKİ TOPLU CİNAYET, İLERLEMENİN İKİ TEMEL GÜCÜ OLAN KOMÜNİSTLERLE KEMALİSTLER ARASINA KAMA SOKTU. ANTİ-EMPERYALİST HAREKETİN İKİ TEMEL GÜCÜ ARASINDAKİ KARŞILIKLI GÜVENSİZLİK KÖRÜKLENDİ. BUNDAN YALNIZ GELİŞMESİ ENGELLENEN KOMÜNİSTLER DEĞİL, KONUMLARI GİTGİDE GERİLEYEN KEMALİST HAREKET DE ZARAR GÖRDÜ. KAZANÇLI ÇIKAN İSE YALNIZCA EMPERYALİZM VE YERLİ GERİCİLİK OLDU.

...

65 YIL ÖNCE KOMÜNİSTLERE KARŞI İŞLENEN BU TOPLU CİNAYETTEN BUGÜN ÜLKEMİZDE DİKTATÖRLÜĞE KARŞI DEMOKRASİYİ KAZANMA SAVAŞI VEREN BÜTÜN GÜÇLERİN ÇIKARACAKLARI DERSLER OLMALIDIR. EĞER ÖTEKİ DEMOKRASİ VE BAĞIMSIZLIK GÜÇLERİ KOMÜNİSTLERE KARŞI ÖNYARGILARDAN KURTULMAYI VE KOMÜNİSTLERLE ULUSAL DEMOKRATİK ÇIKARLAR İÇİN İŞBİRLİĞİNİ GERÇEKLEŞTİRMEYİ BAŞARAMAZLARSA, CUMHURİYETİN YİTİRİLEN KAZANIMLARININ GERİYE ALINMASINDA, ÜLKEMİZİN ÖNÜNDE EGEMEN DEMOKRATİK BİR GELİŞME YOLUNUN AÇILMASINDA KALICI BİR KATKIDA BULUNAMAYACAKLARDIR." ("Atılım" 2/168, 15 Ocak 1986)

Bütün bunlardan sonra, bizi merak içinde bırakan bir tek konu kalıyor: Bugün ırkçı-faşist-Kemalist ideoloji ve politikanın en tutarlı sürdürücüsü konumunda olan Evren'e TKP acaba neden "Komünistlerle ulusal demokratik çıkarlar için işbirliğini gerçekleştirme" çağrısı yapmıyor da, cepheyi şu anda cunta-dışı güçlerle sınırlıyor??? TKP'li "dostlar" gerçekten sorumlu davranmalı!!!

TKP'nin bu kanadına karşı "ardıcıl bir savaşım" yürüten!!! "İşçinin Sesi"nin bu gelişmeler karşısında takındığı tavırda bir derdi var; o da "Uzlaşma rüzgarları kalıcı olamaz". "İşçinin Sesi" de aynı lotaryacı-boyalı basının bir kesimi gibi, sorunu "olur-olmaz" sorunuymuş gibi tartışıyor. Ama onlar için faşizm zaten çözülmüştür! Ve bu "uzlaşma rüzgarları" da bu çözülüşün bir başka ifadesidir. vb. (Bkz. İşçinin Sesi 294, "Uzlaşma rüzgarları kalıcı olamaz" başlıklı yazı)

DSP-DYP'nin "demokrasi mücadelesi"ne alkış tutan "sol"cuların bir diğer ucunda, "Demokratik bir Anayasa için mücadele bugünün te

mel talebidir. Bu talep için mücadele eden herkes solcudur" ("Milliyet" 17 Ocak) diye rek, yeni yetme "sol"cu "Rahşan Ecevit"in bile tepkisini çekecek kadar "açıksözlü" kaşarlanmış revizyonist Doğu Perinçek bulunuyor.

Alkışçı "sol"cuların göbeğinde ise "askersel", "ceberrut" (Aybar); "elitçi" (Dev-İş - çi/Yönelim-Yeni Gündem) düzene karşı, "sivil demokrasi"yi savunan Yeni Gündemciler; bir zamanların Devrimci Yol/İşçi'cilerinin bir bölümü vs. var. Bunların soruna nasıl yaklaşımlarına iyi bir örnek, Murat Belge'nin "Yeni Gündem"in 39. sayısında yayınlanan "Ulusal Konsensus" başlıklı yazısı.

Murat Belge büyük bir açıkyüreklilikle, "Toplumsal bir mutabakata dayalı bir Anayasanın gerekliliğine inandıkları"nı, bugün bunun "Solun en önemli sorunu" olduğunu belirtiyor. Ve DYP'nin getirdiği anayasa önerisinin "halihazırdaki solun getirebileceği Anayasa önerisinden geri olmadığını" açıklıyor. Ne diyelim? Mübarek olsun!

Bizim derdimiz, işçi sınıfı ile burjuvazi arasında; köylü yığınları ile toprak ağalığı kurumu arasında; tarım işçileri, yoksul köylülerle, köy zenginleri arasında, emekçilerle, ezilenlerle, sömürenler, ezenler arasında; ezen ulusun hakim sınıfları ile, ezilen Kürt ulusu, ve ezilen milliyetler arasında.. vb. **konsensus** aramak değil. Böyle bir mutabakatın olabileceğini savunanlar, sınıf gerçeğinden hiçbir şey anlamamış olanlardır.

ÜLKEMİZDE DEMOKRASİ İÇİN MÜCADELEYİ, ASKERİ FAŞİST CUNTAYA KARŞI MÜCADELE İLE EŞİTLEMEK (kaba reformizm), YA DA İKİNCİYİ DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN ESAS UNSURU, MERKEZİ HALİNE GETİRMEK (çeşitli biçim ve tonlarda inceltilmiş reformizm) bütün bu "sol"cuların, ve evet bütün oportünist-revizyonist cephenin ortak noktası. Ve bu ortak noktayı terk etmeyenler, onunla köklü bir kopuşu gerçekleştirmeyenler —niyetleri ne olursa olsun— son çözümlemede HAKİM SINIFLARIN TEMSİLCİLERİNİN BİR BÖLÜMÜNÜN SAHTE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN YEDEK GÜÇLERİ olarak hareket etme durumundadırlar.

SORUNUN ÖZÜ ŞUDUR: TÜRKİYE'DE DEMOKRATİK BİR ANAYASA, ANCAK İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEMOKRATİK HALK DEVRİMİNİN SONUCU OLARAK ORTAYA ÇIKACAK OLAN; İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN SİLAHLI GÜCÜNÜN YARATACAĞI BİR ANAYASA OLABİLİR.

BAŞARILI BİR HALK AYAKLANMASININ ÜRÜNÜ OLMAYAN, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN SİLAHLI GÜCÜNE DAYANMAYAN, İŞÇİLERİN-KÖYLÜLERİN DEVRİMCİ DEMOKRATİK DİKTATÖRLÜK ORGANLARININ UYGULANMASINI GARANTİ ALTINA ALMADIĞI BİR ANAYASA'NIN

- "İŞÇİLERE VE TÜM EMEKÇİLERE TAM BİR ÖRGÜTLENME HAKKI"
- "MİLLETLERE AYRILMA HAKKI, TÜM MİLLİYETLERE HAK EŞİTLİĞİ"
- "İŞÇİ SINIFI VE TÜM EMEKÇİLERE EKSİKSİZ SİYASİ DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜK"
- "TÜRKİYE'NİN TAM BAĞIMSIZLIĞI"
- "BÜTÜN FEODAL ARTIKLARIN KÖKTEN TASFİYESİ" VB. GİBİ

TEMEL DEMOKRATİK TALEPLERİ GERÇEKLEŞTİRMEK AMACI İLE ANAYASA HÜKMÜ HALİNE GETİRMESİ MÜMKÜN DEĞİLDİR!

Hal böyle olduğundan, DYP ve DSP'nin olası bir anayasa taslağı, gerçek anlamda demokratik bir anayasa taslağı değil, olsa olsa askeri faşist cunta anayasasına karşı, onun iyice kısıtladığı ve ortadan kaldırdığı birtakım burjuva hak ve özgürlükler konusunda biraz daha "ılımlı" olan sahte demokrat bir anayasa taslağı olacaktır.

O halde bütün bu gürültülü Anayasa tartışmasının fonksiyonu nedir?

Bu tartışmanın gerçek fonksiyonu, onu başlatan DSP-DYP açısından bir yanı ile kendilerini halk yığınlarına, askeri faşist cuntaya karşı, geçmişten ders çıkarmış, akıllanmış "demokrasi havarileri" ve böylece alternatif olarak sunmak; diğer yanı ile uzun süreçte halk yığınlarının radikalleşmesini, devrimcileşmesini engellemek, yığınları reform sınırları içinde hapsetmektir. Başını DSP-DYP'nin çektiği "demokratik anayasa" tartışması, halk yığınlarını uyutmak için yeni bir umut şekeri, ve halk yığınlarını hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşında bir kaldıraç olarak kullanmanın bir aracıdır. Bu tartışma karşısında komünist "aktif tutum", bu gerçekleri bütün çıplaklığı ile, imkanlar ölçüsünde en geniş biçimde ortaya koymak, bu tartışmaya bu içerikle müdahale etmektir. "Aktif tutum" aktif kuyrukçuluk değildir!

İşçi sınıfı, köylülük, ve tüm emekçi yığınlar açısından "umut" ve "kurtuluş" emperyalizmin uşaklarının, şimdi sivil elbiselere bürünmüş askeri faşist cunta biçimindeki iktidarına alternatif olarak sunulan, yine emperyalizmin uşaklarının sivil, daha ince örtülerle örtülmüş, biraz daha "parlamentarist" bir faşist, ya da yarı-faşist diktatörlüğü değildir.

İşçi sınıfı, köylülük ve tüm emekçi yığınlar açısından bir tek gerçek kurtuluş yolu vardır:

İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE, EMPERYALİZME BAĞIMLILIK ZİNCİRİNİ KOPARIP ATACAK, BÜTÜN FEODAL KALINTILARI RADİKAL BİR ŞEKİLDE TASFİYE EDECEK OLAN; KÜRT ULUSUNUN AYRILMA HAKKINI ÖZGÜRCE KULLANABİLECEĞİ ŞARTLARI YARATACAK; TÜM MİLLİYETLERE TAM HAK EŞİTLİĞİNİ GARANTİ ALTINA ALACAK OLAN, EKSİKSİZ SİYASAL DEMOKRASİ VE ÖZGÜRLÜĞÜ GERÇEKLEŞTİRECEK OLAN, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜNÜN KURULMASI, PROLETARYA DİKTATÖRLÜĞÜ ŞARTLARINDA SOSYALİZMİN İNŞASI, KOMÜNİZME İLERLEMENİN YOLUNU AÇACAK OLAN **DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ**!

Ve bu devrim için umut yalnızca işçi sını

fının, köylülerin, ve tüm emekçi sınıfların kendisindedir; kurtuluşun anahtarı, işçi sınıfının önderliğinde birleşmiş köylülerin, emekçilerin elindedir.

DEMOKRATİK BİR ANAYASANIN bugünün Türkiyesi şartlarında demokratik halk devrimi dışında herhangi bir başka yolla elde edilebileceğini savunanlar, ya bilinçli siyasi sahtekarlar, ya da bu siyasi sahtekarların yedek gücü olarak hareket ettiğinin bile farkında olmayan "yararlı aptal" lardır!

Türkiye'nin kaderi, modern toplumun sonuna dek devrimci biricik sınıfı olan İŞÇİ SINIFInın, bilinçli-örgütlü hareketinin gücü, onun demokratik devrimde müttefiklerini, herşeyden önce de başta yoksul köylüler, kır emekçileri olmak üzere, **köylülüğü** sağlam bir ittifak içinde birleştirme, harekete geçirme yeteneği tarafından belirlenecektir. İşçi sınıfı bolşevik bir partinin önderliğinde gerçek anlamda bağımsız bir siyasi güç olarak hareket etmeye başladığında; sırtından Marksizm adına konuşan bir dizi oportünist-revizyonist keneyi kaldırıp attığında, bütün mücadelelerin içeriği ve biçimi değişecek, Türkiye'nin kaderi köklü bir değişikliğe uğramaya başlayacaktır. Bundan kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

25 Şubat 1986

FİYATI:

3 DM
9 FF
21 ÖS
1,25 £

ÖZÜR

Değerli okuyucularımız,

Bolşevik Partizan'ın Ocak/Şubat 1986 tarihli 27. sayısında TKP/ML(B) III. Konferansının kararları yayınlanırken sayfa 38'de önemli bir teknik hata sonucu kararın bir bölümü yayınlanmamıştır. Aşağıda yayınladığımız bölüm sayfa 38'deki birinci ile ikinci paragrafların arasına girecektir. Düzeltir, özür dileriz.

"Örgütlenme üzerine karar tasarısında ortaya koyduğumuz bu hataların kendi içinde mantıki bağları olduğu açıktır. Denebilir ki, bu hatalar Tüzük'e "dayanılabilir" yerine "dayanacağız" denseydi ortadan kalkardı. Evet, Tüzük yardımcı bir belge olarak ele alınmasa da "temel belge" olarak alınsaydı, ve ona "dayanacağımız" kesin belirtilseydi, yukarıda sayılanların hata olduğunu söyleyemezdik.

İşte tam da bu bağıntıda neden Tüzük'e "dayanılabilir" ifadesinin kullanıldığı sorunu gündeme gelmektedir. Merkez Komitesi çoğunluğu sunduğu karar tasarısında bunun bir "İFADE BOZUKLUĞU" olduğu belirtilmektedir.

Biz bu açıklama ile kesinlikle hemfikir değiliz. II.Konferansa sunulan "Örgütlenme Üzerine" karar tasarısı incelendiğinde, Tüzüğün yardımcı bir belge olarak ele alındığını, bunun tamamen mantıklı olduğunu, bu anlamda "dayanılabilir" ifadesinin bu durumu yansıtan bir ifade olduğunu söylüyoruz.

Biz "örgütlenme üzerine" başlıklı karar tasarısında tespit ettiğimiz yukardaki hataları "Çizgimiz ve Disiplin Anlayışımız" başlıklı belgede Parti içinde genel tartışma konusu olmayan konularda Parti üyelerinin nasıl davranacakları hakkında söylenenlerle birleştirdiğimizde, TKP/ML dönemindeki hatalarla bağını kurduğumuzda, ortaya **niyetten, istekten bağımsız** olarak "bürokratik bir plan" çıktığını görüyoruz.

Biz açıkça vurgulamak istiyoruz ki, böyle bir planın yazılmış olunması, bunu yazan yoldaşın ve onaylayan, Merkez Yönetime eleştiri getirmeyen diğer yoldaşların bilinçli olarak "bürokratik bir plan" yaratmak istedikleri, Partimizi bu temelde yozlaştırmak istedikleri demek değildir. Biz bürokratik plandan söz ederken, ortaya konan belgelerin taşıdığı hataların kendi iç bağıntısı olduğundan ve uygulanması halinde —düzeltilmediği sürece— böyle bir sonuca varacağını belirtmek istiyoruz.

II.Konferansımıza sunulan "Örgütlenme Üzerine" başlıklı karar tasarısındaki hatalar, eleştirildiği anda görülmüş ve düzeltilmiştir. Bu anlamda bu hatalarımızın Konferans sonrası devam ettiği veya pratiğimizde de uygulandığı şeklinde bir anlayışı kesinlikle reddediyoruz."

Bütün devrimcilere sesleniyoruz! PKK ile, bir bölümü karşı-devrimci, bir bölümü devrimci »sol« gruplar arasındaki çelişmelerin şiddet yöntemleriyle »çözülmesine« karşı çıkalım! Çatışmaların sürdürülmesini, »kan davası« yaratılmasını engellemek için elimizden geleni yapalım!

Doğru ideolojik mücadele yöntemlerini hakim kılalım!

2 Kasım 1985'de, PKK'nın daha önce hakkında ispatsız bir şekilde "provokatör" tespiti yaptığı eski PKK yöneticilerinden Semir (Çetin Güngör), İsveç'te "Sol Birlik" üyesi PPKK'-nın (Kürdistan Öncü İşçi Partisi) 10. kuruluş yıldönümü dolayısı ile yapılan bir toplantıda, silahlı bir saldırıya uğrayarak öldürüldü.

PKK, Avrupa Temsilciliği adına Ocak 1986'da çıkarılan bir bildiride, bu cinayeti "İsveç'te kahraman bir yurtseverin, provokasyonun beynine sıktığı kurşun" olarak; Semir'in parçalanan kafatasını ise "Kemalizmin kafatası" olarak adlandırarak, bu cinayeti savundu, siyasi sorumluluğunu üstlendi.

PKK daha önce Haziran 1984 tarihli, Soreş imzalı bir yazıda (Serxwébun, sayı 30; bkz. Bolşevik Partizan Nr. 18, "PKK içindeki son gelişmeler ve buna karşı tavırlar üzerine ilk düşünceler" başlıklı yazı), geldiği noktada PKK'nın çizgisini doğru bulmadığını açıklayan, 18 Mart 1984 tarihli bir yazıda PKK'yı özellikle parti-içi demokrasiyi işletmediği noktasında, eleştiri getireni öldürmeye kadar varan şiddet uygulandığı noktasında eleştiren, ve PKK yönetimine karşı mücadele edeceğini açıklayan Semir'i, **hiçbir somut karşı-devrimci eylemi gösterilmeden** (Biz PKK'dan ayrılmayı, onda yanlış görülen şeylere karşı tavır takınmayı, eleştiri getirmeyi vb. **karşı-devrimci** bir eylem olarak görmüyoruz), "halk düşmanı", "kan emici Drakula" olarak adlandırmış, ve onu açıkça Türk hakim sınıflarının safında, onların ajanlığını yapan, Evren ile **bilinçli** işbirliği içinde bulunan bir provokatör olarak ilan etmişti.

Biz, PKK'nın **ispatsız iddialarla**, kendinden ayrılan bir kişiyi "ajan" ve "provokatör" ilan etme tavrını kökten red ve mahkum etmiştik.

Bizim için, Semir'in öldürülmesi olayı, "kahraman bir yurtseverin, provokasyonun beynine kurşun sıkması" değildir. Çünkü Semir'in bir provokatör olduğu, bunu iddia edenlerce hiçbir şekilde ispat edilmiş bir olgu değildir. İspatlı tek olgu, Semir'in PKK'dan ayrılması, PKK yönetimine tavır alması, ve PKK yönetimine bir dizi suçlama ve eleştiri getirmiş olmasıdır. Onun getirdiği eleştiri ve suçlamaların, yer yer bizzat faşist hakim sınıfların kullandığı suçlamalarla; hakim sınıfların safına geçmiş olan Yıldırım Şahin gibi "Genç Kemalistler"in suçlamaları ile uyuşması, evet hakim sınıfların PKK'ya karşı, ve genelde devrimcilere karşı ideolojik-politik-pratik saldırı kampanyasına malzeme sağlamış olduğu da olgudur. Özellikle İsveç emperyalist burjuvazisinin, Semir'in suçlamalarını PKK'yı terörist ilan etmede malzeme, tanık olarak kullandığını gösteren yazılar İsveç basınında çıkmıştır. Ama hakim sınıfların, gericilerin bizzat devrimcilerin yaptığı hataları, yanlışları, yaptıkları eleştiri ve özeleştirileri devrimcilere karşı kullanması yeni değildir. Ve bu, her eleştiri getirenin hakim sınıfların safına geçtiğinin belgesi de değildir.

Aynı şekilde, Semir'in İsveç'te politik sığınma almış olması da —tek başına— provokatörlüğün, ajanlığın vb. göstergesi olarak görülemez. Soruna böyle yaklaşılsa, bugün yurt dışında çeşitli ülkelerde politik sığınma almak zorunda kalmış olan binlerle devrimci kadronun tümünün "ajanlığı" iddia edilmek zorunda kalınır.

Biz Semir'in ajan haline gelmiş olması, İsveç emperyalist burjuvazisi ile işbirliği içine girmiş olması **ihtimalini** de kesinlikle dıştalamıyoruz. Ama PKK'nın suçlamaları; gerekçeleri vb. böyle bir **ihtimali** ispatlamış değildir. Bu halde Semir'in öldürülmesi, **ajan-provokatör olduğu ispat edilmeden iddia edilen bir eski PKK üyesinin bu iddia temelinde bir siyasi cinayete kurban gitmesidir. Bunun için, Semir'in öldürülmesi olayı, objektif olarak karşı-devrimci bir eylemdir.**

PKK'nın bu karşı-devrimci eyleme siyasi olarak sahip çıkması, onun kendinden ayrılıp da eleştiri getirenleri kolaylıkla, ve hiç ispat gereği duymadan, karşı-devrimci, ajan vb. ilan eden **çizgisini** sürdürmede kararlı olduğunun bir göstergesidir. Bu çizgi, ajanlara karşı (PKK somutunda, ajan olduğu iddia edilenlere karşı) mücadelenin tek tek ajanların "öldürülerek cezalandırılması" olarak gö-

rülmesi çizgisi ile birleşince, ortaya PKK'nın içinden çıkıp da, ona eleştiri getirme - nin ancak sürekli ölüm tehdidi altında mümkün olabileceği bir tablo ortaya çıkmaktadır. Böyle bir tablo, PKK içinde birliğin bir noktadan itibaren —kişi PKK çizgisi ile çelişmeye girdiği noktadan itibaren— gönüllü bir birlik olmaktan çıktığı, zora da dayandığı, PKK'dan ona eleştiri getirerek ayrılmayı olanaksız kılan bir tablodur. Bu noktadaki çizgi devrimci değil, Marksist-Leninist hiç değil; ama sosyalizm adına uygulandığından, sosyal-faşist bir çizgidir.

Biz bu tespiti yaparken, Türk faşist hakim sınıflarının PKK'ya karşı savaşlarında PKK'lılara seslenirken özel olarak dağıttıkları broşürlerinde, PKK savaşçılarının önünde üç yol olduğunu; bunların a) ya hakim sınıflara teslim olmak, b) ya onlar tarafından öldürülmek, c) ya da bizzat PKK tarafından öldürülmek olduğunu söylediklerinin; ve evet, bizim de PKK'nın kendi içlerinden eleştiriyle ayrılanlara karşı tavrının sosyal - faşist bir tavır olduğunu söylediğimiz noktada, bunun Türk faşist hakim sınıfları tarafından alınıp, bağları ve bağlantılarından koparılması halinde kullanılabileceğinin bilincinde - yiz. Ve yine PKK'nın da, kendine karşı gelen her eleştiriyi, hakim sınıfların PKK'ya karşı savaşının bir parçası olarak görüp göstermeye çalıştığının da bilincindeyiz. Buna rağmen bu tespiti yapmakta —ki biz bu tespiti ilk defa burada yapmıyoruz, bundan önce de birçok yazımızda aynı tespitleri yaptık, PKK'yı bu çizgiyi terketmeye, diğer devrimci örgütleri aynı noktada kendi hatalarını aşma yönünde çabaya çağırdık— bir sakınca görmüyoruz. Bizim PKK'ya bu noktada da getirdiğimiz eleştiri, PKK'nın kendini düzeltmesi için yapılan bir eleştiridir. Hakim sınıfların PKK'nın bu noktadaki yanlış çizgisini yer yer ideolojik saldırı aracı olarak kullanması, kuşkusuz hakim sınıfların bu yanlış çizginin devrime zarar verdiği düşüncesi ve kaygusundan kaynaklanmamaktadır.

SEMİR'İN ÖLDÜRÜLMESİ ARDINDAN GELİŞMELER

Semir'in öldürülmesi olayı, Türk faşist hakim sınıfları tarafından sevinçle karşılanan, ve Devrime karşı kullanılan bir olay oldu. Özellikle de PKK'ya karşı hakim sınıfların ideolojik saldırısında, hakim sınıfların boyalı basını —başta cuntanın has gazetesi olan Milliyet gazetesi olmak üzere— bu olayı önemli bir malzeme olarak kullandılar. Kuşkusuz hakim sınıfların bu tavrı, kendi sınıfsal konumları açısından anlaşılır bir tavırdı.

(Hakim sınıflar tabii ki, gerçek bir provokatör'ün cezalandırılması olayında da, bu gibi olayları kullanabilir. Tek başına hakim sınıfların boyalı basınının Semir'in öldürülmesi olayını genel olarak "sol"a, "devrim"e, ve özel olarak PKK'ya karşı saldırı malzemesi olarak kullanmış olması, bu gibi bir eylemin yanlışlığının en başından ispatı vb. değildir. Burada bizim karşı olduğumuz, Semir'in **ispatsız iddialar temelinde** ajan - provokatör ilan edilmiş olması, ve bu temelde de öldürülmüş olmasıdır. Böyle bir durumda devrimciler açısından da savunulacak hiçbir şey kalmamaktadır. Hakim sınıfların bu noktadaki ideolojik saldırısı kitle içinde geri çevrilememekte, devrimciler en iyi halde savunma pozisyonlarında durmaktadır.)

Semir'in öldürülmesi olayına kuşkusuz yalnızca hakim sınıflar sevinmedi. PKK yönetimi de, olayı yukarıda alıntıladığımız biçimde coşku ile, sevinçle karşıladı. Bu yönetimin verdiği bilgileri olduğu gibi kabul edenler, kendi denetim süzgecinden geçirmeyenler de, tabii ki "provokasyonun beynine kurşun sıkılmış" olmasını, "Suç'un cezasını bulmuş" olmasını sevinçle karşıladılar. Ama biz bu sevincin temelinin sağlam olmadığını düşünüyoruz.

Sevinenler yalnızca bunlar olmadı.

Son dönemde özellikle de PKK'nın Türkiye Kürdistanında halk savaşının başlangıcı ilan ettiği bir dizi gerilla eylemini başlatmasından bu yana, PKK düşmanlığını özel siyasetlerinden biri haline getiren bir dizi Türk şövenisti, ya da Türk şövenisti sapma içinde bulunan örgüt, ve Kürt milliyetçisi "sol" örgüt, bu arada PKK düşmanlığını daha 1980 öncesinden bu yana çizgilerinin bir parçası haline getirmiş bulunan bir dizi örgüt, PKK'ya saldırı ve onu tecrit için yeni bir malzemeye kavuşmanın "sevincini" yaşadılar. Hiç kimse, kendisine "iftira" edildiği yaygarasını koparmasın. Biz Semir'in öldürülmesi sonrasında gelişen, "sol" adına ortaya konan, yer yer bizzat kendi somut pratiğimizde, tartışmalar içinde yaşadığımız tavırların, bu "sol" adına Semir'in ardından dökülen gözyaşları - nın, en azından bu "sol"un önemli bir bölümü açısından "timsah gözyaşları" olduğunu belgelediğini ispatlayacak durumdayız.

Semir'in öldürülmesinin hemen ardından özellikle Hamburg Devrimci İşçi'nin bir kanadı (ki bunlar geçmişte PKK ile kurulan "Faşizme Karşı Birleşik Direniş Cephesi"nin unsurları idiler, ve daha önce PKK'nın kendi içinden ayrılanlara ve diğer gruplardan devrimcilere karşı işlediği ve savunduğu bir dizi siyasi cinayetin, bu arada tabii kendi kökenleri olan Dev-Yol'un benzeri "eylemleri"nin üzerine bir "sünger çekmekte" sakınca görmemiş olanlardı; biz onların bu tavrını FKB-DC kuruluşunda eleştirmiştik... bkz. BP S.14 /4), mesela PKK'nın faşist devlet ile savaşı konusunda tek kelime ile tavır takınmaz - ken, Semir'in öldürülmesi üzerine PKK'yı mah

kum etmeyi merkeze koyan bir tavır takınıyordu. Onlar "Semir öldürüldü" başlıklı bildirilerinde, PKK'nın "geldiği noktada objektif olarak devrimci güçlere, halka karşı yönelmiş durumda" olduğu tespitini yaptılar. "Sol" adına, "devrimcilik" adına konuşan Türk şovenizminin bir ibret belgesi niteliğinde olan bu belgede, diğer şeylerin yanında şu tespitler de yapılıyor:

" 1985 Nisan ayında PKK bölgede halka karşı işlediği diğer birçok cinayetin yanısıra 4 KUK, 1 IKP (Irak Komunist Partisi) mensubu Yurtseveri, yörede politik çalışma yapmalarını engellemek amacıyla işkence ederek öldürmüştür. Bu olaya başka bir süsvermek amacıyla IKP'nin askeri üsleri basılmış çıkan çatışmalarda 15'in üzerinde insan (11 PKK'lı) ölmüştür.

1985 Mayıs ayında Barzani PKK'ya hertürlü yardımı kesmiş ve bölgeyi terketmesini istemiştir. Bu Barzanı yönetimindeki Kürdistan Demokrat Partisi'nin, Irak Komunist Partısı ve benzeri Kürt Arap örgütleriyle oluşturduğu ulusal cephenin (CUD) resmi kararı olarak PKK'ya iletilmiştir. "PKK'nın halka, ilerici örgütlere ve kendı içindeki ınsanlara karşı provakatörce davranışları", üzerine alınan bu karar ile PKK'nın bölgede barınma koşulları ortadan kalkmıştır. Sığınacak yer bulamayan 40 - 50 kişilik son PKK gurubu ise Suriye'ye geri gelmiştir. İki yıl boyunca ise örgüt içi çatışmaların bir ürünü olarak aralarında önder durumda olanların da bulunduğu 100'e yakın insan dağlardan inerek gönüllü teslim olmuşlardır. Yine 100e yakın ınsanın 2 yıl boyunca guruplar halinde kaçtıkları biliniyor. 400 dolayında insanla başlayan ve bütünüyle Barzani ve benzeri bölge güçlerinin açık desteğine dayanarak yürütülen, birinci planda örgütun dağılmasını engellemek ve örgüt içi muhalefeti imha etmek için sürdürülen macera sonucu ne olacağı belirsiz bir aşamaya gelmiştir.

Bölgede; Kürdistan halkının bağımsızlığı mücadelesine önemli darbeler vuran bu eylemler bölge halkı üzerinde etkileri kolayca silinmeyecek derin izler bırakmıştır. Bölge halkı hem TC'nin hem PKK'nın saldırıları karşısında birçok insanını kaybetmiştir. Çeşitli aşiretler ve köyler PKK saldırıları karşısında kendilerini koruma kararı almışlardır. Bölge de devrimci bir hareketin çalışabilme kosulları hemen hemen tümüyle yok edilmiştir.

Bu eylemlerin Türkiedeki siyasal gelişmelerle de doğrudan ilgisi vardır. Ülke de Cunta ve Özal ikilisine karşı özellikle burjuva güçlerce başı çekilen güçlü bir muhalefet hareketi gelişmektedir. Cunta ve Özal'ı doğrudan hedef alarak saldırıya geçen burjuva muhalefet güçlerinin bir başka dolaylı hedefi de Türkiye Sosyalist Hareketi, devrimci güçlerdir. Önümüzdeki dönemde devrimcilerin devre dışı tutulması, onların politik bir güç olarak varlıklarını sürdürmelerinin engellenmesi için yoğun bir propaganda yapılmaktadır. Tüm 12 Eylül öncesi ortamının "günahı", "suçu" devrimciler üzerine yıkılmakta, sol hareketler halka ve tüm insanlara saldıran gözü dönmüş yaratıklar olarak sunulmak istenmektedir. Solun tümüyle terorize edilmeye çalışıldığı bu ortamda PKK, egemen sınıflara, sanki onları bütünüyle haklı çıkartmak istercesine bolca malzeme sunuyor; onların sola karşı yürüttükleri saldırı politikasına hizmet ediyor.

Hamburg Devrimci İşçi adına çıkarılan bildirinin temel tezlerinden biri, "PKK'nın dağılma ve yok olma aşamasında olduğu", "örgütlü varlıklarını koruduklari tek yörenin Avrupa olduğu". Ve PKK'nın "varlığını korumak için daha da azgınca saldıracağı", saldırı hedefinin "TC değil, doğrudan devrimci örgütler" olacağıdır!

Onlara göre:

"Bugün halklara, devrimci ilerici örgütlere, kendi saflarında itaat etmeyen insanlara yönelmiş açık bir saldırı hareketine **dönüşmüş** olan PKK'nın ne devrimcilikle, ne ulusal kurtuluşçulukla alakası yoktur. TC devletine karşı savaşmış olmak tek başına devrimci veya ulusal kurtuluşçu olma izni vermiyor. TC ordusu yöntemlerini hatırlatan Kürt köylülerine karşı işlenen cinayetlerin, işkence edilerek öldürülen onlarca devrimcinin verilmesi kolay olmayan hesabı PKK'nın omuzlarında duruyor. Onlarca Kürt yurtseverinin dağlardan inip, TC devletine sığınmayı tek kurtuluş olarak görmelerinin sorulması gereken hesabı duruyor!"

PKK'nın faşist Türk devleti ile giriştiği savaşın, Dev-İşçi için tek açıklaması vardır: "Birinci planda örgütün dağılmasını engellemek, örgüt içi muhalefeti imha etmek için girişilen macera". Ve PKK aslında devrimcilikle, ulusal kurtuluşçulukla ilgisi olmayan... aslında devrime, halklara saldıran... bir harekettir! Dev-İşçi'nin gözünü öyle bir PKK düşmanlığı bürümüştür ki, o, faşist devletle PKK arasındaki her türlü ayrımı ortadan kaldırabilmekte; faşist devlete teslim olanların bile hesabını PKK'dan sormayı önermektedir. Bu noktada Dev-İşçi ile faşist devletin propagandası birleşmektedir. Dev-İşçi bu noktada faşist devletin propagandasından kendini hiçbir biçimde ayırmamaktadır.

Aynı dönemde Partizan adına çıkarılan bildiride de, yine PKK'nın devletle çatışmasında, bu çatışmayı "PKK'nın içindeki çelişmeleri bastırma" amacı ile açıklayanlar, Semir'in öldürülmesi üzerine, daha önce kendisinin de çatıştığı PKK'yı tecrit için yeni bir malzeme ve fırsat olarak yaklaşan bir tavra girdi. Bu Partizan'ın çıkardığı bildiride tek kelimeyle kendilerinin bu konudaki —içlerinden ayrılanlara karşı tavır, devrimci örgütlerle ilişkilerde tavır vb.— **hataları** üzerinde durmamaları, kendilerini bu konuda örnek göstermeleri ile bellidir. Partizan'ın tavrındaki esas unsur, PKK'nın ilkesel yanlışlarını eleştirerek, devrimci tabanı eğit-

mek değildir. Öyle olsa, kendi hatalarının da üzerine gitmesi gerekir. Esas sorun PKK'nın teşhir ve tecritidir Partizan için.

Semir'in öldürülmesinden iki gün sonra, 4 Kasım 1985'de bu kez Danimarka'da Mustafa Tamgüner vurularak öldürüldü. "Sol" Birlik, Partizan vb. örgütler bu cinayetten de PKK'yı sorumlu tuttular.

Bizim incelediğimiz kadarı ile, PKK bu cinayetin sorumluluğunu şimdiye dek siyasi olarak üstlenmedi.

Semir'in öldürülmesi ertesinde, karşı-devrimci TKP'nin başını çektiği "Sol Birlik"çiler de bir açıklama yaptılar. Onlar açıklamalarında daha çok "terörizm" üzerinde durdular, ve bu gibi eylemlerin "demokratik Avrupa kamuoyu önünde demokratik mücadelemizi zayıflattığı" noktasında yakındılar.

Daha sonra "ortak açıklamalar" dönemi başladı.

Özellikle Dev-İşçi'nin bir kanadı (Yönelimciler, Hamburg Dev-İşçi kanadı), bu gibi ortak açıklamaların çıkabilmesi için doğrusu çok çaba harcadı. Onlar PKK dışındaki bütün "sol"u, bir noktada birleştirme, PKK'yı mahkum etme noktasında birleştirme denemesine giriştiler.

Ve Devrimci İşçi'nin bu kanadı bir yandan birtakım devrimci gruplarla; bir yandan başını Rus sosyal-emperyalizminin uşaklığını yapan karşı-devrimci TKP'nin çektiği "Sol Birlik"çilerle birçok ortak açıklamaya imza bastı. Yer yer ise, Dev-İşçi dışında, bizim hala devrimci saflarda gördüğümüz bazı diğer gruplar da, birçok daha önemli konuda yanyana gelemedikleri halde, PKK'yı mahkum etme konusunda yanyana gelebildi, ve evet bir takım sosyal-faşistlerle ortak tavır takınabildi.

Böyle bir ortak tavır, Aralık'ın ikinci yarısında Paris'te ortaya çıktı. "Sol Birlik"-çiler dışında, Paris Devrimci İşçi, Mayıs, Fransa Kurtuluş, Rızgari, Sosyalist İşçi imzalarını da taşıyan; içeriğine bu bildirinin hazırlık tartışma toplantılarına katılan Partizan, Halkın Kurtuluşu gibi örgütlerin de bir itirazı olmayan bu ortak açıklamada,"Şiddetin sol içi ideolojik mücadelenin doğal uzantısı olarak kullanılması düşüncesi mutlak reddedilmeli ve buna karşı amansız bir mücadele verilmelidir" temel düşüncesi işleniyor. Tabii ki bu yapılırken, "sol" içinde Devrim/Karşı-Devrim ayrımı yok! Bu yapılırken, bu bildiriye imza atanların geçmişteki kendi tavırları üzerine somut hiçbir tespit yok! Bu noktadaki olumsuzluk adeta bütünüyle PKK'ya ait birşeymiş gibi konuyor. Bu yapılırken, PKK'nın siyasi sorumluluğunu üstlenmediği bir dizi olay da rahatlıkla "PKK yaptı" diye ortaya konuyor. Ve yine bütün bunlar yapılırken, PKK'nın faşist Türk devleti ile sürdürdüğü savaş konusunda tek kelime, tek söz yok! Yani ortak bildiriciler için amaç kesinlikle bir yanlış anlayışa ve çizgiye karşı ilkesel bir mücadele değil, PKK'yı tecrit için ele geçmiş bir fırsatı kaçırmamak! Bunun için mesela lafa gelince sosyal-emperyalizme/sosyal faşizme karşı mücadeleden yana olan "Mayıs" adına konuşanlar; sosyal-emperyalizmin açık uşaklığını yapanlarla yanyana gelip, ortak bir bildiriye imza atabiliyorlar. Tabii TKP ve "Sol Birlik"çiler için de tersi söz konusu! Soruna ilkesel değil, faydacı yaklaşıldığını, amacın PKK'yı tecrit için bir fırsatın kaçırılmaması olduğunu aslında bu bildiriyi hazırlayanların —en azından bir bölümünün— bugün "sol içi şiddet" diye adlandırdıkları şeyden yana olduğunu, sonraki gelişen olaylar da pratik içinde belgeledi.

PKK'LI M. NAZİF AKTAŞ'IN ÖLDÜRÜLMESİ VE SONRASI

Bu bildirinin dağıtımı 23.12.1985 tarihinde, Paris'in yabancı işçilerin, Türkiyelilerin derneklerinin yoğun olduğu St. Denis semtinde, PKK taraftarlarınca engellenmeye çalışıldı. Açıktır ki, bu bildiri ne kadar yanlışsa, ne kadar ilkesiz, faydacı ve devrime hizmet etmeyen bir bildiri ise; bu bildirinin engellenmesi girişimi de, bugünkü şartlarda o kadar yanlış, devrime zarar veren bir tavırdır. Bu bildirinin dağıtımının engellenmeye çalışılması, var olan ortam ve şartlarda, şiddet kullanılmasının ortamının ideolojik olarak hazırlanmış olduğu bir ortamda, objektif olarak şiddet olaylarını kışkırtan bir provokasyondur. İmzacı 11 örgütün bildirideki yanlış, faydacı tavrı; bildiriyi dağıtmadaki ısrarı; bunun PKK taraftarlarınca engellenmeye çalışılması sonucu ortaya çıkan provokasyon ortamında, M. Nazif Aktaş adlı bir PKK üyesi vurularak ölmüş; üç PKK taraftarı da ağır yaralanmıştır. (Bildiricilerin kaç yaralısı olup olmadığı, varsa kaç kişi vb. somut bilgimiz yok.) PKK'lı Nazif Aktaş'ın vurularak öldüğü; ve bildiricilerin en azından bir bölümünün silah kullandığı; yani bildiride karşı olduklarını söyledikleri "Şiddetin sol içi ideolojik mücadelenin doğal bir uzantısı olarak görülmesi" düşüncesini pratikte bizzat kendilerinin reddetmediği, tersine bu şiddeti evet silah kullanmaya kadar kabul edip uyguladıkları; bildiri dağıtımına bildiricilerin en azından bir bölümünün hazırlıklı, silahlı gittikleri; bildiri dağıtımını engellemeye giden PKK taraftarlarının bir anlamda beklemedikleri bir "tuzağa" düştükleri olgudur. "Sol içi ideolojik mücadelede, şiddeti, bu mücadelenin doğal uzantısı gören bir düşünceyi mahkum etme" iddiası ile çıkarılan bir bildiriyi dağıtmaya gidenlerin —en azından bir bölümünün— bu düşünceyi pratiğe uygulamaya hazırlıklı oldukları bir durumla karşı karşıyayız! PKK'nın yaptıkları üzerine çokça kızgın

lıklarını dile getirenler, bu olguyu atlamamalıdırlar.

Biz, açıktır ki, saldırıya uğrayanların, kendilerini korumak ve savunmak hakkı olduğu düşüncesindeyiz. Ancak bu kendini savunma-koruma konusunda da, savunma-korunma araçlarının da, bu **savunma-korunma amacına uygun araçlar** olması gerektiğini düşünüyoruz. Silahlı bir saldırıya uğramayanların, kendilerini koruma adına silaha sarılmaları, kendilerine saldırdıklarını söylediklerini vurup öldürmeleri, herhalde "meşru savunma" olarak görülemez. Burada sözkonusu olan evet, bir anlamda "öldürmeye hazırlıklı" gitmektir.

Biz, somut olarak bu olayda, olayın doğrudan içinde bulunmadığımızdan, ancak iki tarafın verdiği, ve birbirini tutmayan bilgiler temelinde tavır takınabiliriz.

Bu çelişen bilgiler, daha önce söylenenler ve olay içinde yer alan grupların daha önceki pratikleri ve teorileri gözönüne alındığında, biz:

* 11 bildirici örgütün, Devrim/Karşı-Devrim arasındaki en kaba ayrım çizgilerini ortadan kaldırarak ortaklaşa çıkardığı, temeli —değişik neden ve gerekçelerle de olsa— PKK düşmanlığı olan, var olan provokasyon ortamında bu ortamı yumuşatmaya yönelik olmayan, siyasi olarak karşı olduğumuz bildiriyi mahkum ediyoruz.
* PKK'nın bu bildiriyi dağıtmayı engelleme amacı ve girişimini bütünüyle yanlış buluyor, mahkum ediyoruz. Bildiriyi dağıtmayı engelleme girişimi, zaten var olan provokasyon ortamını büsbütün kızıştırmış; kavga ve çatışmanın patlaması için gerekli kıvılcımı çakmıştır.
* Bildiricilerden silah kullanarak bir PKK'lının ölmesine, 3 PKK'lının ağır yaralanmasına yolaçanları; öldürmeyi de içeren bir "savunma" pahasına bu bildiriyi dağıtma direktifi veren, bir bölümü karşı-devrimci revizyonist-oportünist şefleri lanetliyoruz.

Gelişmeler, bildiri dağıtımında ortaya çıkan bu rezillikte durmadı.

M. ŞAHBAZ'IN ÖLDÜRÜLMESİ VE SONRASI

Provokasyon ortamı içinde 27 Aralık'ta Devrimci Yol taraftarı Mustafa Şahbaz Paris'te sokak ortasında vurularak öldürüldü. Bu cinayeti hiç bir grup üstlenmedi. Ama hakim sınıfların boyalı basını,ve bir dizi "sol" grup, bu cinayeti de PKK'nın işlediğini ileri sürdü.

Aynı ortam içinde, Lozan'da bir dernekten çıkan Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütü sempatizanı üç Kürt devrimci silahlı saldırıya uğramış; vurulanlardan biri derhal ölmüştür. Türkiye ve Kuzey Kürdistan Kurtuluş Örgütünün yaptığı açıklamaya göre, yaralı olarak kurtulanlardan biri,kendilerine saldıranın "PKK militanları olduğunu" teşhis etmiştir.

Biz, öldürülenler kim tarafından öldürülmüş olursa olsun; bu saldırılar kim adına,nereden gelirse gelsin; yapılanların **karşı-devrimci** eylemler olduğunu, bunu sürdürmenin, var olan provokasyon ortamını sürdürme ve tırmandırmanın, hangi amaçla, kim tarafından yapılırsa yapılsın, yalnızca Karşı-Devrimin ekmeğine yağ sürmek olduğunu bütün berraklığıyla açıklıyor, bu olaylar içindeki taraflar, herşeyden önce devrimcileri uyarıyoruz: Karşı-Devrimin, emperyalizmin işine yarayan provokasyon ortamını sürdüren, onu tırmandıran bütün tavırlardan vazgeçin! Gelinen noktada ESAS sorun, çatışmayı kimin başlattığı,esas suçlunun kim olduğu vb. değildir! Karşılıklı hesaplarda kimin "daha zararlı" olduğu, kimin daha çok "öç almaya hakkı" olduğu!!! vb. de değildir sorun! Devrime, halka karşı biraz sorumluluk duyanlar, provokasyon ortamını ayakta tutan her eylemleri ve davranışları ile objektif olarak Karşı-Devrimin işini gördüklerini,ona hizmet ettiklerini görmek, ona göre davranmak zorundadırlar!

Ama görülen odur ki, ne PKK, ne de çatışmanın diğer kutbunu oluşturan bir dizi "sol" grup (biz karşı-devrimci olarak değerlendirdiklerimizden Devrime karşı sorumluluk zaten beklemiyoruz; "sorumlu" davranmaya çağırdığımız, bu yüzden bu bağlantıda devrimci olarak değerlendirdiğimiz bazı gruplardır), hiç de varolan provokasyon ortamını yumuşatıcı, yatıştırıcı bir tavır takınmıyor. Tersine, takınılan tavırlar, var olan provokasyon ortamını körükleyici tavırlar. Örgütlerin kendi tabanlarını, karşı tarafa karşı kışkırtıcı, "intikam" duyguları ile körükleyici tavırlar. Bu olumsuz tavırlarda PKK'nın tavrı en başta geliyor.

PKK, Paris'teki olayın hemen ardından çıkardığı bildiride, 11 imzacı örgütün tümünü, hiç ayrımsız ve hiçbir sakınca görmeden, "Sömürgeci faşist Türk cuntasının beslemesi Türk sosyal-şöven ve işbirlikçi Kürt grupları" ilan etti. İmzacı olmayan "Tekoşin, Partizan" vb. grupları da zaten daha önceden "provokatör gruplar" olarak ilan etmişti. Ve "Cuntanın azgın uşakları katil sürüsü" diye adlandırdığı bu grupların tümüne, "Paris'te kanına girdiğiniz devrimci ve yurtseverlerin kanı yeni bir tarihi dönemin başladığını ilan etmiştir. Ve siz kendi kaderinizin altına, yoldaşlarımızın o değerli kanına bulaştırdığınız kirli ellerinizle imzanızı attınız. Bütün sorumluluklar size aittir" (Bildiri) diye tehdit dolu seslenişle bu grupların tümüne saldırının ideolojik hazırlığını yaptı. M. Ak-

taş'ın cenaze töreni de bu resmi çizgiye uygun bir hava içinde, "intikam" sloganlarıyle geçti!

Ama bu kışkırtıcı, zaten var olan ortamı kızıştırıcı tavrı yalnızca bu noktada çizgisi kökten yanlış olan PKK takınmıyor.

Halkın Kurtuluşu, "Emeğin Sesi"nde yayınladığı "Paris'teki olaylar üzerine" başlıklı bir makalede, "Apocular" dedikleri PKK'yı "Frankeştayn" olarak adlandırıyor, ve esas olarak onun "Avrupa toprağında gelişmesinden sorumlu" tuttukları Dev-Yol gibilerine çatıyor.

Ve "Bugün Paris olaylarının çıkmasına katkıda bulunan tüm örgütler, herşeyden önce yaptıklarına isim verip, öteden beri Apocu harekete karşı izledikleri politika ile zaman geçirmeden hesaplaşmaya girmelidir" diyorlar. Onların esas derdi, kendileri ile çatışmaya girdiği andan bu yana karşılıklı olarak "karşı-devrimci" değerlendirmesini yaptıkları (Tabii bu değerlendirme en azından 12 Eylül sonrasındaki kısa bir dönem "gayri resmi" eylem birliklerini mesela 1981, 1982 ve 1983 12 Eylüllerinde engellememişti.) PKK hakkındaki değerlendirmelerini diğerlerine de kabul ettirmek. Sonrası??? O konuda şimdilik susuyorlar. Ama karşı-devrimci olarak değerlendirdikleri PKK ile geçmişteki "hesaplaşmaları" gözönüne alındığında, bunların PKK ile silahlı çatışmaya karşı olamayacakları ortadadır. Kendileri pasifist çizgileri dolayısıyle bugün bunu pratik sorun olarak gündeme getirmese bile, PKK'ya karşı silahlı saldırının teorik temelleri vardır. Bunların tavrı kesinlikle doğru devrimci tavır değildir.

Paris olayları içinde doğrudan yer almayan Partizan, M. Nazif Aktaş ve M. Şahbaz'ın öldürülmesi sonrasında çıkardığı "PKK'nın devrimcilere yönelik saldırı ve cinayetleri; Ulusal kurtuluşçuluk mu, yoksa günümüzün Papaz Gaponluğu mu?" başlıklı bildirisinde, açıkça PKK'yı bilinçli provokatör olarak değerlendiren bir konuma giriyor. Daha başlıkta, bunlar soruna nasıl yaklaştıklarını ortaya koyuyorlar. Ortada bir PKK'lının öldürülmüş, üç PKK'lının ağır yaralanmış olduğu bir olay vardır. Ardından M. Şahbaz'ın kimin tarafından olduğu henüz bilinmeyen öldürülmesi olayı vardır. Bu olaylar karşısında Partizanın tek saldırı hedefi vardır: PKK! Öyle bir PKK düşmanlığı bürümüştür ki Partizan menşeviklerinin gözünü, onlar 23 Aralık olaylarını şöyle ortaya koymaktadırlar:

"23 Aralık'ta Çetin Güngör'ün katliyle ilgili bir protesto bildirisi dağıtan ve aralarında bazı karşı-devrimci akımların da bulunduğu (Gerçekleri çarpıtmanın bu kadarı az bulunur... "Aralarında bazı karşı-devrimci akımların da bulunduğu" tespiti gerçeği tersyüz etmektir. Hayır, ağırlıklı olarak Rus sosyal-emperyalizmi taraftarı grupların bulunduğu, başını onların çektiği, ağırlığını karşı-devrimci gruplarıın oluşturduğu, **aralarında** Mayıs gibi devrimci olarak değerlendirdiğimiz bazı grupların da bulunduğu bir durum sözkonusudur. —BN) 10 kadar örgütün taraftarlarına karşı taşlı, sopalı, zincirli, bıçaklı bir saldırıda bulunan PKK şefleri, bu provokatif saldırı esnasında (PKK şefleri... örgüt taraftarlarına saldırmış... Zaten PKK olunca hep "şefler", diğer örgütlerde ise "taraftarlar" sözkonusu neden - se! Sonra PKK saldırırken acaba bu "10 kadar örgüt taraftarları" bu saldırı esnasında ne yapıyordu? Partizan buna nedense cevap vermiyor. Çünkü cevap verirse, arkadan gelen tespitlerin temeli kalkacak. PKK tek başına saldırgan olarak gösterilemeyecek. —BN) henüz açıklığa kavuşmamış biçimde Mustafa Aktaş adlı PKK mensubunun ölümünü (Partizan Mustafa Aktaş'ın kurşunlanarak öldürüldüğünü iyi biliyor! Buna rağmen "henüz açıklığa kavuşmamış biçimde ölüm". Haydi kimin tarafından vurulduğu belli olmadı, Partizan da bilmiyor, bu yüzden böyle diyor diyelim. Peki ama, o zaman nasıl oluyor da aynı Partizan, Mustafa Şahbaz'ın PKK tarafından öldürüldüğünü kesinlikle iddia edebiliyor? Anlaşılan Partizan'ın standartları gruplara göre değişiyor. —BN) ve üç PKK mensubunun ise yaralanmasını **bahane ederek** yoğun bir karşı saldırıya giriştiler." İşte Partizan'ın 23 Aralık olayları hakkında yaptığı tespitler bunlar!

Genel değerlendirmede Partizancılar şöyle diyor:

"Bütün yurtsever, devrimci demokratik kişi grup ve örgütlerin görevi PKK şefleri nezdinde somutlaşan bu çok yönlü provokasyonun bilincine varmak, bu provokasyonun mümkün olan en az kayıpla püskürtülmesi doğrultusunda mücadele etmektir. Kısacası mümkün olan her türlü çaba sarfedilerek bulunulan mevzilerde tutunulmalı, PKK şeflerinin, faşist Türk devletinin, çeşitli emperyalist devletlerin kuru gürültülerine pabuç bırakılmamalı ve mevziler terk edilmemeli, aksine en kararlı biçimde savunulmalı, ve genişletilmeye çalışılmalıdır."

Bunun ne anlama geldiği, Partizancıların "mevzi savunduğu" Basel olaylarında görülmüştür. Aslında Paris'te "M. Aktaş'ın ... henüz açıklığa kavuşmamış biçimde ölümü" de bu aktif savunma çizgisi doğrultusunda bir olaydır! Partizan'ın propagandasını yaptığı, gerçekte budur. Ve "biz pabuç bırakmayız" tavrı ile Partizan'ın yaptığının; PKK'nın körüklediği intikamcılıktan; Devrime verdiği zarar açısından özünde bir farkı yoktur.

Bugün gerekli olan ne "Kana kan, intikam" çığlıkları; ne "Biz kuru gürültüye pabuç bırakmayız" çığlıklarıdır. Gerekli olan, sakin kafa ile, soğukkanlılıkla 23 Aralık'ta Paris te olan olayların, sonra gelişen olayların, daha önceki çatışmaların **kime yaradığı** üzerine düşünmek, ona göre tavır takınmaktır.

Biz daha önce birçok yazımızda, devrimciler arası ilişkinin nasıl olması gerektiği konusunda tavır takınmış, ve devrimci örgütleri bu konuda ortak bir açıklama yapmaya çağırmıştık.

BAZI İLKESEL SORUNLAR

Son gelişen olaylar karşısında bu tavrımızı bir kez daha yinelemek (Bkz. BP 14/4), ve bu arada bazı konularda kısaca da olsa tavır takınmak istiyoruz.

+ Devrimci örgütler arasında ilişkide şiddet kullanılması **ilke olarak reddedilmelidir.** Devrimci örgütler arasında çelişmeler tartışma, ideolojik mücadele yöntemleri ile çözülmeye çalışılmalı, şiddet yönteminin ideolojik mücadelenin devamı olarak devrimciler arasında kullanılması kökten reddedilmelidir.

Hiçbir devrimci örgüt, bir diğerinin görüşünü **zor kullanarak** bastırma hakkına sahip değildir. Bu bugün bütün devrimci örgütler tarafından kabul edilip, savunulmalı; ve uygulanması için bütün örgütler tabanlarını eğitmelidir. Bu noktada, bizim bu söylediklerimizi birçok "sol" örgüt de söylemektedir. Ancak söz ile pratik uyum içinde değildir. Buna açık örneklerden biri Partizan'dır. Partizan, bugün hala bizimle ayrılık döneminde uyguladığı şiddet eylemlerini savunma, ama diğer yandan da teoride, devrimciler arasında şiddet uygulanmasına karşı çıkma durumundadır, ve bunda bir çelişme de görmemektedir. Diğer yandan istisnasız bütün devrimci grupların geçmişinde, gerek kendi içlerinden ayrılan, eleştiri getirenlere karşı, gerekse diğer gruplara karşı şiddeti de içeren eylemler vardır, ve hiçbiri şimdiye dek bu geçmişi köklü bir özeleştiriyle aşmamıştır. Bu yapılmadığı sürece, bugün teoride bile tutarlı bir şekilde devrimci örgütler arasında "ideolojik mücadele"nin şiddet yöntemlerini de kullanarak sürdürülmesi düşüncesi reddedilemez. O halde bütün devrimci örgütler bu konuda geçmişte yaptıklarının tutarlı bir hesabını vermekle yükümlüdürler.

Açıktır ki, çizgi olarak ele alındığında, bugün çeşitli devrimci grupların bu konudaki teorilerinde ayrılıklar vardır. Bu konuda ama şu kesindir: Hiç biri şimdiye dek "devrimci gruplar arasında şiddet kullanımını" meşru gören bir tavır takınmamıştır. Tersine **lafta** hepsi böyle bir tavra karşı çıkmış, böyle bir tavrı mahkum etmiştir.

Ama geçmişte de, şimdiki durumda da buna rağmen, genel olarak "sol", özel olarak devrimci sol hareket içinde çatışmalar, karşılıklı şiddet kullanımı gündemden kalkmamıştır. Bu nasıl olmaktadır? Gruplar, bu teori ile bu pratiği nasıl birleştirmektedirler? Bunun cevabı basittir: Çatışan gruplar, **en geç çatışmaya başladıkları andan itibaren birbirlerini devrimci olarak değerlendirmekten vazgeçmekte; çatıştığı grubu "karşı-devrimci", "ajan", "provokatör" vb. ilan etmektedir.** Böylece hem, "devrimciler arası şiddet kullanımı" teoride reddedilmemekte, hem de düne kadar birlikte hareket edilen gruplarla çatışma mümkün olabilmektedir.

Bu bağıntıda biz şu iki noktaya dikkat çekmek istiyoruz:

+ Biz **devrimci gruplar** arasında şiddet kullanılmasının ilke olarak reddedilmesi gerektiğini söylerken; bilinçli olarak **devrimci grupların** altını çiziyoruz.

Devrimci grupların altını çizmemizin anlamı herkes için açık olmak zorundadır. Biz her devrim aşamasında Devrim ile Karşı - Devrim; devrimci güçler ile karşı-devrimci güçler arasında **köklü** bir ayrımın olduğunu; devrimci güçlerin —içinde bulunulan her devrim aşamasında— Devrim gerçekleşene dek, irade birliği, ve bu irade birliğinin mümkün kıldığı eylembirliğine yatkın olduğunu, bunların arasında var olan ideolojik-siyasi - örgütsel ayrılıkların, Devrim başarıya ulaşana dek birbirine karşı şiddet kullanımını haklı çıkarmadığını, ve devrimi zayıflattığını düşünüyoruz.

Açıktır ki, devrimin taşıyıcısı olan bu güçlerle, devrimin karşıtı olan, devrime düşman olan, devrimin hedefleri arasında yer alan karşı-devrimci güçler arasındaki ilişkiler bir ve aynı düzeyde ele alınamaz. Devrimci güçler arasındaki ilişkilerde ilke olarak reddedilmesi gereken şiddet yöntemleri, karşı-devrimci güçlere karşı ilke olarak reddedilemez.

Bu bağıntıda şunlar da bilince çıkarılmak zorundadır: Her devrim aşamasında, devrimci güçlerin kapsamı değişir. Demokratik devrim aşamasında devrimci olan bir güç, sosyalist devrim aşamasında bu konumunu yitirebilir. Demokratik devrim aşamasında devrimin gücü olan bir güç, sosyalist devrime geçildiğinde, devrimin hedefi haline gelebilir. Bu yüzden şu ya da bu siyasi grubun devrimciliği —gerçek bir komünist partisi dışında— duruma göre değişir. Yarın — sosyalist devrim aşamasında, bugün varolan birtakım ittifakların bozulmasının kaçınılmaz olacağı bilinçte olmalıdır.

Onun ötesinde, bizzat bugün devrimci olan güçler, demokratik devrim aşamasında olduğumuz gözönüne alındığında, değişik sınıf çıkarlarını temsil eden güçlerdir. Proletarya dışındaki sınıfların temsilciliğini yapan devrimci gruplar, temsil ettikleri sınıfların ikili niteliğini (varolan düzenle çelişmeleri dolayısı ile devrimci, proletaryanın sosyalist devrimi karşısındaki konumları itibarı ile gerici) kendi içlerinde barındırırlar; ve bu ikili nitelikten biri bütün devrim aşaması boyunca ağır basacaktır diye bir kural yoktur. Yani bugün demokratik devrim aşaması içinde devrimci olan bir siyasi grup, yarın gelişmeler karşısında giderek devrimci konumundan uzaklaşabilir; giderek nitelik değiştirip, karşı-devrimci bir niteliğe bürünebilir. Yani, "Bir kez devrimci — bütün devrim aşaması içinde hep devrimci" anlayışı yanlıştır.

Proletarya dışındaki sınıfların bu ikili niteliğini içinde taşıyan, barındıran devrimci grupların, genelde devrimci olmalarına rağmen, bu genel nitelikleri değişikliğe uğramadan da, tek tek karşı-devrimci eylemler, Karşı-Devrime hizmet eden eylemler yapması mümkündür. Hatta aynı şey, içinde yaşadığı toplumun etki ve izlerini içinde barındırması kaçınılmaz olan komünist partisi, tek tek komünistler için bile, —küçük-burjuva/burjuva örgütlerinde görülen boyutlarda ve ölçülerde olmasa bile— mümkündür. Yani tek tek bazı eylemlere bakıp, bir grup ya da kişi hakkında genel karşı-devrimci değerlendirmesine varmamak gerekir.

Açıktır ki, yine devrimci gruplar arasında bugün şiddet kullanılmasına ilke olarak karşı çıkmamız, hiçbir şekilde, saldıran-saldırılan ayrımı yapmamızın, ve saldırıya uğrayanın meşru savunma hakkını —bizzat saldırı anında— savunmamızın engeli değildir. Ancak böyle bir "hakkın" sorumsuzca kullanılmasına da karşıyız. Gerektiğinde saldırıya uğrayanın da, Devrime daha büyük bir zararı engellemek için, geri çekilmesinin daha doğru olduğunu savunuyoruz. (Bu konuda bakınız Basel olayları karşısında tavrımız.)

+ Bizim **devrimci gruplar** arasında ilke olarak şiddet kullanımını reddetmemiz; karşı-devrimci gruplarla, devrimci gruplar arasında şiddet kullanımını (devrimciler açısından) bugün ayrımsız doğru gördüğümüz anlamına da gelmiyor. Bu noktada önce Devrim / Karşı-Devrim ayrımını kesin yaptıktan sonra; karşı-devrimciler arasında da ayrım yapılmasının, hepsine karşı kullanılacak yöntemlerin aynı seviyede ele alınmamasının gerektiğini düşünüyoruz.

Bir bütün olarak ele alındığında, devrimin ancak işçi sınıfının, köylülerin, **halk yığınlarının** şiddetiyle başarıya ulaşacağı düşüncesinde olan biz Komünistler; yığınsal şiddeti ideolojik-politik-örgütsel olarak hazırlamanın bizim esas görevimiz olduğunun bilincinde, ve bugün yığınsal şiddetin gündemde olmadığının bilincinde olarak; Karşı-Devrime karşı da bugün esas mücadele yöntemimizin şiddet olmadığını; kullanacağımız şiddet eylemlerinin daha çok kendini savunmak için şiddet kullanımı, bazı taktik saldırılar için şiddet kullanımı vb. olduğunu, bunun mevzii, ve daha çok örgütlü devrimci güçlerle Karşı-Devrimin çatışması şeklinde olacağını düşünüyoruz. Bu genel tavırdan bağımsız olarak, ayrıca bugünkü durumda, işçi sınıfı içinde, ve emekçi yığınlar içinde **karşı-devrimcilikleri** henüz görülüp kavranılmamış; Sosyalizm/Komünizm/Devrim vb. adına konuşan, hareket eden sosyal-faşist, sosyal-demokrat, reformist nitelikli, "sol"cu diye adlandırılan karşı-devrimci güçlere karşı da bugün mücadele yönteminin şiddet kullanımı olmadığını, bunlara karşı kullanılması gereken esas yöntemin —bunların saldırıları karşısında kendini her an savunmaya hazırlıklı olarak, ve fakat kendimiz çatışma körüklemeden— ideolojik mücadele ile bunların sahtekarlıklarını teşhir, ve bunları kitlelerden tecrit yöntemi olduğunu, olması gerektiğini düşünüyoruz.

Somut olarak, biz bugün "Sol Birlik"çi sosyal-faşistlerle; onların dışındaki sosyal-faşist güçlerle, DSP-SHP'nin devamı olan güçlerle de; devrimci güçlerin şiddete dayalı çatışmalarını, devrime hizmet etmeyen, ancak çok zorunlu kalındığında, kendini koruma temelinde devrimcilerce başvurulması mübah olan yöntemler olarak görüyoruz. Bugün özellikle işçi sınıfı ve emekçi yığınlar içinde bunların sahip olduğu etki; öncelikle şiddet yöntemleri ile kırılamaz. Tersine, şiddet yöntemlerinin kullanımı, ve evet bunlara karşı şiddetin "mücadelede" **merkeze konması**, bir bakıma, şiddet tabandaki fazla bilinçli olmayan kitleleri de hedeflediğinden, kemikleştirme ve bunlarla daha çok birleştirme işlevini de yer yer görmektedir. Bu yüzden biz bu gruplara karşı da bugün esasta şiddet yöntemleri kullanılmamasından yanayız. Açıktır ki, bunlara karşı bugün şiddet kullanılmasından yana olmamamızın gerekçeleri, devrimci grupların kendi aralarında bugün şiddet kullanmasına karşı olmamızın gerekçelerinden esasta ayrı gerekçelerdir. (Bu bağıntıda geçmişimizin köklü bir biçimde gözden geçirilerek değerlendirilmesi önümüzde duran bir görevdir.)

Yani biz, eğer çok genel söylenecek olursa, bugün yalnızca devrimci gruplar arasında değil, "sol"un tüm grupları arasında —değişik nedenlerle— şiddet yöntemlerinin kullanılmasına karşıyız. Bütün "sol" içinde ideolojik mücadelenin bugün şiddet kullanılmadan

yürütülmesinden yanayız.

Bu demektir ki, bugün PKK'nın "sol"un bir bölümü ile giriştiği ve önemli ölçüde kan davasına dönüşme eğilimleri gösteren çatışmaları bugünkü şartlarda —taraflar birbirlerini devrimci olarak değerlendirmeseler, "karşı-devrimci" olarak değerlendirseler bile,ve evet, bunların bir bölümü gerçekten karşı-devrimci olduğu halde— devrime zarar verici buluyor, ve reddediyoruz.

Ama bundan bağımsız bir başka sorun daha var. O da bu çatışan güçlerin birbirlerini nasıl "karşı-devrimci" ilan ettikleri sorunu. Bu sorunu somut olarak incelediğimizde karşımıza şu tablo çıkıyor:

İstisnasız hemen bütün gruplar için, bir grubun "karşı-devrimci" ilan edilmesinde, kendi grubuna karşı tavır temel alınıyor. Devrim aşaması, devrimin hedefi olan sınıflar; devrimi gerçekleştirecek olan sınıflar, bu sınıfların objektif çıkarlarının ifadesi olan program, ve siyasi talepler; bu taleplerle tek tek grupların savunduğu taleplerin karşılaştırılması; tek tek grupların programlarının ve eylemlerinin sınıfsal açıdan incelenmesi, ve "devrimci", "karşı-devrimci" gibi genel değerlendirmelerin bu gibi bir araştırmaya dayanması, uygulanan şey değil. Uygulanan, genelde, eğer herhangi bir grup bir diğer gruba fazla saldırmıyorsa, onun "devrimci" görülmesi; kendi grubuna en çok saldıran, en "tehlikeli" görülenlerin ise bir-iki "ideolojik çatışma" denilen, daha çok karalama, dedikodu olan "mücadele"den sonra derhal "karşı-devrimci" ilan edilmesi. Hele hele pratik çatışma, kavga, şiddet kullanımı varsa, grupların karşılıklı olarak birbirlerini "karşı-devrimci" ilan etmeleri kaçınılmaz uygulama gibi görünüyor.

Bu konuda PKK'nın diğer gruplardan farkı, en başından kuruluşunun temel belgesinde kendi dışındaki tüm grupları "karşı-devrimci" ilan etmenin teorik temellerini koymuş olmasıdır. PKK siyasi pratiğinde de şimdiye dek kendisine eleştiri getiren her grubu, er ya da geç karşı-devrimci ilan etti. (Bunun bir istisnası biz varız. Bunun sürüp sürmeyeceğini birlikte izleyeceğiz. İsteğimiz tabii ki, PKK'nın bu çizgiyi değiştirmesidir. Ama pratik bizi bu konuda pek umutvar yapmıyor.)

PKK'nın bu noktada bir başka özelliği, karşı-devrimci olarak hakkında değerlendirme yaptığı grupların objektif konumunu tespit etmekle kalmaması; aynı zamanda bu tespiti, bu grupların başını çekenlerin "ajan", "provokatör" vb. oldukları, yani **sübjektif** olarak karşı-devrimci oldukları tezleri ile de tamamlaması. O böylece "ajanlara karşı" mücadele etmiş oluyor. Bu tavra en son örneklerden biri, PKK'nın Partizan karşısında takındığı tavırdır. Ardından 11'li bildiriciler hakkında takındığı tavırdır.

PKK, yalnızca diğer gruplara karşı tavırda değil, kendi içinden ayrılan ve eleştiri getirenler hakkında da benzer bir tavır takınıyor. Bunlara derhal "ajanlık", "provokatörlük" vb. yaftasını asıyor. Biz, şu ya da bu grup içinde —evet bizim içimizde de, PKK içinde de vb.— bugün de ajan ve provokatörler olma ihtimalini kesinlikle dıştalamıyoruz. Böyle bir olasılığa karşı uyanık davranmak zorundadır bütün devrimciler. Ancak, "ajan", "provokatör" gibi suçlamalar ağır suçlamalardır. Bu suçlamaları getirenler, bu suçlamanın gerekçesi olarak, "Bunların söyledikleri hakim sınıfların söylediği ile bir" gerekçesi dışında bir gerekçe getiremiyorlarsa, o zaman böyle suçlamalar getirilmemelidir. Kendinden her ayrılanın "hain", "ajan" vb. ilan edilmesi kolaydır, ama doğru değildir. Ve gerçek ajanlara karşı mücadeleyi bu tavır ilerletmez, geriletir. Uyanıklığı köreltir.

Biz bu suçlamaları getirenlerin suçlamasını ispat etmesini, aksi taktirde böyle bir suçlamayı getirmemesini talep ediyoruz! Devrimci tavrın bu olduğunu düşünüyoruz.

Açıktır ki, PKK bu konudaki tavrında yalnız değil. O bu noktada olumsuzlukta bir aşırılığı temsil ediyor, onu en uç noktasında çizgi haline getirip savunuyor ve uyguluyor. Ama benzer olumsuzluklar, çeşitli tonlarda hemen hemen tüm oportünist-revizyonist gruplarda var.

Özellikle kendinden ayrılanı "MİT ajanı", vb. ilan etme konusunda, PKK'yı —teoride az farkla— Halkın Kurtuluşu izliyor. Hiç ispat gereği duymadan, kolaylıkla ajan suçlaması getirebiliyor. Tabanından da buna karşı ses yükselmiyor!

Partizan, —Sezar'ın hakkını Sezar'a vermek gerek— kendinden ayrılanı "ajan" ilan etmiyor; ama "köşesine çekildi", "devrimden vazgeçti" vb. değerlendirmeler Partizan'ın "ideolojik-siyasi"!!! mücadele repertuvarının ayrılmaz parçaları.

Diğerleri de şu veya bu ölçüde benzer konumdalar.

Grupların değerlendirilmesine gelince: PKK'nın herkesi kendine göre değerlendirmesi, yine uygulamada aşırı uç olma dışında bir durum değil. Diğerleri çeşitli tonlarda benzer tavırlar içindeler.

İşte Partizan'ın PKK'ya karşı tavrı!

İşte Dev-İşçi'nin bir kanadının —daha 2 yıl önce aynı cephe içinde yer aldığı— PKK karşısında bugünkü tavrı!

İşte HK'nın PKK'ya karşı tavrı!

Geçmiş DHB'nin PKK'ya karşı tavrı! Vs. vs.

Biz bir grubun devrimci ya da karşı-devrimci şeklinde bir genel değerlendirmesinin, o grubun savunduğu siyasi programa, ve uygulamasına bakarak yapılması gerektiğini, şu ya

da bu gruba karşı tavrın, belli şartlarda böyle bir değerlendirmede önemli bir rol oynaya bileceğini, ve fakat belirleyici olamayacağını düşünüyoruz.

Sağlam temellere dayandırılmayan "karşı - devrimci", "devrimci" değerlendirmelerinin siyasette çıkış noktası alınmasının, hele hele çatışmalara temel yapılmasının kesinlikle doğru olmadığını söylüyoruz.

Aynı şekilde, şu ya da bu gruptan ayrılanların, ve eleştiri getirenlerin genel değerlendirilmesinde de, sorumsuzca "ajan", "provokatör" gibi yaftalar asılmasını kökten yanlış bulduğumuzu; bu suçlamaları getirenlerin, bu suçlamalarını belgelemek zorunda olduklarını, bunu yapmadan böyle suçlamalar getirenlerin siyasi sahtekarlar konumuna girdiklerini düşündüğümüzü bir kez daha açıklıyoruz.

AJANLARA KARŞI MÜCADELEDE DOĞRU ÇİZGİ

Bu bağıntıda bir başka sorun gündeme geliyor.

Yukarıda da ortaya koyduğumuz gibi, PKK çatıştığı grupları, ve kendinden ayrılıp da eleştiri getirenleri, sübjektif olarak Karşı-Devrimle birleşmiş olmakla suçlayan, "ajanlıkla", "provokatörlük"le suçlayan bir çizgi izliyor. Buna bağlı olarak da çatışmaları yer yer "ajan"larla devrimin çatışması olarak ortaya koyuyor. Bu bağıntıda da, ajanlara karşı mücadele yöntemi olarak, onların tek tek ortadan kaldırılmasını çizgi olarak savunuyor. En azından uygulaması, yaptığı propaganda bu doğrultuda.

Yukarıda, PKK'nın mesela "Semir" konusunda "provokatör" değerlendirmesinin ispatlı, belgeli bir değerlendirme olmadığını; ispatlanmamış iddialarla böyle bir değerlendirme yapıldığını, bu tavrın yanlış olduğunu ortaya koyduk. Tutun ki, böyle bir değerlendirme doğru, ve ispatlı-belgeli ortada. O zaman, hakkında böyle bir değerlendirme yapılan karşısında Marksist-Leninist mücadele çizgisi nedir? PKK'nın savunduğu uygulama, buna karşı mücadele çizgisinin: "Her suçun bir cezası vardır. İhanetin cezası da ölümdür" düşüncesine uygun bir çizgiyi Marksist-Leninist çizgi olarak görüp gösteren bir uygulama. Onlar hatta yukarıda atıfta bulunduğumuz Serxwébun yazısında, ajanların yokedilmesi çizgisinin, ajanlara karşı mücadelede Stalin'in-Lenin'in savunduğu çizgi olduğunu da söylüyorlar. Gerçek durum bu değildir. Evet, Marksist-Leninistler ajanları fiziken yok da ederler. Ama ajanlara karşı fiziken yoketme, onların ajanlar ve ajanlığa karşı mücadeledeki esas çizgileri değildir. Bu konuda Lenin açık konuşmaktadır. Lenin şöyle diyor:

"İşçilere şunu anlatmalıyız: Hafiyelerin, ajan-provokatörlerin ve hainlerin öldürülmesi bazan elbette kaçınılmaz olabilir. AMA BUNU SİSTEMLEŞTİRMEK HİÇ İSTENİLMEYEN, HATALI BİRŞEYDİR. Hafiyeleri izleyip açığa çıkaracak ve işçi sınıfı kitlelerini eğitecek bir örgüt kurmak hem mümkün hem de gereklidir."

Ajanlara karşı Marksist-Leninist mücadele çizgisi, ajanları açığa çıkararak, onları işçi kitleleri içinde teşhir, ve hakim sınıflar açısından kullanılmaz hale getirmektir.

Ajanların gerektiğinde öldürülmesini reddetmek, bu konuda yaygara koparmak ne kadar yanlış ise; PKK'nın yaptığı gibi, ajanlara karşı mücadelede (ajan denenlerin gerçekten ajan olduğunu varsaysak bile! Ki bu konuda tavrımızı yukarıda ortaya koyduk) "öldürme"yi sistem olarak, çizgi olarak savunma yönündeki propaganda ve tavırları, o kadar yanlış ve Marksizm-Leninizme yabancıdır.

Bir kez daha bütün **devrimci örgütleri**, devrimci örgütler arasındaki ilişkiler hakkında ortak tavır takınmaya çağırıyoruz. Bunun için TKP/ML(B) Merkez Komitesinin bütün devrimci örgütlere ortak açıklama için 1982'de sunduğu öneriyi bir kez daha yineliyoruz!

24 Şubat 1986

NOT: Bu yazı kaleme alındıktan sonra, Hamburg Devrimci İşçi'nin önde gelenlerinden Kürşat Timurluoğlu öldürüldü. Bu cinayetle ilgili tavrımız özel bir bildiride ortaya konacaktır. Gelişmeler üzerine gerekirse önümüzdeki sayılarda yine tavır takınacağız.

CLARA ZETKİN'İN ANISINA

N. Krupskaya

Bu yıl 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü ile ılgili olarak, bu Günün kutlanmasına önayak olan büyük kadın devrimcilerden Clara Zetkin in ölümü üzerıne Nadejda Krupskaya'nın onun anısına yazdığı bir yazıyı yayınlıyoruz.

CLARA ZETKİN'İN ANISINA

Clara Zetkin öldü. Yayınlanan pek çok mükemmel makale onun yaşam yoluna, bir devrimcinin yoluna, inanmış bir Marksist-Leninistin yolu na ışık tutuyor. Bu makale ve konuşmalarda sevgi ve saygı çınlıyor. Ben burada onun çalışmasının gazetelerde pek fazla değinilmeyen yanlarına ışık tutacağım.

Clara 1857'de Almanya'da (Sachsen) doğdu; babası bir köy öğretmeniydi. O köyde büyüdü ve köy yaşamını yakından tanıdı. O sıralarda Sachsen'de tekstil sanayii hızla gelişiyordu; işçiler (kadın ve erkek dokumacılar) henüz köy yaşamına sıkıca bağlı idiler. Clara, köylülerin ve işçilerin durumunu salt kitaplardan değil, yaşamın kendisinden öğrendi. Bunun daha sonra ona çok yararı oldu; o, köylülere ve kadın ve erkek işçilerin en geri katmanlarına ulaşmayı beceren ender kişilerden biri oldu.

Clara öğretmen olmaya karar verdi, Leipzig'e gitti ve orada kız öğretmen okuluna girdi. Orada Karl Marx ve Friedrich Engels'in öğretileriyle yüzyüze geldi; işçi toplantılarına gitmeye başladı ve Partinin çalışmalarını tanıdı. Ondokuz yaşında okulu bitirdiğinde, fabrikatör kızlarına ders vermek zorunda kaldı, köy öğretmeni olmak ona kısmet olmadı. 1878'de Almanya'da Sosyalist Yasa (Anti-Sosyalist Yasa —Ç.N.) yürürlüğe girdi; sosyal demokrat parti illegal duruma düştü ve koğuşturmalar başladı. Birçok sosyal-demokrat Almanya'yı terketmek zorunda kaldı. Bunların içinde Rus göçmeni bir işçi olan, Clara'nın arkadaşı Ossip Zetkin de vardı. Clara da ülkeyi terketti, Zetkin'in karısı oldu ve 12 yıl —önce İsviçre'de, sonra Fransa'da— göçmen olarak yaşadı. Göçmenliğin tüm zorluklarını tanıdı, çok çile çekti; kocası öldü, kendisi iki çocukla çok zor bir durumda kaldı. Bütün bunlara rağmen göçmenlik sırasında çok şey öğrendi ve Marx ve Engels'in öğretilerini mükemmel bir şekilde özümledi.

Göçmenlikte çeşitli sosyalist partilerin çalışmalarını gözlemleme olanağı buldu; bu onun siyasi ufkunu genişletti ve onu özellikle uluslararası işçi hareketinin görevlerine yakınlaştırdı. Clara kelimenin gerçek anlamı ile bir enternasyonalistti. O uluslararası ölçekte kadınlar arasındaki çalışmayı da yönetiyor, zamanının büyük bölümünü buna ayırıyordu. 1889'da II. Enternasyonal'in I. Kongresinde, kadınların politik yaşama katılma hakkına kavuşmalarının gerekliliği üzerine mükemmel bir konuşma yaptı.

Clara Zetkin tüm yaşamını emekçi kadınların kurtuluşuna, kadın işçilerin işçi sınıfı davası uğrunda mücadeleye katılmalarına adadı. Clara bu sorunu bir Marksist olarak ele aldı; bu sorunu işçi sınıfının kurtuluşu mücadelesiyle, sosyalizm mücadelesiyle sıkı bağ içerisinde gördü. Clara Zetkin, kadınların hak eşitliği sorununu sınıf mücadelesinden, köylü ve işçi kadınların yaşam ve çalışma koşullarından kopuk bir sorun olarak gören feministlere karşı sürekli mücadele verdi. Clara, yalnızca sosyalizmin işçi ve köylü kadınları tümüyle kurtarabileceğini açıkladı. Ve tam da bu yüzden kadın işçiler Sosyalizm için savaşanların saflarına katılmalıydılar. Clara sosyalizmi kaba bir şekilde kavramadı; onu bütün yönleriyle derinlemesine inceledi. Ocak 1889'da bir açık öğrenci toplantısında "Kafa Proleterleri, Kadın Sorunu ve Sosyalizm" üzerine verdiği konferans son derece ilginçtir. Bu konferansta, gelişen kapitalizm koşullarında burjuva ve proleter ailenin çökmesinin sebeplerini gözler önüne serdi. O, burjuvaziye ve entellektüel çevrelere özgü kadın hareketi tipini inceledi; bu hareketin yanlış yolda yürümesinin nedenlerini tahlil etti; burjuva bilimadamlarının (Rusya ve Amerika hariç) kadın hareketine düşman tavırlarının nereden kaynaklandığını açıkladı. O, yalnızca sosyalist devrimin kadınlara her yönlü gelişmeyi ve anneliği toplumsal faaliyet ve mesleki çalışma ile birleştirme olanağını sağlayabileceği; yalnızca sosyalist devrimin kadının kişiliğini özgürleştirebileceği ve tamamiyle gelişmesinin olanağını sağlayabileceği üzerinde durdu.

> "Emekçi kitlelerin ekonomik bakımdan sömürüsünü ve özgürlükten yoksun oluşunu ortadan kaldıran, böylece her bireye cinsinin en özgür şekilde gelişmesinin, en yüksek kültürün ve en yüksek mutluluğun güvencesini veren sosyal devrim,"—

böyle bir devrim, toplumun kültürel yaşantı-

sının en parlak dönemi için gerekli bir önko şuldur.

Clara, aydın proletaryayı, öğretmenleri, yazarları, doktorları, sanatçıları proleter sınıfıyla birleşmeye, proleter hareketin saf larına girmeye çağırdı.

Bu yazının ilginç olmaması mümkün değildi. Clara, Friedrich Engels'in mücadele arkadaşı idi. Engels ise, kadının kurtuluşunun; onun işçi sınıfı hareketine, sosyalizm uğruna mücadeleye çekilmesinin ateşli savunucusuydu. O henüz 20 yaşında bir genç iken şöyle yazmıştı:

"Ama, biz yeni'nin çocuklarının onunla bir likte ayakta durduğu ya da düştüğü düşünceler eğer gerçek ise, o zaman kadın kalbinin modern aklın düşünce çiçekleri uğru na —şimdi babaların mutaassıp inançları uğruna çarptığı gibi— sıcak sıcak çarpacağı dönem uzak değildir. Ve ancak genç ku şak bunu ana sütüyle özümsediğinde yeninin zaferi kapıyı çalacaktır!"

Engels'in "İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu", "Ailenin, Özel Mülkiyetin ve Devletin Kökeni" adlı eserleri, işçi kadınların durumunu ve kadınların kurtuluşunun yolunu aydın latıyor. 1923'te "Kadın Komünist"in 12. sayı sında, Clara Zetkin'in redaksiyonu altında çı kan Alman gazetesi "Eşitlik"ten alınan, Clara Zetkin'in "Kadınların Karl Marx'a Borçlu Oldukları Şey" adlı fevkalade bir makalesi var dır.

"Materyalist tarih anlayışı ile", diye yazı yor Clara Zetkin, "gerçi o bize kadınlar sorununda hazır reçeteler bırakmadı, ama daha iyisini, onu araştırmak ve kavramak için doğru ve isabetli yöntemi verdi. İlk kez materyalist tarih anlayışı bize, kadın sorununu genel tarihi gelişmenin akışı içinde, genel sosyal bağıntılar ışığında, onun tarihi olarak koşullanmışlığı ve meşruluğu içinde açık bir şekilde anlamamızı, onun itici ve taşıyıcı güçlerini, bunların erişmek istedikleri amaçları, ortaya atılan sorunların ancak hangi koşullar altın da çözülebileceğini anlamamızı sağladı."

Ve devamla:

"Burjuva hanımlarıyla proleter kadınları sö zümona birleştiren "yüce kızkardeşlik" üzerine sevgi gevezelikleri, materyalist ta rih anlayışının havasında, renk renk parlayan sabun köpükleri gibi patladılar. Marx proleter ve burjuva kadın hareketini birbirinden ayıran kılıcı döktü ve nasıl kullanılacağını öğretti; ama o aynı zamanda, birincisini sosyalist işçi hareketiyle kop maz şekilde birleştiren, proletaryanın sı nıf mücadelesine bağlayan anlayışlar zincirini de oluşturdu. Böylelikle o, mücade lemize berraklığı ve ululuğu, hedefimizin yüceliğini verdi. "Kapital"de, kadınların çalışması, işçi kadınların durumu ve işçi leri koruma yasalarının gerekçeleri üzeri ne paha biçilmez bir olgu, anlayış ve ilham zenginliği vardır. Bu, güncel talep - ler uğruna mücadelemiz için olduğu kadar, gelecekteki sosyalist hedef için de tüken meyecek bir zihinsel cephaneliktir. Marx bize, proleter kadınların savaşma yetenek lerinin artmasında acil bir gereklilik olan küçük güncel çalışmalara gereken değe ri vermemizi öğretiyor. Ama o bizi aynı za manda proletaryanın iktidarı ele geçirme büyük devrimci mücadelesini sağlam ve uzak görüşlü bir şekilde değerlendirme bilin - cine çıkartıyor. Bu olmaksızın, sosyalist toplum ve kadın cinsinin kurtuluşu parlak bir rüya olarak kalacaktır. O bizi önce - likle, günlük çalışmaya önem ve değer veren şeyin yüce amacımız olduğu inancı ile dolduruyor. O böylelikle hareketimizin bü yük ilkesel özünün tek tek olayların, görev ve başarıların kalabalığından zarar görmesini engelliyor ve yıpratıcı günlük çalışma içinde, ötesinde yeni bir çağın şa fağının sökecek olduğu geniş tarihsel ufku kaybetmememizi sağlıyor. O devrimci dü şüncenin ustası olduğu kadar, devrimci mü cadelenin de önderi olarak kalacaktır; onunla aynı cephede savaşmak, proleter kadın hareketinin görev ve gururu, mutluluğu ve şanıdır."

Bu makale Clara'nın Marksistliğini en isa betli bir şekilde karakterize ediyor. Clara Zetkin'in "Günümüzde Kadın İşçi ve Kadın Sorunu" adlı broşürü herkesçe bilinmektedir. Orada "Çocukların Eğitimi ve Kadın" bölümünde söyledikleri, Marx, Engels ve Lenin'in bu ko nuda düşündükleri ve yazdıklarıyla uyum için dedir.

Clara Zetkin'in uluslararası kadın hareke ti için kazanımları büyüktür. Clara 1892'de "Kadın İşçi" adlı gazetenin yazı kurulu yöne ticiliğini üstlendi. Kadınlar arasında aji - tasyon ve propaganda için parti komisyonları nın oluşturulması da aynı döneme rastlar. Al man hükümeti bu komisyonları 1895'de yasakla dı; bu komisyonlar ancak 1907'de yeniden can landırıldı. Parlak bir konuşmacı ve örgütleyici olan Clara Zetkin, işçi kadınları sosyal-demokrat işçi hareketine çekmek için muazzam bir çalışma yaptı. 1907'de II. Enter - nasyonal'in VII. Kongresi ile birlikte ilk sosyalist kadın konferansı da toplandı. Alman sosyal-demokrasisi içerisinde kadın parti üyelerinin sayısı 1907 yılında sadece 10 000 iken, bu sayı 1913 yılında 150 000'e ulaştı. Aynı hızla olmamakla birlikte, diğer ülkeler de de kadınlar arasındaki çalışma gelişme kay detti. 1910'da Kopenhag'da, her yıl 8 Mart'ın Uluslararası Kadınlar Günü olarak kutlanması kararının alındığı ikinci Uluslararası Kadın

lar Konferansı toplandı.

Clara Zetkin, II. Enternasyonal'in sol kanadındandı ve her türden oportünizme karşı enerjik mücadele yürüttü. Savaş çıktığında Rosa Lüksemburg, Karl Liebknecht ve Franz Mehring ile birlikte emperyalist soygun savaşına karşı enerjik bir şekilde mücadele verdi. 1915'de uluslararası kadınlar konferansı örgütledi ve onun adına savaşa karşı bir manifesto yayınladı. Bundan dolayı tutuklanıp hapse atıldı. Ekim Devriminde Clara Zetkin'in tüm sempatisi Sovyet iktidarından yanaydı. 27 Haziran 1918'de üçüncü bir kişiyle Lenin'e bir mektup göndererek, kendisi, Mehring, Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in "kafaları ve yürekleriyle" komünizmden yana olduklarını açıkladı. Bu dönemden itibaren Clara bir komünist, ve Sovyetler ülkesi de onun ikinci vatanı oldu. Sovyetler Birliği'ni ilk kez 1920 sonbaharında ziyaret etti. Her köşeden işçi ve köylü kadın delegeleri, milli azınlıkların kadın delegeleri onun yanına akın ettiler. Clara büyük bir arzuyla, kabaran devrimin etkilerini özümledi. Almanya'ya döndüğünde "Rote Fahne"de şunları yazdı:

"Kapitalizm tarafından kendisinin çarmıha gerilmesine hala izin veren, açılan yaralardan kanayan, kültürel seviyesi yüksek bir proletaryanın olduğu bir ülkeden gelen kişi rüya görüyor sanır ama, gördüğü gerçektir. Gerçek, gözlerinde devrimci tutkunun ve sınırsız fedakârlığın Promete kıvılcımları parlayan, devrimci iradeleri "Enternasyonal"in ritmleriyle gürleyen sayısız binlerce kadın ve erkek proleterde cisimleşiyor. İnsanlıklarını kapitalist sömürü ve kölelik tarafından daha fazla çiğnetmek istemeyen proletarya kitleleri Rusya'da Kasım Devriminin yaşayan itici güçleriydi. Bedeni ve ruhu öldüren kapitalizmin geri gelmesine hisleri, düşünceleri, iradeleriyle ihtirasla başkaldıran; bu geri dönüşe her ne pahasına olursa olsun,—şimdiye kadar görülmemiş zorlukların altında ve binlerce fedakarlık ve bizzat yaşam pahasına— karşı koymaya kararlı proleter kitleler! Sovyet iktidarına can veren ve onu ayakta tutan güç işte bu proleter kitlelerdir."

Rus proletaryasının tamamı, komünist Sovyet iktidarının üssü ve taşıyıcısıdır. Haklarından yoksun bırakılmış Almanya proletaryasının ve tüm dünya proletaryasının bu proletaryadan öğrenebileceği çok şey vardır. Clara "Kızıl Bayrak"taki makalesini "Rus proletaryası kılıç ve kepçeyle felsefe yapıyor" diye bitiriyor. Komintern'in III.Kongresinde Clara Zetkin Yürütme Komitesi üyeliğine seçildi ve ölümüne kadar öyle kaldı.

1920'den itibaren, SBKP Merkez Komitesi tarafından, kadınlar arasındaki çalışmaya ayrılan "Kadın Komünist" adlı gazete çıkarıldı. Clara bu gazetenin 10 yıllık yayın döneminde buna da katıldı. Bu gazetenin 3. yıldönümü vesilesiyle sıcak selamlar gönderdi. Bütün ülkelerin proleter kadınları ve en ileri kadın savaşçıları adına gönderilen bu mesaj öylesine coşkuludur ki, bugün aradan 10 yıl geçtikten sonra bile, okurken duygulanmamak elde değil.

Clara Zetkin, Gerçek Üyelerinden biri olduğu Komünist Akademisinin çalışmalarıyla da ilgilendi. Kadın hareketinin incelenmesi bölümünü yönetti. Yoğun devrimci çalışmasına, yaşına ve hastalığına rağmen, o burada da kadın hareketinin sorunlarının bilimsel araştırılmasını doğrudan ya da mektupla yönetmeye zaman ayırdı.

Clara tüm hayallerinin gerçekleşmesini, bütün toplumsal yaşamı ve insani ilişkileri değiştiren devrimci sosyalist inşada görüyordu. O, mücadelenin henüz bitmediğini, devam edeceğini, korkunç zorlukların henüz önde durduğunu görüyordu ama, zafer konusunda bir an bile şüpheye düşmedi.

Adı geçen mesajın yazılmasının üzerinden 10 yıl geçti. Bu yıllar Clara'nın kendini çetin devrimci mücadeleye tümüyle adadığı yıllar idi. Köylüler arasındaki kollektifleştirme hareketini nasıl da selamlamıştı! 1931'de tamamıyla bozulmuş bir sağlıkla SSCB'ne geldiğinde, ilk talebi Orta Asya kolhozlarına gitmek oldu. O, geçtiğimiz yıl, her zamanki cesaretliliğiyle, tutuklanma ve hatta faşistler tarafından katledilme tehlikesinin bilincinde olmasına rağmen, Reichstag'ın açılışı için Almanya'ya gitmek üzere son gücünü toparladı.

" (Meclisin en yaşlı üyesi olma sıfatıyla —ÇN) Yaş başkanı olarak Sovyet Almanya'nın ilk Sovyet kongresinin açılışını yapma mutluluğunu tatmayı umut ediyorum"

sözleriyle Reichstag'ın açılış konuşmasını bitirdi. Umutları gerçekleşmedi ama, o son dakikaya kadar, son nefesine kadar nöbeti tuttu.

Sevgili Clara, senin örneğin Komünizm davasının tüm savaşçılarını coşkuyla doldurmalı. Senin örneğin bilinçli erkek ve kadın işçileri, bilinçli erkek ve kadın kolhozcuları coşkuyla dolduruyor. Biz daha ciddi, daha iyi, daha tam bir örgütlenme ile çalışacağız; nöbeti devredeceğimiz bütün ülkelerin komünist gençlik birliklerine yardım edeceğiz; çocuklarımızı, komünizmin inşasını sonuna kadar götürecek savaşçılar olarak eğiteceğiz!

"Unter dem Banner des Marxismus" adlı derginin 1933 yılına ait dördüncu sayısı s.312-316'dan çevrilmiştir.

BAZI KADIN YOLDAŞLARIN 8 MART 1986'DA OKUMAK İÇİN HAZIRLADIĞI YAZI

Aşağıda, 8 Mart Uluslararası Kadınlar Günü'nde yapılan seminerlerde tartışmaya temel alınan tartışma yazısını yayınlıyoruz.

Değerli kadın ve erkek yoldaşlar,

Her yıl olduğu gibi bu yıl da 8 Mart Enternasyonal Kadınlar Günü'nde ajitasyon ve propaganda toplantıları düzenliyoruz. En baştan belirtelim ki, bu tür toplantıları yaparken amacımız kesinlikle seneden seneye "kutlama törenleri" ile görev savuşturmak değildir.

Reformistler, revizyonistler, oportünistler bu günü "Kadınların Kurtuluşu"nu yılda bir ilan edip, diğer günlerde "kadın sorunu"nun geri plana itildiği, alışagelmiş, "herşeyin eskisi gibi devam ettiği" gündelik pratiklerine dönebilmek için kullanmaktadırlar.

Biz Marksist-Leninistler ve devrimciler, Uluslararası Kadınlar Günü'nde, sınıf mücadelesinin kadınlar sorununda önümüze koyduğu görevleri propaganda etmek ve bunların ışığında pratiğimizi yönlendirmek için, ezilen kadınların kurtuluş mücadelesinin bayrağını yükseltmek zorundayız.

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Bugünkü görevlerimiz üzerine yürüttüğümüz tartışmalarda, özellikle kadın arkadaşlar tarafından sık sık kadın sorununun bugünkü görevlerimiz açısından ne rol oynadığı sorusu gündeme getirilmektedir. Bugün, Bolşevik Parti inşası zorlu görevinin başlangıcında bulunduğumuz, devrimci teorinin yaratılması, komünist kadroların yetiştirilmesi ve savaşma yeteneğine sahip pekişmiş bir örgütün oluşturulması esas görevlerinin önümüzde durduğu bir dönemde, kadınlar sorunu hangi öneme sahiptir?

Biz bu soruyu cevaplandırırken, Uluslararası Komünist Hareketin hayat tarafından yüzlerce defa doğrulanmış ilkelerinden hareket ediyoruz. Kadınların feodal ve kapitalist baskıdan tümden kurtulmasının önkoşulları ancak proleter devrime varmayı kendine hedef edinen ve proletaryanın önderliğinde gerçekleşen demokratik devrimle, ya da proleter devrimle yaratılabilir. Aynı zamanda devrimci proletaryanın, ancak geniş ezilen kadın yığınlarını kendi mücadele saflarına çektiğinde kurtuluşa varabileceği bilince çıkartılmalıdır. Bugün kadın sorununda merkezde duran görevimizin ne olduğuna cevap verirken bu temel ilkelerden yola çıkmak zorundayız. Bolşevik bir parti yaratma göreviyle karşı karşıya olduğumuz bugünkü durumda da yukarıda belirtilen hedefe ulaşmak için gücümüzün elverdiğini yapmak zorundayız. Kadınlar sorununda ana görevimiz, esas çalışmamıza, partinin yaratılmasına bağlı olarak, devrimci hareket içindeki en bilinçli ve en devrimci kadınları etkin savaşçılar konumuna getirmektir.

Türkiye'de ancak, en başından yarı-feodal yarı-sömürge toplumda kadının özel ezilmişliğini gözönüne alan; ve en başından komünist kadın teorisyenler, pratikçiler, komünist kadın ajitatör ve propagandacılar yaratmayı önüne görev olarak koyan bolşevik tipte bir parti; geniş proleter, köylü ve emekçi kadın katmanlarının da katı-

lacağı işçi-köylü diktatörlüğü için savaşımda ortaya çıkan büyük görevleri çözebilecektir.

Clara Zetkin, Komünist Enternasyonal'in III.Kongresinde kabul edilen "Komünist Kadın Hareketi İçin Yönergeler" üzerine yaptığı konuşmada, tam da şu görevleri komünist partilerinin önüne koymuştur:

> "Ama bir noktaya dikkat çekmek zorundayım: Gerek partinin kadın üyeleri arasında ve gerekse dışarda kadın kitleleri arasında görevlerini yerine getirebilmeleri için kadın hareketimizin organları yeterince büyük hareket özgürlüğüne sahip olmak zorundadırlar. Ama aynı zamanda partinin tümüyle, parti yaşantısı ve faaliyetiyle en sıkı ve en içten ilişki, en yakın temas içinde bulunmak zorundadırlar. **Bunun için önkoşul, kadın üyelerin ölü bir yükten, ilgisiz ve körelmiş aidat ödeyicilerinden çıkartılıp; etkin, belirli bir amaç doğrultusunda çalışan, savaşım yürüten güçlere dönüştürülmesi** ve bunu da aşarak geniş kadın kitlelerini kucaklaması ve onları etkinleştirmesi gerekmektedir. Proleter sınıf mücadelesinin bütün örgütlerinde, bütün organlarında kadınlar birlikte karar verip, birlikte faaliyet gösterip, birlikte çalışmalıdırlar." (abç)

Komünist Enternasyonal'in IV. Kongresinde Clara Zetkin şu tespiti yapmaktadır:

> "... Eski Spartaküs Birliği ve daha sonraki Birleşik Komünist Partisinde de Alman komünistleri **kuruluşlarının ilk gününden itibaren** kadınları örgüt içinde mücadelenin ortak yürütücüleri yapmak amacıyla planlı ve gayretli bir çalışma yürüttüler." (abç)

Bu söylenenlerden hareket ederek kendi durumumuzu, örgütteki, sempatizan örgütlerdeki ve çevremizdeki kadın yoldaşların, arkadaşların durumunu incelediğimizde, bu sorunda en asgari talepleri bile karşılamaktan çok uzak olduğumuzu açıkça ve özeleştirel olarak tespit etmek zorundayız.

Elbette ki son yıllarda evlilik ve aile problemleri, kadınların baskı altında tutulması açısından tartışıldı. Bu bir ilerlemedir. Fakat bu tartışmalar daha çok saflarımızdaki erkek yoldaşların eşlerine kadın düşmanı şövenist tavırlar takınmaları gibi somut olayların sonucu gündeme gelmiştir.

Kadınlar sorunu tartışmalarında çıkış noktamız, komünist ve devrimci kadınların gelişmelerinde hangi talepleri ileri sürmemiz ve aynı zamanda onların özel durumlarını nasıl dikkate almamız gerektiği olmamıştır.

Evet. Kadınlar sorununun bir yönünü de kadınların evlilik ve aile içindeki durumları oluşturmaktadır. Ve fakat bu tayin edici yönü değildir.

Bugün bizim içimizde kadınlar sorununda en yaygın anlayış, kadının politik çalışma yapan erkeğe "bir engel" oluşturmamasının "en iyi hal" olduğu anlayışı değil midir? Bu en yüksek amaç olarak öne konmamakta mıdır?

Bu anlamda, geçen sene 8 Mart'ta TIO ile yaptığımız tartışmada verdiğimiz cevap yeterli değildir. Orada bugün kadınlar sorununda esas görevimizin ne olduğu sorusuna şu yanıtı vermiştik:

> "Biz —somut konuşursak— bugün, bugünkü gücümüz ve görevlerimizle, proletarya devriminin bir yan sorunu; ona bağlı bir sorun olarak

gördüğümüz "kadınların kurtuluşu" sorununda, esas görevimizi bu konuda doğru düşüncelerin içimizde ve dışımızda propagandası, ve bu propaganda ile "öncüyü komünizme" kazanma çalışmasının bir parçası olarak, özellikle içimizde ve çevremizdeki komünizme sempati duyan kadınları kazanmaya çalışma; onları her alanda bilinçli olarak ilerletmeye çalışma, onların ilerlemesine yardımcı olma olarak görüyoruz."

Bu gerçi çıkış noktası olarak doğrudur ama yeterli değildir. Bu görevi çözebilmek için hangi somut siyasi araç ve önlemler kullanılmalıdır? Var mıdır böyleleri? vb.

Görüşümüze göre zaafımız tam da buradadır; ve devrimci kadın yoldaşlarla tartışmayı bu noktada geliştirmeliyiz.

Kadın yoldaşların geliştirilmesi için bizde bilinçli bir politika ve buna uygun önlemler yoktur. Tüm pratik sorunlarda, kadın yoldaşlarla erkek yoldaşlar arasında bir seçim yapılması gerektiğinde, hemen hemen her zaman erkek yoldaşlara öncelik tanınmaktadır.

Örneğin: Yönetici kademelere kadınların seçimi sözkonusu olduğunda, bu görevi kadın yoldaşların yerine getirip getirmeyeceği tartışıldığında; erkek yoldaşlar tarafından "çocuk sahibi olduğu", "yeterli otoriteye sahip olup olmadığı" ileri sürülmektedir. Ama aynı durumda erkek arkadaşlar sözkonusu olduğunda bu olgular hiç bir rol oynamamaktadır. Bu durum da bizde devrimci kadınların gelişmesinin zorunluluğunun küçümsenmesinin ne denli derin kökleri olduğunu açıkça göstermektedir.

Kadınlar sorununda bugünkü görevlerimiz ile ilgili tartışmada bir diğer anlayış ise, "kadınların gelişmesine ilişkin özel önlemlerin" yalnızca örgütsüz kadınlarla bağ içerisinde görülmesi şeklindedir.

Bugün yer yer komünist ve örgütlü kadınların derneklerde kadınlar kolları örgütlemeleri ve buralarda derneklerdeki tartışmaları izleyemeyen örgütsüz kadınlara yol göstermeleri savunulmaktadır.

Şunu tespit etmek gerekir ki; eğer gücümüz varsa, böylesi kadınlar kolları örgütlemek, elbette bugün de kadınlar sorununda bir görevdir. Ama burada "eğer gücümüz varsa"nın altı çizilmelidir! Örgütsüz kadınlar tarafından böylesi kadınların örgütlenmesi ve yönetilmesi doğrultusunda gerçekten bir isteğin olup olmadığını tespit etmek derneklerin görevidir.

Ama bu asla bizim kadınlar sorunundaki esas görevimiz değildir. Bizim esas görevimiz devrimci kadınların örgüte çekilmesi ve onların etkin savaşçılar olarak yetişmelerini sağlamaktır.

Bu sorunda Komünist Enternasyonal bize son derece öğretici örnekler vermektedir. Komünist Enternasyonal, II.Enternasyonalin teori ve pratiğinden kendini tümüyle ayırarak, çeşitli örgütlenme olanaklarının yanısıra komünist ve devrimci kadınlar için özel bir örgütlenme biçiminin zorunlu ve olası olduğunu ilkesel olarak savunmuştur. Tabii ki, örgütte ve sempatizanlar arasında temel örgütlenme biçimi, kadın ve erkek yoldaşlardan oluşan hücrelerdir. Bunun dışında, onları komünist partisine çekebilmek için kadınların özel durumuna uygun özel örgüt şekilleri de vardı. Bunlar Kadın Konferansları'ndan Komünist Kadınlar İçin Eğitim Grupları'na kadar uzanıyordu.

Bugünkü görevlerimizle bağ içerisinde, görevlerimizi çözebilmek için, böylesi örgüt biçimleri gerekli midir sorusunu soruyoruz. Devrimci kadınların bizim toplantılarımızda, kamplarda, hücre oturumlarında,

derneklerde pasif davranmaları, özel konumlarından dolayı yeterli bir şekilde hazırlanmadıklarından, kendilerine yeterince güvenmedikleri için söz almamalarından, erkek yoldaşlarla kollektif çalışmada çok az bilinçli bir şekilde ilerletildiklerinden mi kaynaklanmaktadır?

Kadın ve erkek yoldaşlar,

Bu daha tartışmanın başlangıcıdır. Devrim için etkin kadın savaşçılar yetiştirebilmek amacıyla, bu konulardaki çabalarımızı nasıl yoğunlaştıracağımıza dair yeni önerilerin ve düşüncelerin ortaya çıkabileceği canlı bir tartışma ortamı yaratmak için bu tezleri ileri sürüyoruz.

Bütün yoldaşları, öncelikle de devrimci kadınları bu tartışmaya aktif olarak katılmaya çağırıyoruz.

NO: 27 BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(Aşağıda, elimize geçen TKP/ML(Bolşevik) III. Konferansı ile ilgili TKP/ML(B) Merkez Komitesinin duyurusunu aynen yayınlıyoruz.)

TKP/ML(B) III. KONFERANSI YAPILDI!

Bolşevizm yenecektir!

Ruya ile gerçeklik arasındaki ayrılık konusunda Pisarev şoyle yazar: "Ayrılık vardır, ayrılık vardır. Benim ruyam, olayların doğal akışının ötesine geçebilir, ya da olayların doğal a[illegible] hiç bir zaman gitmeyeceği bir do[illegible]ultuya sap[illegible] Birinci halde, rüyadan hiç bir kötülük gelmez; ç[illegible] insanın enerjisini destekler, güçlendirir bile. ... [illegible] rüyalarda çalışma gucümuzü, çarpıtacak ya da fe[illegible]cak [illegible] bir şey yoktur. Tam tersine, eğer insa[illegible]ya görme yeteneğinden tamamen yoksun olsayd[illegible]zihni ilerilere [illegible]layarak ellerinin henüz biçim v[illegible]adığı ürünün tam ve eksiksiz tablosunu gözun[illegible]nlandıramasaydı, o zaman insanı, sanat, bil[illegible] çaba alanında büyük ve zahmetli işlere giris[illegible]ya hangi itici gücün surukleyeceği[illegible] ruya gören kimse[illegible]dikkatle go[illegible]gökt[illegible]luğu [illegible]arsa ve e[illegible]le[illegible]ekırse,[illegible]çekleşm[illegible] ruy[illegible] arasınd[illegible] R[illegible]m arası[illegible]

[illegible]den rüy[illegible]n kimse[illegible]arıyla" ö[illegible]luğun" temsilcileridirler. (Lenin, "Ne Yapmalı?", s.208-209)

Dünyadaki tüm Marksist-Leninist güçler!.. Erkek ve kadın yoldaşlar!
Türk ve Kürt milletinden ve çeşitli milliyetlerden sınıf bilinçli işçiler!..
Devrimciler!..
Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçileri, köylüleri, emekçileri!..

Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist içindeki oportünist kanada karşı mücadele içinde Mart 1981'de kurulan Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik), III. Konferansını 1986 başında gerçekleştirdi.

TKP/ML(B), TKP/ML'in geçmişinde doğru olan, Marksist-Leninist olan herşeyi savunma ve geliştirme, oportünist ve revizyonist yanlışları özeleştiri ile aşma, ve TKP/ML'i gerçek bir bolşevik parti yönünde inşa etme amacı ile ortaya çıktı.

III. Konferansımız, TKP/ML(B)'nin II. Konferansını yapmış olduğu Şubat 1982'den, III. Konferansını

Köln'de GUAfS ile yaptığımız Afganistan yürüyüşü üzerine

Rus sosyal-emperyalistlerinin Afganistan'ı işgalinin 6. yılı devrimciler tarafından Batı Almanya'nın Köln şehrinde bir yürüyüşle protesto edildi.

Yürüyüş öncesi GUAfS eylembirliği toplantıları düzenledi. Bu toplantılara bizim dışımızda sadece MLPD ("Almanya Marksist-Leninist Partisi"; Mao Zedung Düşüncesi'ni savunan bir grup) katıldı. Halbuki GUAfS eylembirliği toplantılarına katılmaları için GDS, Spartakus, Partizan vs. gibi grupları da çağırmıştı. Ne hikmetse bu gruplar eylembirliği toplantılarına katılmadılar.

Eylembirliği toplantılarında tartışıp ortak bir bildiri çıkarmak için GUAfS bir taslak bildiri getirdi. Taslak bildiri hemen hemen geçen sene getirdikleri ve fakat bizim ve eski kardeşlerin eleştirileri sonucu düzeltilen bazı yanlış görüşleri de içeriyordu. Biz geçen seneki bildiri taslakları üzerine tartışmalarla ilgili kamuoyuna genişçe bilgi verdiğimizden burada bu taslak üzerine tartışmaları yeniden duyurmuyoruz. Ancak tartışmalardan sonra çıkardıkları bildiri üzerine kısaca eleştirilerimizi aşağıda ortaya koyacağız.

Bildiri taslağı üzerine tartışmalar bir kez daha göstermiştir ki, GUAfS ile Afganistan işgali üzerine ortak bir bildiri çıkarmamız şu an mümkün değildir. Bunun üzerine biz eylemde birlik, propaganda-ajitasyonda serbestlik temelinde, Batı Almanya'da Afganistan'ın Rus sosyal-emperyalistleri tarafından işgaline karşı devrimci temeldeki tek eylem olarak değerlendirdiğimiz yürüyüşe merkezi olarak katılacağımızı açıkladık. Ve yürüyüşe çağrı bildirisi çıkardık.

Eylembirliği toplantılarında yürüyüşe merkezi bir güçle geleceklerini açıklayan MLPD oportünistleri, bırakalım yürüyüşe merkezi güçleriyle katılmayı, bölgesel bile katılmadıkları gibi, bizzat yürüyüşte propaganda yapmak için bir kişi bile yürüyüşe gelmemişlerdir. MLPD'nin ne kadar tutarlı bir örgüt olduğu, Afganistan'ın işgaline karşı Afganistan halkının mücadelesinin yanında imiş gibi tavır takınmaya çalışan Batı Alman emperyalistlerinin durumu açık olduğu halde bir kere daha ortaya çıktı. Halbuki kendisine Marksist-Leninist diyen bir Batı Almanya teşkilatının yapması gereken, Rus sosyal-emperyalistlerinin işgaline karşı çıkarken, özellikle de kendi emperyalist burjuvalarının sahte Afgan halkı dostluğunu Batı Alman proletaryasına göstermek ve yapılan bir anti-emperyalist yürüyüşü ise bütün gücüyle desteklemek olmalıydı. MLPD somutunda biz, MLPD'nin de sahte olarak Afganistan halklarının mücadelesinin yanında yer aldıklarını açıkladıklarını bir kez daha gördük.

Eylembirliği toplantılarına katılmamalarına rağmen, Partizan yürüyüş ile ilgili bir bildiri çıkarmış ve yürüyüşe de çok az bir güçle katılmışlardır.

Yürüyüşe katılım az olmasına rağmen —150 civarında—, yürüyüş rotasının iyi olması sonucu bizzat yürüyüş esnasında da yoğun bir propaganda yapılmıştır.

Yürüyüş sırasında biz ortak olan sloganları birlikte haykırdık. Ama sadece ortak sloganları değil, onun dışında kendi sloganlarımızı da attık. Yürüyüş boyunca şu pankartları taşıdık:

- Bolşevik Partizan pankartı
- Rus sosyal-emperyalistleri Afganistan'dan defolun! Batılı emperyalistler, Afganistan'dan elinizi çekin!
- Emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiliğe ölüm!
- Batı Alman emperyalizmine ölüm!
- Yaşasın Afganistan'daki demokratik halk devrimi!

Tabii ki kızıl bayraklarla da kendi blokumuzu süslemiştik.

Yürüyüş bittikten sonra miting yapıldı. Mitingde GUAfS, biz ve Partizan birer konuşma yaptı. Mitingin bitiminde biz Enternasyonal marşını söylemeye başladık. Diğerleri buna kayıtsız kaldılar.

Yaptığımız miting konuşması özellikle GUAfS'lı devrimciler tarafından ilgi ile izlendi ve coşku ile karşılandı. Konuşmalar yapıldıktan sonra yeniden söz alan bir GUAfS temsilcisi, tavrımızın gerçek proleter enternasyonalizminin ne olduğunu pratikte gösteren bir tavır olduğunu; GDS, MLPD gibi örgütlerin ise lafta çok proleter enternasyonalizminden, dayanışmadan vb. sözetmesine rağmen, pratiklerinin buna uymadığını söyledi.

Yürüyüş bütün eksikliklerine rağmen olumlu idi.

Yürüyüşün çoğunluğu bizdik. Ama bizim geçen seneki katılımımız gözönüne alındığında, bizim de bu yıl seferberliğimizin yeterli olmadığı, az bir güçle katıldığımız tespit edilmek zorundadır.

Eski kardeşlerden GDS ve Spartakus ile ilgili de birkaç şey söylemek istiyoruz.

Bu örgütler bu seneki eylembirliği toplantılarına katılmamışlar, onun ötesinde yürüyüşe de sadece yayın satmak ve bildiri dağıt-

mak için gelmişlerdi.

GUAfS ile ilgili geçmiş tartışmalar hatırlandığında, bunların geldiği yer de ilginçtir. Biz geçen seneki tartışmalar ile ilgili bilgi vermiştik. (Bkz. BP 21, s.35)

Orada söylediklerimize şimdi şunu da eklemek gerek: Bilindiği gibi, GUAfS'ın 1981'de düzenlediği bir eyleme biz Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in resimlerinin ve kızıl bayrakların taşınmasının yasak olduğu gerekçesi ile katılmamıştık. Buna eski kardeşler şiddetle karşı çıkmışlar ve II. Konferansta şu eleştirileri getirmişlerdi:

> WBK temsilcisi: "Pratik sorunda en son GUAfS yürüyüşüne katılmama ile ilgili sorun. Ama bu konuda şunu söylemek zorundayım ki bu konuda tam, kesin bir bilgiye sahip değilim. Bir şeye ama dikkat çekmek gerek. GUAfS bu arada bir özeleştiri yapmıştır. Ama ben her halükarda dost bir örgüte karşı tavırda protestoyu, onun yaptığı bir eyleme katılmamakla ifade etmeyi yanlış buluyorum. Eğer herhangi bir konuda hemfikir değilsek, o zaman dayanışma içinde de eleştirinin ve mücadelenin yöntemleri aranmalıdır." (Tutanak, s.193)

> AMLP temsilcisi: "Ben bu konuda bana verilen bilgiyi tartışmada belki rol oynar nedeniyle anlatmak istiyorum. Bu GUAfS'ın 28 Aralık'ta yaptığı yürüyüş GUAfS tarafından çeşitli örgütlerin yanyana geldikleri bir eylem değil, GUAfS'ın düzenlediği ve diğer örgütlerin de kendi taraftarlarıyla gelip GUAfS'ın yürüyüşüne katıldığı, GUAfS yürüyüşü olarak düzenlenmiş ve onlar böyle bir yürüyüşte Marx, Engels, Lenin, Stalin'in resimlerinin taşınmasının GUAfS'ın Marksist-Leninist bir örgüt olduğu görünümünü yaratacağı gerekçesiyle buna karşı çıkmışlar. GUAfS son yaptığı genel kurulda birincisi, yürüyüşün yanlış olduğu, yani Yeşillerle yapılan yürüyüşün yanlış olduğu konusunda ve ayrıca ilke olarak ajitasyon-propaganda serbestliğine karşı olmadıkları konusunda karar almış. Hal böyle ise eğer, biz böyle bir yürüyüşte, GUAfS yürüyüşünde de bu pankartların taşınıp taşınmamasının ilke sorunu olmadığını düşünüyoruz." (aynı yerde)

> AMLP temsilcisi: "Şimdi bu somut durumda, durum nedir? GUAfS BİZİM GENEL TESPİTİMİZE GÖRE ANTİ-EMPERYALİST BİR KİTLE ÖRGÜTÜDÜR. GENEL DEĞERLENDİRMEMİZ BÖYLEDİR. Bu örgütün kendisi bir yürüyüş yapıyor. Böyle bir durumda bize böyle bir talep getirdiğinde, biz önce bu talebi kabul ederdik. Ama diyelim ki bir oportünist teşkilat böyle bir yürüyüş yapıyor. Diyelim ki DHB ya da başkası, ve bize diyor ki, gelin bizim yürüyüşümüze katılın. Biz böyle bir şeyi hiçbir zaman yapmayız. Bu iki şey birbiri ile karşılaştırılamaz." (s.203)

> AMLP temsilcisi: "Bir gerekçe söylemek istiyorum. Biz GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistlerin çalıştığını biliyoruz. Bunlar Aghkar'dan yoldaşlardır. Aynı zamanda oportünistlerin olduğunu da biliyoruz GUAfS içinde. Böyle bir durumda oportünistlerin rüzgarını kesmek için ve Marksist-Leninistlere yardımcı olabilmek için biz GUAfSla temelden dayanışma içerisinde olduğumuzu göstermek zorundayız. DHB gibi bir örgüt ise herhangi bir demokratik, anti-emperyalist kitle örgütü değil, sahte Marksist bir örgüttür. İçinde Marksistlerin çalıştığı, bizim güçlendirmek istediğimiz, ona karşı tavır GUAfS'a karşı (tavırla) karşılaştırılamaz." (aynı yerde)

Bu alıntıları aslında yorumlamaya filan gerek yok. Alıntılar açık dil konuşuyor. Ama yine de biz bir-iki şeyi öne çıkaralım.

Yürüyüşe neden katılmamız gerektiğini şöyle gerekçelendiriyorlar: GUAfS anti-faşist, anti-emperyalist bir teşkilattır. GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistler de çalışmaktadır. Fakat oportünistler de vardır. Biz Marksist-Leninistlere destek olmak zorundayız. Bu eylem çeşitli örgütlerin biraraya geldiği bir eylembirliği değil, doğrudan GUAfS'ın bir eylemidir. GUAfS'ın kızıl bayrak taşınmasına ve klasiklerin taşınmasına karşı çıkması hatadır ama yine de katılmak lazımdır vs.

Bu sene yapılan yürüyüş doğrudan GUAfS'ın bir yürüyüşü değildir. Bir eylembirliği şeklinde düşünülmüştür. Ve katılan örgütlere ajitasyon ve propagandada özgürlük vardı. Propaganda ve ajitasyonda serbestlik olduğuna göre, şimdi eski kardeşlere sormak gerekir: GUAfS şimdi anti-emperyalist bir teşkilat değil midir? GUAfS'ın içinde Marksist-Leninistler çalışmıyorlar mı? Çalışıyorlarsa, Marksist-Leninistlere yardımcı olmak lazım değil mi? GUAfS'ın düzenlediği ve devrimci bir temelde yapılan yürüyüşün güçlendirilmesi gerekmez mi? vs. Bütün bu ve benzeri sorulara olumlu cevap veriyorsanız, o zaman eyleme niye katılmadınız? Yok eğer bu sorulardan bazılarına olumsuz cevap veriyorsanız gerekçeleriniz nelerdir? Biz eski kardeşlerin bu ve benzeri sorulara cevaplarını aldığımızda ya da öğrendiğimizde tekrar tavır takınmak üzere şimdilik bu tartışmayı uzatmayı gerekli görmüyoruz.

Spartakus'un çıkardığı bildiriyle ilgili tavır takınmayı gerekli görmüyoruz. Çünkü esası geçen sene tartışıldı. Spartakus bildirisi, Spartakuscuların yayınlarımızı inceleme "zahmetine" bile katlanmadıklarını; bu ciddiyete bile sahip olmadıklarını yeniden gösterir bir bildiridir.

Bu yılki GUAfS bildirisine tezler halinde

eleştirilerimiz şöyledir:

Burada getirdiğimiz eleştiriler, esas olarak daha önceki yıllarda GUAfS'la eylembirliği görüşmelerinde getirdiğimiz eleştiri noktalarıdır. Bu anlamda, bu yeni eleştirimizde GUAfS'ın diğer devrimci ve Marksist-Leninist grup ve örgütlerle açık bir ideolojik tartışma içinde kendi pozisyonunu savunmasını ya da doğru bulduğu eleştirileri kabul etmesinin gerekliliğini vurgulamaktadır. Bu yapılması gereken ve uzun zamandır gündemde duran tartışma olmaksızın, Afganistanlıların Batı Almanya ve Batı Berlin'deki tek demokratik örgütü olan GUAfS'la dayanışma gelişemez ve derinleştirilemez, aksine bu giderek ortadan kalkar. Çünkü açık ideolojik-politik tartışma olmaksızın olacak bir dayanışma kof ve boştur ve asla devrimci mücadeleye hizmet etmez.

Bu anlamda biz bu yazıyı ve eleştiriyi, GUAfS'a tartışmayı artık saldırgan bir şekilde sürdürme ve Afganistan halklarının devrimci mücadelesinin sorunlarının, demokratik bir örgüt olarak GUAfS'ın teori ve pratiğinin ve devrimci ve komünist örgütlerle eylembirliğinin açıkça tartışılacağı ve GUAfS'ın yapmak için söz verdiği açık toplantıları yapması çağrısı olarak görüyoruz.

1. Afganistan halklarının baskıdan kurtuluşu için tek gerçek demokratik ve anti-emperyalist çözüm propaganda edilmemektedir: Demokratik ve anti-emperyalist devrim, işçilerin ve köylülerin diktatörlüğünün kurulması.

Kurtuluş hareketi içinde emperyalizmin önderliği ya da etkisi altında bulunan çeşitli gerici kesimler, mücadeleyi yalnızca özgürlük ve bağımsızlık sloganı altında Rus sosyal-emperyalizminden kopuşa ve daha sonra da batılı emperyalistlerin egemenliğinin sağlanmasına yönelttikleri için, devrimin bu açık programatik sloganı Afganistan halkının kurtuluş mücadelesi için temel nitelikte zorunlu bir yönlendirmedir.

2. Sanki feodal örgütler yalnızca yurtdışında varmış ve ülke içindeki kurtuluş savaşçılarının hepsi devrimin yanında duruyormuş gibi bir hava yaratılmaktadır. Burada bir kez daha yanlış, idealist ve gerçek ilişkileri olduğundan güzel gösteren bir anlayış kendisini göstermektedir. Tartışmasız, yurtdışındaki feodal örgütler, aynı zamanda ülke içindeki özgürlük savaşçılarına da dayanmaktadırlar. Afganistan'da faşist işgale karşı kahramanca çarpışanları feodal ideolojiden koparmak ve devrimin tarafına çekebilmek için tam da bu tehlikeye dikkat çekilmelidir. Bu ama yalnızca, bu örgütlerden gelebilecek tehlikeler doğru olarak teşhis edildiğinde ve onlar ve onların etkisi zararsız gösterilecek yerde, kendisine karşı mücadele edildiğinde sağlanabilir.

3. ABD emperyalistlerinin yanında Batı Alman emperyalistlerinin sayılması olumludur. Ancak bu batılı emperyalistlerin teşhirinde odak noktasında durmamaktadır. Bu ama Batı Almanya ve Batı Berlin'de yayınlanan bir bildirinin görevi olmalıydı. Sadece ABD emperyalizminin müttefiki olarak karakterize edildiğinde, ve ABD emperyalizmi ile rekabet içinde kendi amaçlarını kollayan bağımsız bir emperyalist büyük güç olarak nitelendirilmedikçe, Batı Alman emperyalizminin küçümsendiği de buna eklenmelidir.

4. Başlıkta yine Devrim ve kurtuluş mücadelesi yönü eksiktir. Sadece baskı yönü gösterilmekte, direniş yönü gösterilmemektedir.

Bildiri gerçi eylembirliği görüşmelerinde öne sürülen taslağa göre bir ilerlemedir. Ama, mücadelenin temel hedefi ve yönü emperyalizmin tüm uşaklarına karşı savunulmadığı ve propaganda edilmediği için, bizim görüşümüze göre bu bildiri de Afganistan halkının demokratik ve anti-emperyalist kurtuluş mücadelesinin taleplerine tam cevap vermemektedir.

R. AVCI'NIN BATI ALMAN FAŞİSTLERİ TARAFINDAN ÖLDÜRÜLMESİ VE GELİŞEN OLAYLAR ÜZERİNE

Hamburg'da 22.12.1985 tarihinde "Neo-Nazi" denen bir grup faşist çete tarafından feci şekilde dövülerek komaya sokulan R. Avcı isimli Türkiyeli genç, komadan çıkamayarak öldü.

Bu faşist cinayet üzerine, hemen bütün yerli ve yabancı kuruluşlar tavır takınarak, olayı kendi bakış açılarından yorumladılar.

Olay sıradan bir olay olarak ele alınamazdı ve öyle de oldu. Türkiye'de askeri faşist cuntanın sözcülerinden, Kohl hükümetinin sözcülerine kadar uzanan "üst düzey yetkililer" de tavır takınıp "üzüntülerini" belirtip "timsah gözyaşları" döktüler.

YABANCI DOŞMANLIĞI POLİTİKASI BATI ALMAN EMPERYALİZMİNİN GENEL POLİTİKASIDIR

"Yabancılar Yasası"na dayanarak uygulanan yabancı düşmanı "Yabancılar politikası" ne "neo Nazilerin" ne de Kohl hükümetinin çıkar ve istekleri sonucu doğmamıştır. Bu politika doğrudan doğruya **Batı Alman emperyalist devletinin politikasıdır.** Dün bu politika SPD hükümeti aracılığıyla uygulanıyordu, bugün belli sertleştirmelerle birlikte Kohl hükümeti tarafından uygulanmaktadır. Bunun içindir ki, en başta koalisyon partileri ve SPD'nin "yabancılara dost" görünmeleri çok kaba bir sahtekarlık olarak teşhir ve tecrit edilmelidir.

"Yabancı düşmanlığı" politikasının doğrudan Batı Alman emperyalizminin bir politikası olduğu gerçeğini tespit etmeyenler; mücadelelerinin odak noktasına emperyalist devletlerini sosyalist devrimle parçalama görevini koymayanlar, sorunu şu ya da bu hükümet sorunu olarak ele alanlar, niyet ve istekleri ne olursa olsun, savundukları ve yaptıkları ile Batı Alman emperyalist devletinin değirmenine su taşımaktadırlar.

Bugün DGB tarafından yoğun bir şekilde propaganda edilen "Benim arkadaşıma dokunma" kampanyası olsun, Yeşiller-GAL ve DKP gibileri tarafından ileri sürülen "Yabancılara seçme ve seçilme hakkı tanınmalıdır" talepleri temelindeki kampanyalar olsun, işte bu çerçevede değerlendirilmelidir. DGB, GAL, DKP vs. gibi karşı-devrimci kuruluşlar, sorunu kapitalist emperyalizmden bağımsız ele almakla, Batı Alman devletinin iç faşistleşmesinin toplumsal nedenlerine doğru çözümler getirmemekle, doğal yapıları gereği, reformist talepler ileri sürmekten ileri gidememektedirler. Bunların iç faşistleşme ve bunun bir biçimi olan yabancı düşmanlığına karşı önerdikleri mücadele perspektifleri, bu düzenin sınırlarını aşmayan, barışçıl, reformist alternatifler olmaktan öte gitmemektedir. Biz bu vb. nedenlerden dolayı bu çevrelerin güttüğü politikanın, Batı Alman devletinin politikasına hizmet politikası olduğunu söylüyoruz.

TÜRK IRKÇILARI ALMAN IRKÇILARINA KARŞI!!!

R. Avcı'nın öldürülmesi üzerine, faşist ve gerici Türk basını öteden beri sistemli olarak sürdürdüğü Türk milliyetçiliği propagandasının dozajını iyice artırarak şaha kalktı.

Başta Tercüman, Hürriyet, Milliyet ve Günaydın gibi Türk şöven gazeteleri olmak üzere, islamcı faşistlerin ve bazı "solcu"larımızın eşlik ettiği "Alman düşmanlığı" propagandası Alman kamuoyunu ve basınını oldukça rahatsız etmiş olacak ki, Batı Almanya'nın en büyük haftalık gazetesi olan "Die Zeit" 30 Ocak tarihli sayısında "Türk basını Alman düşmanlığını körüklüyor mu?" diye "endişesini dile getirdi".

Böylece Batı Almanya'da öteden beri varolan iki cephe daha da belirgin bir şekillenme ile su yüzüne çıktı. Bir yanda başında Türk faşistlerinin bulunduğu ve bazı "solcu"larımızın da eşlik ettiği Türk cephesi, ya da Türk milliyetçileri cephesi; diğer yanda ise, başında Alman faşistlerinin bulunduğu Alman milliyetçileri cephesi.

Bu iki cepheleşmeye karşı takınılan tavır, tavır takınan grupların gerçek kimliklerini bir kez daha açıkça belgeledi.

HAMBURG YÜRÜYÜŞÜ HANGİ CEPHEDE YER ALDI? KİME KARŞI YAPILDI?

R. Avcı'nın öldürülmesinden sonra, Hamburg'da 20'yi aşkın "TÜRK" grubu ortak bir çağrı yayınlayarak, 11.1.1986 tarihinde bir yürüyüş düzenlediler. Yürüyüş çağrısını yapanlar, islamcı faşistlerden, ülkemizde Arnavutluk Emek Partisinin baş borazanı olan Halkın Kurtuluşu ve bir dönemler "Türkiye solu"na "babalık yapan" Devrimci İşçi'den ayrılma "Genç Arkadaş"a kadar uzanan bir çevre idi.

Bu geniş çevreyi "ortak çağrı"da birleştiren, ortak yürüyüş yaptıran ve yürüyüş sonrasında da dostluklarının sürmesini sağlayan belirleyici faktör Türk milliyetçiliğidir. Bunlar "Türk oldukları için" birleşmişlerdir. Nitekim bu gerçek, bu çevre adına gazetelere demeç veren Dr. Hakkı Keskin tarafından tekrar tekrar vurgulandı ve vurgulanıyor. Daha da önemlisi, bizzat bunların ortak çıkardıkları bildiride de bu gerçek açık bir şekilde kendini ortaya koymaktadır. Şöyle diyorlar:

"Üzgünüz Öfkeliyiz!
Ve bu üzüntüyü ancak BİZ YABANCILAR BİR HAYKIRIŞA DÖNÜŞTÜREBİLİRİZ, DÖNÜŞTÜRMELİYİZ... Evet artık bir "dur" demenin zamanı gelmiştir. Bu "dur"u da diyebilecek olanlar SADECE, AMA SADECE BİZLERİZ."

Yine "Genç Arkadaş" çıkardığı özel sayıda şöyle diyordu:

"Görülen odur ki, yabancılar bu uygulamalara, sadece harekete geçerek karşı çıkabilirler. Bir tokat vurulduğunda öteki yanağın uzatılmasının zamanı geçmiştir. BİZSİZ oynanan maça çıkmanın zamanı gelmiştir. Bu ancak HEPİMİZİN kendi haklarımıza sahip çıkmasıyla olacaktır. İnsanca bir yaşamı sağlamak uğruna HEPİNİZİ BU MAÇA DAVET EDİYORUZ."

Görüldüğü gibi, her iki alıntıda da temel yaklaşım, Batı Almanya'daki gelişen iç faşistleşmeyi ve bunun bir unsuru olan yabancı düşmanlığını "SADECE AMA SADECE YABANCILARIN" sorunu olarak görüp gösterme, ve "çözüm önerileri"ni de bu temelde yapmaktır. Dev-İşçi'den ayrılma "Genç Arkadaş"çıların ifadesiyle "Bizsiz oynanan "maça" herkes" davetlidir. Bir yanda Almanlar, diğer yanda "Yabancılar". Tabii ki öncelikle Türkler! İşte Halkın Kurtuluşu ve Genç Arkadaş çevresinin bugün için de debelendiği bataklık böylesine kokuşmuş ve kepazeliktir. Bunların bugün dillerine doladıkları "Yabancının yabancıdan başka dostu yoktur" sloganının yarın yerini "Türkün Türkten başka dostu yoktur" sloganına bırakması hiç de yadırganacak bir gelişme olmayacaktır.

Türkiye'de bugüne dek uygulanan ve uygulanmaya devam edilen, Türk olmayan millet ve milliyetler üzerindeki katmerli milli zulüm politikasını alkışlayan islamcı faşistlerle, "Türk-Danış" gibi örgütlerle "Alman ırkçılığı"na karşı mücadele birlikleri kuranların gerçekten ırkçılığa, milliyetçiliğe karşı mücadele diye bir sorunlarının olmadığı, görmek isteyen herkes için açık olmalıdır.

Biz hiçbir yoruma açık kapı bırakmaksızın diyoruz ki, Batı Almanya'da gelişmekte olan "iç faşistleşme ve bunun bir unsuru olan yabancı düşmanlığı" bugün öncelikle yabancılara, yabancılar içinde de öncelikle Türkiyelilere yönelse de; bu tehlike öncelikle Alman komünistlerinin, devrimcilerinin devrim mücadelesini bastırma, emperyalist burjuvazinin ve onun devletinin her yönüyle yeniden istikrarını sağlama temel amacına sahiptir.

Bundan dolayıdır ki, bu tehlikeli gelişme uzun sürede esas olarak Alman proletaryasının sorunudur. Bundan dolayı da, bu tehlikeye kalıcı olarak "dur" diyebilecek güç "yalnızca ve yalnızca yabancılar" değil, öncelikle Batı Alman proletaryası ve halkının devrim mücadelesidir.

Biz, Batı Almanya'da sosyalist devrim olmaksızın bu gelişmelerin durdurulamayacağı şeklinde bir ilkel görüşe sahip değiliz. Geçici olarak bu gelişmenin Alman komünistleri ya da devrimcileri önderliğinde, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin militan silahlı anti-faşist mücadeleleri sonucunda da durdurulabileceğini, ancak kalıcı çözümün sosyalist devrimle mümkün olacağını düşünüyoruz.

Mevzileri Almanlar ve yabancılar şeklinde tespit edenler, soruna sınıfsal açıdan bakmamaktadırlar. Onlar bu tavırları ile, Türk faşistlerinin de "Alman faşistlerine" karşı mücadele edebileceğini savunmaktadırlar. Ve pratikte de buna uygun davranmaktadırlar. Bu tavırlarıyla bu revizyonist baylar, Bernstein'a bile rahmet okutuyorlar. Bunu özellikle Halkın Kurtuluşu'nun burnu büyük revizyonist yazarları için söylüyoruz. Bunlar Mao Zedung'u "sınıf işbirlikçisi" diye eleştireceklerine, dönüp aynaya bakmalıdırlar!

Marksizm-Leninizm adına konuşanların bu eylemde takındıkları tavır, bırakın Marksist-Leninist olmayı, küçük-burjuva devrimcisi bir tavır bile değildir. Bunlar yazdıkları ve uyguladıkları ile Türk milliyetçiliğine hizmet ederek, proleter enternasyonalizmine utanmazcasına saldırdılar. Alman ve yabancı proletaryasının, emekçilerinin birliğini, kardeşliğini savunacaklarına, "Türk"lerin cepheleşmesi gerekliliğini propaganda ettiler. Onlar bu ve benzeri tavırlarıyla, başını Türk faşistlerinin çektiği Türk milliyetçiliği cephesinde yer aldılar.

Emeğin Sesi, S.121, s.12'de yürüyüşü değerlendirirken, islamcı faşistlerle yürüme bağıntısında şöyle diyor:

"4 Ocak'ta yürüyüş iptal edildi. Bu kararın alınmasından bir gün sonra Profesör Hakkı Keskin, aralarında DİDF üyesi Demokratlar Derneği de olmak üzere 20'nin üzerinde Türkiyeli dernek ve insiyatife çağrı yaparak bir toplantı önerisi getirdi. Bu çağrı MHP nin çizgisindeki FAŞİST VE IRKÇI DERNEKLERİ DIŞTALIYOR, İSLAMİ AKIMIN DEĞİŞİK TONLARINI İÇERİYORDU. (abç)
28.12.1985'te yapılan toplantıya güçlü bir katılım oldu. İlerici ve demokrat örgüt ve derneklerin temsilcileri olduğu kadar, çeşitli Camiler de temsilci göndermişti."

Emeğin Sesi yazarlarına göre, eylembirliği yaptıkları "İslami akımın değişik tonları" ne faşisttir, ne de ırkçıdır. Dahası var:

Faşist ve ırkçı olanlar sadece MHP yanlısı teşkilatlardır. Yani mesela AP, MSP kökenli Camiler faşist ve ırkçı değildir! Söylenenlerin başka türlü yorumu mümkün değildir. Açıktan Pan-İslamizmi savunan, İran'daki Humeyni iktidarını Türkiye'de kurma özlemiyle yanıp tutuşan islamcıların faşist görülmemesi, faşizmden yalnızca MHP'nin anlaşılması, HK'nın çokça eleştirdiği TKP ve Dev-Yol siyasetinin görüşüdür. Bu görüşün bugün HK tarafından da savunulması ilginçtir.

İkincisi: ırkçılık sorunu. İslamcıların belirleyici özelliklerinin "Türkçülük" olmadığı açıktır. Ancak bunlar, açıktan olmasa da, ırkçılığı desteklemektedir. Yine bunlar Türk milliyetçiliğini ideolojik - siyasi olarak savunmaktadırlar. Bunun böyle olduğunu, özel olarak İran'daki Humeyni iktidarının pratiğine ve Türkiye'deki MSP izindeki parti ve kuruluşların milli meselede takındıkları tavra bakarak görmek hiç de zor bir iş değildir. Bu kadar basit gerçeklerin günümüz koşullarında HK ve Genç Arkadaş tarafından bertaraf edilmesi, onların Karşı-Devrimle ne kadar içli-dışlı olduklarının bir göstergesidir.

Emeğin Sesi yazarları, bizimle faşizm sorununda aynı yaklaşıma sahip olmadıklarından dolayı, islamcılara faşist demeyebilirler. Ancak sorunun esası bunların faşist görülüp görülmemesi değil, bunların fanatik dinci ve karşı-devrimci olup olmadıkları; bunların militan anti-komünist olup olmadıkları sorunudur.

Bunlarla "ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele" birlikleri kurulması; eylem birlikleri yapılması, onların suratındaki "insancıl ve demokrat" maskesinin korunmasına, gerçek çehrelerinin gizlenmesine hizmet eder.

Miting konuşmasında büyük bir yüzsüzlükle "insan hakları", "fikirlere hoşgörü" ve "ayrı inançtan insanlara saygı" vs. üzerine demagoji yapan islamcı faşistler, "Tebliğ" isimli yayın organlarında ise şöyle diyorlar:

> "Önce şunu arzedelim. Bütün mü'minler biliyor ki; Yüce İslam, yeryüzünden fitneyi kaldırmak için gelmiştir. Cihad da bunun için kıyamete kadar geçerli bir Farizdir. İslam'da "Yurtta sulh, Cihanda sulh" anlayışı yoktur. Bu anlayış "inandım" dediğiniz KUR'ANA AYKIRIDIR.
> İslam, "Hattâ lâ tekûne fitneün" buyurarak, fitnenin kökünü kazımak için, cihadı farz kılınca, "O halde fitne nedir?" sorusuna cevap aramak durumundayız. Kur'anın birçok yerinde tarif ve tespit edilen fitne mefhumunu bir cümle ile ifade edecek olursak; "ALLAH'IN DİNİNE AYKIRI OLAN FİKİR, İNANÇ, AMEL-EYLEM, İŞ, HAYAT TARZI, KANUN, İNTİZAM, HER TÜRLÜ MÜESSESE VE SİSTEM" FİTNENİN TA KENDİSİDİR." (agd, S.9, s.18) (abç)

İşte kendini Avrupa kamuoyuna "insan haklarına", "fikir özgürlüğüne", "değişik dini inanç ve yaşam tarzına" "hoşgörülü ve saygılı" olarak tanıtan, ve bu yöndeki çabaları bazı "solcu"larımız tarafından desteklenen islamcıların gerçek kimliği bu alıntıda açıkça görülmektedir.

Bunların ne kadar "demokrasi aşığı" olduklari üzerinde daha fazla durmadan, soruna Türk milliyetçiliği temelinde yakşalan HK ve Genç Arkadaş yazarları için biçilmiş kaftan olarak değerlendirdiğimiz bir değerlendirmeyi İbrahim Kaypakkaya'dan aktarmak istiyoruz.

İbrahim yoldaş bundan 14 yıl önce Şafak - Aydınlık revizyonistleri için şöyle diyordu:

> "Beş yaşındaki bir çocuk, normal gelişme seyri içinde, onbeş yaşında bir genç hali ne gelir. Bu son derece tabii birşeydir. Ama beş yaşındaki bir eşek, hiçbir zaman ve hiçbir yerde onbeş yaşındaki bir genç haline gelmez. Burjuva baylar, Marksizm - Leninizmi revizyonizmin gelişmesinin tabii sonucu ve uzantısı olarak görüyorlar... Marksizm-Leninizm, revizyonizme karşı mücadele edilerek gelişir, revizyonizm reddedilerek gelişir. Anlıyor musunuz? Yani siz "eşekliği" reddetmedikçe, "eşeklikle" mücadele etmedikçe, ne kadar büyürseniz büyüyün, "adam" olamazsınız. Sadece daha yaşlı bir "eşek" olursunuz, o kadar." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, s.436-437, Ocak Yayınları)

Evet, siyaset sahnesine ayak bastıkları günden bugüne dek Türk milliyetçisi ağudan bir türlü arınamayan Halkın Kurtuluşu ve Genç Arkadaş için bundan daha iyi bir benzetme maalesef bulamadık. Bunlar bugün geldikleri yerde, Türk milliyetçiliği yönünde biraz daha kartlaşmaktan öte birşey yapmıyorlar. Onlar bugün "Hakkı ağabey"(*) aracılığıyla, islamcı faşistlerle "ırkçılığa, milliyetçiliğe ve faşizme karşı" kolkola "mücadele" ederken;yarın bir başka "Hakkı ağabey" aracılığıyla MHP ile de birleşerek, "ırkçılığa ve faşizme karşı mücadele" etmeleri gayet doğaldır.

Bildiri olarak çıkartıp, yürüyüşte devrimci ve ilerici insanlara dağıttığımız "İslamcı faşistlerle elele, HK böyle nereye?" başlıklı bildiri "Emeğin Sesi" yazarlarını oldukça rahatsız etmiş olacak ki,bize şöyle çamur atıyorlar:

"Şunu da belirtmek gerekir ki,yürüyüşün di

(*) "Hakkı Ağabey" tanımı bize ait bir tanım değildir. Yürüyüş sonrasında yapılan eylem - birliği değerlendirme ve birliği koruma toplantılarında HK siyasetinin dernek temsilcisinin sık sık kullandığı bir tanımdır. İslamcılar konuşmalarına "Bismillahirrahmanirrahim" diye başlarken, HK'lı temsilci de çoğunlukla "Hakkı Ağabey'in dediklerine katılıyorum" vb. şeklinde başlıyordu.

ğer bir özelliği de, başlarını kumdan bir türlü çıkarmayan ya da çıkartmak isteme - yen MAHLUKATLARIN bir çıkartma yaparak, dört duvar arasında kaleme aldıkları "kuşkularını" çok "aceleci" bir şekilde dağıtmaları oldu."

Bizlerin "pratik yapmadığı" vs. türküsü bütün oportünistlerin repertuvarından çok iyi tanıdığımız bir türküdür. Bu türkünün ardında yatan anlayış, "dar ve kör pratikçiliği", kuyrukçuluğu "pratik" olarak görme; bunun dışında yapılanları "pratik" olarak görmeme anlayışıdır. Bizim pratik yapıp yapmadığımızı çok merak edenler, meraklarını giderebilecek imkanlara sahiptirler. İşi ucuz demagojilerle geçiştirmenin alemi yok!

İkincisi, getirdiğimiz eleştiriler karşısında, içine düşülen acizliğin ve tükenmişliğin bir ifadesi olarak bizlere yöneltilen "mahlukatlar" suçlaması, bunu yazanların içinde bulundukları ruh halini gösteriyor.

Üçüncüsü, bizler dağıttığımız bildirilerde sadece "kuşku" belirtmedik. Belli konularda yargılamalar yaptık ve kesin tavır takındık.

Sizler ki "uzlaşma" adına Karşı-Devrimle açıktan flört etmekten hiçbir rahatsızlık duymuyorsunuz; islamcılarla yürümek için kendi pankartlarınızı bile taşımıyor, taşıyanlardan bazılarını da zorla engellemekten geri kalmıyorsunuz, yolunuz açık olsun!

YÜRÜYÜŞTEKİ "MUHALEFET BLOKU" VE BAZI GRUPLARIN TAVIRLARI ÜZERİNE

Yaklaşık 10 000 Alman ve yabancının yürüdüğü yürüyüşte bir de "muhalefet bloku" vardı. Bu blok, "ortak çağrı"ya imza atmayan; ATİF üyesi dernek, Devrimci İşçi (Dev-Yol), Dev - Sol, PKK, Komkar, İşçinin Sesi vs. gibi Türkiye-Kürdistanlı gruplar ve bazı Alman grupları tarafından oluşturulmuştu.

Yürüyüşte varlığı ile yokluğu hemen hemen belirsiz olan "muhalefet bloku"nun genel konumu, "ortak çağrı" yapanlarla ideolojik olarak esasta birlik içindeydi. "Muhalefet bloku" içinde yer alan Atif üyelerinin, diğerlerine oranla olumlu tavır içinde olmaları, genel konumu bozmuyordu.

Herşeyden önce, başta Atif taraftarları olmak üzere, "muhalefet bloku" olarak hareket edenlerin, islamcı faşistlerle ortak çağrı yapmamış olmaları kendi tutarsızlıklarıydı. Çünkü bu grupların istisnasız tümü KARŞI-DEVRİMCİLERLE —en azından bir bölümü ile bugün — EYLEMBİRLİKLERİNİN YAPILMASINI DOĞRU GÖREN GRUPLARDIR. Bu temel düşüncelerini bu eylemde pratiğe dönüştürmemeleri, kendi siyasetlerine duydukları kuşkunun ve güvensizliğin bir ifadesidir.

İkincisi, "muhalefet bloku" olarak yürüyen hiçbir grup, "ortak çağrı" yapanları birleştiren temel faktörün "TÜRK MİLLİYETÇİLİĞİ" olduğu gerçeğini tespit etmediler. Daha da kötüsü, Türk şovenizminin boy hedeflerinden biri olan ve ona karşı mücadelesi ile övünen PKK'nın bu konuda TAMAMEN SESSİZ KALMASIYDI. Olayla ilgili bildiri bile çıkartmadı; "ortak çağrı" yapanlara tek kelime olsun yazılı eleştiri getirmeksizin "muhalefet bloku"nda yürüyen PKK'nın bu tavrı, onun "Türk şovenizmi"ne karşı mücadeledeki kararlılığını göstermektedir!!! Açıktır ki, ezilen ulus milliyetçiliği, ezen ulus milliyetçiliğine karşı "tutarlı tavır takınamaz". Bu genel doğru, somut bu eylemde PKK şahsında bir kez daha doğrulandı.

Üçüncüsü, "muhalefet bloku" olarak yürü - yenlerin bir bölümü, karşı-devrimci yapıları gereği, "yabancı düşmanlığı"na karşı mücadeleyi, en iyi halde, Kohl hükümetine karşı mücadele olarak gösterip, Batı Alman emperyalizmini halklara şirin gösterdiler. Daha da önemlisi, bu blok, yürüyüşün karşı - devrimci yönlerini tek kelime olsun eleştirmemiştir. Bütün bu ve benzeri sebeplerden dolayıdır ki, bu blok —objektif olarak— "ortak çağrı" yapanları biraz utangaç, biraz da kısık sesle desteklemiştir.

Yürüyüşte bildiri aracılığıyla GDS, Spartakus ve biz geniş bir şekilde propaganda ve ajitasyon yaptık. Bizim bildirilerimizin sayısının azlığı önemli bir eksikliğimiz olmasına rağmen, propaganda ve ajitasyon faaliyetimiz başarılı oldu.

Biz eylem için iki ayrı bildiri çıkardık. Bildirinin birisi, esasta HK'nın islamcı faşistlerle yaptığı eylembirliğini teşhir eden bir içeriğe sahipti. İkincisi, R. Avcı'nın öldürülmesi üzerine genel tavrımızı konu alı - yordu. Birinci bildiriyi tanıdığımız devrimci, ilerici insanlara dağıtmakla yetinirken, diğerini yürüyüşe katılan herkese yönelik dağıttık.

Yürüyüşte dağıtılan GDS ve Spartakus bildirileri üzerinde durup, varolan belli yanlışlara ve ikiyüzlülüklere değindikten sonra, kendi bildirimizde varolan belli hatalar üzerinde durmayı, hatalarımızı özeleştiriyle aşmayı Marksizm-Leninizm bilimine ve Devrime duyduğumuz sorumluluk gereği, bir zorunluluk olarak görüyoruz.

Önce GDS bildirisi:

"Ramazan Avcı arkadaş (!!), neo-faşist çete tarafından dövülerek öldürüldü" başlığını taşıyan bildiride ilk göze çarpan şey, GDS'in son dönemlerde giderek sistemleştirdiği "yağ çekme" tavrıdır. Bu tavır kendini R. Avcı için kullanılan "Ramazan Avcı arkadaş" tanımı ile olsun, yine R. Avcı'nın kardeşinin nerdeyse anti-faşist biri olduğunu propaganda eden şu sözlerde kendini bulmaktadır:

"Katledilen Avcı arkadaşın kardeşi, cenazeyi Türkiye'ye naklederken, FAŞİZME ÖLÜM di

ye haykırdı. O, ikiyüzlüce yas ilan eden Batı Alman emperyalist devletinin temsilcilerinin ve Türk askeri faşist diktötürlerin temsilcilerinin yüzlerine karşı haykırdı:"

GDS'in burada iddia olarak ileri sürdüğü gibi, "FAŞİZME ÖLÜM" sloganının R. Avcı 'nın kardeşi tarafından haykırıldığı, bizim için tartışma götürür bir konudur. Çünkü bizzat biz kendimiz de cenaze nakledilirken olay yerinde bulunmamıza rağmen, böyle birşey işitmedik. Daha da önemlisi, Avcı'nın kardeşi ne bir anti-faşisttir, ne de bir devrimci, hatta demokrat bile değildir. Bunun böyle olduğu, olayları birazcık!!! da olsa yakından izleyen herkesin kabul edeceği bir gerçektir. Özellikle miting konuşmasını izleyenler, GDS ' in bu tavrına sadece acı acı gülebilirler. GDS kendini "babacan" tavırlarda göstermek için olsa gerek, böylesi değerlendirmelerde bulunuyor. Bu tavır, revizyonistlerin ve oportünistlerin tavrının da gerisindedir. Mesela "ortak çağrı" yapanlar bile, ne "arkadaş" tanımını, ne de "faşizme ölüm" sloganını propaganda malzemesi olarak kullanmadılar. Şunu da belirtelim ki, Cemal Kemal Altun olayında GDS'in takındığı tavrı bildiğimiz için, bu "yağ çekme" işini pek yadırgamadık, sadece biraz güldük ve biraz da kızdık.

GDS bildirisinde **yürüyüşü düzenleyenlere, ve yürüyüşün platformuna tek kelime olsun eleştiri getirmemektedir.** Onun bu tavrı objektif olarak yürüyüşü destekleme tavrıdır. Bizzat yürüyüşte dağıtılmak amacıyla çıkartılan bir bildiride, yürüyüşü düzenleyenler ve onun platformu hakkında tek kelime eleştiri getirmeyenlerin bu tavırlarının elle tutulur hiçbir yönü yoktur, olamaz da. İslamcı Türk faşistleriyle bazı Türkiyeli "devrimcilerin" ortak eylembirliği yaptıkları bir eylemde, başka bir durumda "kılı kırk yaran" GDS'in suskunluğu nasıl açıklanabilir? Lafta bugün karşı-devrimcilerle eylembirliklerine çok radikal karşı olan GDS'in, islamcı karşı-devrimcilerle yapılan bir eylembirliğinde dağıtmak için çıkardığı bir bildiride suskunluğu nedendir acaba? Belki denebilir ki, GDS yürüyüşü kimlerin düzenlediğini, ve platformununun nasıl olduğunu bilmiyordu, bunun için de bu konularda birşey söyleyemedi. Biz bu ve benzeri yönde gelebilecek gerekçelerin, gerekçe değil bahane olduğunu, ve bu gerekçeler ardına sığınılmasının da ciddiyetsizlik olduğunu şimdiden kesin bir şekilde saptamak istiyoruz.

. GDS bildirisinde doğru bir şekilde, faşizm tehlikesinin kaynağı vs. saptanırken, özel olarak Alman milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmi teşhir edilmemektedir. Daha çok faşizm üzerinde durulmaktadır. Halbuki bu olay da özellikle Alman komünistlerinin öncelikle teşhir ve tecrit edecekleri tehlikelerden birisi, Alman milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmidir. GDS bildirisi bu yönüyle olumsuz bir konumdadır.

Bildiride "Avcı arkadaşın öldürülmesi, hangi ülkeden olursa olsun tüm dürüst ve korkusuz anti-faşistlerin, tartışmalar ve karşılıklı müzakereler vasıtasıyla, kahverengi koleraya karşı somut ve pratik olarak ORTAK hareket etmeleri gerektiğini göstermektedir. BU KELİMENİN TAM ANLAMIYLA ÖLÜM-KALIM MESELESİDİR!" deniyor. Bu doğru ve güzel sözlerin sahibi GDS'in son yıllarındaki pratiğine baktığımızda, ne yazık ki, burada söylenenlerin genellikle kağıt üzerinde kaldığını görüyoruz. Mesela 1982 1 Mayısında bir bölgede düzenlemek istediğimiz yürüyüşün yasal sorumluluğunu üstlenmeleri gerektiği şeklindeki önerimizi, "Kendi gücünüze güvenin" gerekçesiyle geri çeviren GDS olmuştur!!! TKP/ML(B)'nin tümü hakkında henüz "reformist, revizyonist" genel tespitini yapmadıkları 1983 1 Mayısında, eylembirliği önerimizi "çok tutarlı"(!) gerekçelerle geri çeviren de bu GDS olmuştur. 1983 Martında beraber —diğer kardeşler de dahil— yaptığımız ortak toplantıda, bizlerin "yer sorunu" konusunda kılını oynatmayan, proleter enternasyonalizmine tam anlamıyla ters, demokratlıkla bile ilgisi olmayan bir tavır takınan da yine bu GDS olmuştur. vs.

Bütün bunlardan dolayıdır ki, GDS'in burada söylediklerini pratiğe nasıl uyguladığını —son dönemlerde— ve uygulayacağını çok merak ediyoruz.

Spartakus bildirisi üzerine:

- "Türkiye'de Marksist-Leninist Partinin İnşası"nı görev edindiğini söyleyen Spartakus, **bu somut eylemde esas olarak Türk milliyetçiliğini** teşhir ve tecrit görevi ile karşı karşıya iken, bunu yapmamıştır. Bildirisinde **esas** ağırlığı, Batı Alman emperyalist devletinin teşhirine ayırmıştır. Bu hata sadece Spartakus'a özgü değildir; değişik biçimde de olsa, bizim de bir hatamızdır.
- Somut bu eylemde kendini çok açık bir şekilde gösteren; islamcı faşistlerle bazı "sol" güçlerin eylembirliği hakkında Spartakus ' un **tek kelime** eleştiri getirmemesi bütünüyle yanlış ve ilginçtir. Burnunun dibinde yapılan bir eylemin hengi güçler tarafından yapıldığını Spartakus'un bilmemiş olabileceği imkansızdır. Bizim için, takınılan tavır kesinlikle yanlıştır. Propaganda ve ajitasyon adına ciddiyetsizliktir. Bu tavır **objektif** olarak İslamcılarla yapılan eylembirliğini destekleme tavrıdır.
- Spartakus özel olarak islamcı faşistlerle bazı "sol" güçlerin yaptığı eylembirliğini teşhir etmemekle kalmamış; "ortak çağrı"yı da doğrudan eleştirmemiştir. Ortak çağrı yapanları birleştiren esas faktörün "Türk" olmak olduğunu bildirisinde tespit etmemiştir.

- Spartakus bildirisi "Alman ırkçılığı", "militarizmi" vs.ye karşı tavır sorununda, GDS bildirisine oranla olumlu bir konumdadır. Ancak bu olumluluk, onun yukarıda belirttiğimiz hatalarını ortadan kaldırmadığı gibi, GDS vari "yağ çekme" tavrını da haklı kılmamaktadır.
- Spartakus bildirisi, yapılan yürüyüşe doğrudan katılmama çağrısı yapmamaktadır. (Bu bizim bildirimizin de bir hatasıdır.)

KENDİ BİLDİRİMİZ VE HATALARIMIZ

Kendi bildirimizdeki esas hata, **bu somut eylemde** biz Türkiyeli/Kürdistanlı komünistlerin esas görevinin Türk milliyetçiliğini teşhir ve tecrit etme görevi olduğunun kavranmaması, ve bunun merkeze konmamış olmasıdır. Bildirinin ağırlığı bu göreve ayrılması gerekirken, bu görev **ikincil** planda kalmıştır. Bildirinin ara başlık bölümünde çok doğru bir şekilde, ortak çağrı yapanların birleştikleri noktanın "Türk olmak" olduğu vs. vurgulanmakta, proleter enternasyonalizmi savunulmaktadır. Ayrıca, "İslamcı faşistlerle elele, HK böyle nereye?" başlıklı ikinci bildiride esasta ele alınan konu, "karşı-devrimcilerle, özel olarak da islamcı faşistlerle yapılan eylembirliğinin teşhiri" olmakla birlikte, Türk milliyetçiliği bu bildiride değişik yönleriyle doğru bir şekilde teşhir edilmiştir. Bütün bunlara rağmen, yukardaki hatamız önemlidir. **Sorunun önemini kavramadığımızın bir işaretidir.**

Bu esas hatamız dışındaki hatalar şunlardır:

a) Bildirinin altına, "Bu yürüyüşe katılmayın!" çağrısının konmamış oluşu, ve "alternatif bir yürüyüşün" gerçekleşmesi yönünde propagandanın yapılmaması.

b) Yanlış anlayışlara sebebiyet verecek bazı kelime düşüklükleri ve ifade bozuklukları. Mesela ara ana başlık altında, ilk paragraf içinde, ilk başta ayrımsız eylembirliği yapanlar eleştirilirken —ki doğru—; hemen devamında eleştirilenler özel olarak islamcılar olmasına rağmen "islamcı" kelimesi yazılmamıştır. Bunun eksikliği anlamı tamamen değiştirebiliyor. vs. Mesela bugünkü Batı Alman devletiyle Hitler faşizmi arasında bağ kurulurken, bugünkü yönetimin de faşizm olduğu anlamına gelebilecek formülasyon hataları var. Vb.

Bizim bu hatalarımızın içinde, **esas** hata olarak tespit ettiğimiz hata dışındakiler anlayış hatası olmayan hatalardır. Bunda bildirinin yeterli özenle hazırlanmamış olmasının da önemli payı vardır. Ancak esas hata olarak belirttiğimiz hata, anlayıştan kaynaklanan bir hatadır.

Bütün bu hatalarına rağmen, bildirinin devrimci bir bildiri olduğu; somut eylemle ilgili en doğru tavır takınan bildiri olduğu bizim için açıktır.

Kahrolsun Türk milliyetçiliği, ırkçılığı ve şövenizmi!
Kahrolsun Alman ırkçılığı, militarizmi, şövenizmi!
Yaşasın Proleter Enternasyonalizmi!
Yaşasın Alman ve yabancı anti-faşistlerin birleşik devrimci mücadelesi!
Kahrolsun Batı Alman emperyalizmi!
Bütün Alman ve yabancı faşist örgütlenmeler dağıtılmalıdır!

19.2.1986

Aşağıda ek olarak, Halkın Kurtuluşu ile ilgili çıkartılan bildiriyi yayınlıyoruz:

İSLAMCI FAŞİSTLERLE ELELE, HALKIN KURTULUŞU BÖYLE NEREYE?

DEVRİMCİLER, DEMOKRATLAR, KOMÜNİSTLER,

Geçtiğimiz günlerde Ramazan Avcı adlı bir Türkiyeli insan, Hitlerci faşistlerin saldırısı sonucu ağır bir şekilde yaralanmış ve kaldırıldığı hastanede komadan çıkamayarak ölmüştür.

Biz, bu bildirimizde olayın siyasi bir cinayet olduğu; **faşist katillerin bizzat Batı Alman emperyalizmi tarafından korunduğu**; bu olayın Alman olmayan ırklara ve milletlere karşı toplu katliam düzenleme yönünde ileri atılmış bir adım olduğu vb. üzerinde durmayacağız. Olayla ilgili tavrımızı bir başka bildiride ortaya koymaya çalıştık.

Biz bu bildirimizde esas olarak, olay sonrası tavır takınan onlarca grup içinden biri olan Halkın Kurtuluşu siyaseti üzerinde duracağız. Halen devrimcilik, demokratcılık ve evet yer yer komünistlik adına hareket eden grubun, ideolojik ve siyasi olarak devrimci çevreden teşhir edilmesi görevi; bunların islamcı faşistlerle eylembirliği yapmaları dolayısıyla daha da zaruri bir hal almıştır. Bunların adım adım Karşı-Devrim kampına doğru ilerleyişleri gerek genelde devrimci çevreye, gerekse özel olarak kendi tabanlarına gösterilmediği sürece, bunların gelişmelerinin Devrim cephesinde önemli tahribatlara, yıkımlara sebep olacakları gün gibi açıktır. Bugün islamcı faşistlerle eylembirliği yapanların, yarın Doğu Perinçek'ler gibi faşist Türk devletinin ateşli savunucuları olmalarının önünde hiçbir ciddi engel yoktur.

İşte bu ve benzeri sebeplerden dolayı bildirimizde ağırlıklı olarak HK üzerinde duracağız.

Bilindiği gibi, R. Avcı'nın öldürülmesinden belli bir süre sonra, Hamburg somutunda islamcı faşistlerden tutun da, Rus sosyal-em

peryalizminin uşaklarına kadar, Troçkistlerden tutun da, AEP'nin ülkemizdeki hınk deyicilerinin baş aktörü HK'ya kadar uzanan bir koalisyon cephesi, "ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı mücadele" adına birleştiler. Böyle bir ilkesiz ve kokuşmuş birliğin oluşumunu zorlayan ve kolaylaştıran sebeplerin neler olduğu üzerine her dürüst devrimci kafa yormalı ve siyasi sonuçlarını Marksist-Leninist ölçekte tartmalıdır! Veya bir başka deyimle, faşist islamcı mollalarla Halkın Kurtuluşu, TKP ve "Genç Arkadaş" taraftarlarının ortak bir bildiri çıkartma ve ortak bir yürüyüş düzenlemeleri nasıl açıklanmalıdır? Yüreğinde devrime, sosyalizme ve Komünizme karşı bir nebze de olsa sempati besleyen her devrimci bu soruya ML temelde cevap aramalıdır!

Bu soruları gerçekçi bir bakış açısıyla cevaplayabilmek için, sözkonusu grupların geçmişlerine kısaca bir bakmalı, ve gelişme çizgilerini incelemeliyiz. Ve böylece onların hangi yılan eğrilerini çizerek —HK ve Genç Arkadaş'ı tartışıyoruz— bugün açıkça devrime ihanet eden bu tavırlar içine girdiklerini belgelemeliyiz.

En başta şunu belirtmek isteriz ki, TKP yanlısı "Halkevi"nin islamcı faşist mollalarla eylembirliği içine girmesi ne şaşırtıcıdır, ne yenidir, ne de son olanıdır. "Atılım"ı izleyen her devrimci, bu karşı-devrim paçavrasının 1980 askeri faşist cuntasından bu yana sistemli olarak, MHP dışındaki bütün faşist ve gerici partilerle işbirliği yapma çağrısı yaptığını, bu yönde çırpınıp durduğunu bilir. Devrimci siyaset içinde yer alan her devrimci bilir ki, TKP'nin kardeş partisi TUDEH İran'da faşist Humeyni yönetimine devrimcileri, komünistleri açıkça ihbar etme şerefsizliğine rağmen, yakayı faşist mollalardan kurtaramamıştır. Tıpkı onlar gibi, TKP ve onunla bu konuda birleşenler de Türk islamcı faşistlerinden bu politika ile kellelerini kolay kolay kurtaramayacaklardır. İslamcı faşistler bu hizmetlerine rağmen, bu bayları affetmeyeceklerdir! Batı Berlin'de Celalettin Kesim'in bu gerici güruh tarafından öldürüldüğü, henüz hafızalardan silinmemiştir!

Hamburg somutunda "Genç Arkadaş" ismiyle tanınan çevre, yıllardır kendini "Türkiye solu"nun "merkezi" görme hastalığından kurtaramamış ve bu sevdayla "Türkiye solu"na "yeni teoriler" taşıma görevini üstlenmiştir. Ne var ki, bunların yeni bir "Amerika" keşfetmiş gibi sarıldıkları "teoriler" ne yenidir, ne de proletarya için beş kuruşluk değere sahiptir. Bunların savundukları "Avrupa'ya özgü politika"/"Türkiye'ye özgü politika" vb. tezler Euro-Komünistlerinin kaba reformcu görüşlerinin yeni ellerde, değişik koşullarda, yeni bir baskısı olmaktan öte birşey değildir. Bunlar öylesine pespaye tezler savundu ve savunuyorlar ki, 1981'lerde Türkiye'de halk savaşını başlatıp, bunu da SPD'ye alkışlatacaklarını iddia ederken, bugün de islamcı faşistlerle "ırkçılığa ve milliyetçiliğe karşı" mücadele ediyorlar!!! Her iki dönemde de sağcı öz belirleyici durumdadır.

Biz Bolşevik Partizan siyaseti ve taraftarları için, gerek Halkın Kurtuluşunun, gerekse "Genç Arkadaş" çevresinin, islamcı faşistlerle eylembirliği yapmaları ne şaşırtıcıdır, ne de tesadüftür. Biz, oyunun tam olarak kurallara uygun oynandığını, beklenen sonucun açıkça ortaya çıktığını düşünüyoruz. Gelişmelerin buralara kadar varacağını, yayın organlarımızda defalarca teorik olarak ortaya koyduk. Bütün bunlardan dolayı, ortada anormal bir durum yoktur.

Türk, Kürt, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden Devrimciler,

Halkın Kurtuluşu hangi evrimi izleyerek islamcı faşistlerle eylembirliği yapma "şerefine" erişmiştir? 1980 öncesi, Türkiye-Kürdistan'da hemen her şehirde, MHP'li faşistlerle işbirliği halinde devrimcilere, komünistlere, sıradan demokratlara saldıran, ortaçağdan kalma, paslı-isli kafalılarla bugün yurt dışı şartlarında eylembirlikleri yapmanın özel gerekliliği nedir? Daha düne kadar, yurt dışında birçok yerde devrimcilere sokaklarda bildiri dağıttırmayan; boğanın kırmızıyı görmesi gibi bıçaklı-sopalı saldırılar düzenleyen bu gerici güruh, bugün hangi değişiklikler sonucu devrimcilerin "ırkçılığa, milliyetçiliğe" karşı mücadelede birer müttefiki haline gelmiştir? vb.

Biz çok açık ve yalın bir dille diyoruz ki, islamcı faşistler konumlarında hiçbir değişiklik yapmamışlardır. Dün olduğu gibi, bugün de onlarla ve genelde karşı-devrimcilerin tümüyle, eylembirlikleri yapmanın **özel hiçbir sebebi yoktur. Tersine, bugün düne oranla daha fazla bir enerji ile karşı-devrimcilerin teşhir ve tecriti görev olarak önümüzde durmaktadır.** O halde HK'nın buralara kadar yuvarlanması, ve karşı devrimcilerle açıkça flört etmesi nasıl açıklanmalıdır? Bu soruya genel olarak verdiğimiz cevap şudur: **HK'nın buralara kadar yuvarlanmasının ESAS SEBEBİ, onun izlediği sağcı oportünist çizginin 1980 askeri faşist cunta sonrası adım adım reformizm yönünde gelişmesi, ve giderek pratikte kendini bu yönde tamamlamaya çalışmasıdır.** Bu değerlendirmenin bütün yönlerinin ortaya konması başlı başına bir makalenin görevidir.

HK'nın karşı-devrimcilerle sarmaş-dolaş olma politikası, başlıca şu kesitlerden geçerek oluşmuştur diyebiliriz.

* HK 1979'larda bırakalım TKP gibi karşı

devrimci grupları, Partizan'la bile eylembir liklerine yanaşmıyordu. Bu dönemde belirleyi ci özelliği, kendini beğenmiy burnu büyüklük tü. 1979/80 yıllarında HK'nın yayın organlarında TKP vs. için kullanılan "sosyal-faşist" ifadeleri artık adım adım geri çekilmeye baş lanmıştı, 80 sonrası bu yönde hızlı bir geliş me yaşandı. Bu adımı, "karşı-devrimcilerle" "resmen değil" ama, "resmi olmadan" eylembir likleri yapma adımı izledi. Öyle ki, HK içeriği üzerine anlaşsa da, 1981/82 yıllarında TKP ile vs. aynı bildirinin altına imza atmı yordu. Bunu henüz kendi durumunda "oportun" görmüyordu. Tersine bu noktada kendisini hak lı olarak eleştirenleri "kavrayışsızlıkla" suçluyordu.

* 1982'de bizim dışımızda bütün Türkiyeli gruplar —devrimci, karşı-devrimci hepsi— 12 Eylül yürüyüşünde biraraya gelerek eylembirliği yaptılar. HK da bu eylembirliğine "res men" olmasa da katıldı. Bu birliğin gerçek - leşmesinde, bugün "Genç Arkadaş" çevresi ola rak tanınanların ÖZEL çabalarını belirtmek is tiyoruz. Onlar haklı olarak, "Maocularla sos yal-faşistleri" birleştirdikleri yönünde sevinç gösterileri yapmışlardı.

* HK karşı-devrimcilerle eylembirliği yap manın koşullarının daha da elverişli hale gel diğini gördüğü andan itibaren, sosyal-faşist lerle açık ve "mertçe" eylembirlikleri yapma politikası izlemeye başladı. Ve geçmişteki u tangaç, çekingen tavrını terketti. O bu yönde öylesine "açıkyürekli" ve "bonkör" adımlar at tı ki, birçok insan "hayret" demekten kendini alamadı. Mesela 1983 Ağustos'unda Türkiye de cezaevlerindeki özgürlük mahkumlarının baş lattığı açlık grevlerini desteklemek için ku rulan "Dayanışma Komitesi"ne katılmak iste - yen TKP'liler için HK şu şartı öne sürüyor - du: "3 bin DM para, 10 kişi açlık grevine ya tırır ve 5 kişi de komiteye verirseniz, gelip katılabilirsiniz."

* HK bir dönemler "faşizmin koltuk değne ği" dediği Ecevit'in bir süre için faşist cun ta tarafından "cezaevine" konmasını protesto ederek, bir kez daha devrime ihanet etmiştir. O, Ecevit'e yapılan baskıyla, devrimci ve komünistlere yapılan baskıyı eşitleyerek; Ecevit'in savunduğu "demokrasi" ile komünistlerin savunduğu demokrasi arasındaki NİTELİK - SEL farklılığı gözlerden silerek; Ecevit'i hal kımızın bir "parçası" ilan ederek, Karşı-Devrim yolunda hayli mesafe katettiğini ortaya koymuştur.

* İşte bu ve benzeri gelişmeler sonunda, şimdilik konakladığı; islamcı faşistlerle ey lembirliği yapma bataklığına ulaşmıştır. Ger çeklere bilerek gözlerini kapamak istemeyen her devrimci, bizimle birlikte şu tespitleri yapmak zorundadır!

A) Genel olarak karşı-devrimcilerle, özel olarak da islamcı faşistlerle eylembirliği ya panlar, bu tavırlarıyla Karşı-Devrime hizmet ediyorlar. Bunlar İsmail Bilen'lerin ve Doğu Perinçek'lerin izinde yürüyorlar! Bugün bunu yapanların, yarın MHP'li faşistlerle de eylem birlikleri yapmalarının önünde ciddi hiç bir engel yoktur.

B) Bugün karşı-devrimcilerle eylembirliği yapanlar, yarın silahlı halk ayaklanmasına militan anti-komünist temelde karşı çıkabi - lirler. Bu yönde gelişmeleri için gerekli te orik temel önemli ölçüde bugünden hazırlan - maktadır.

C) Alman ırkçılığına ve milliyetçiliğine karşı mücadele adına karşı-devrimcilerle bir leşenlerin çıkarttıkları ortak bildiride Türk ırkçılığına, milliyetçiliğine tek kelime eleş tiri getirmemiş olmaları, tek kelimeyle UTANÇ verici bir tavırdır. Bu tavrı takınanların, ya rın Türkiye-Kürdistan'da bir Kürt milli hare keti geliştiğinde takınacakları tavrın hiç de bilinmez bir sır olmadığı açıktır. Bunların i çine battıkları Türk milliyetçiliği, prolete enternasyonalizmine bir saldırı, Türk faşist lerinin ırkçılık ve şövenizm politikasına bu lunmaz bir DESTEKTİR.

D) Bütün bunlar, bugünkü şartlarda karşı-devrimcilerle eylembirlikleri yapmak doğru-dur diyenlerin, bu siyasi teorik tespiti tutarlı bir şekilde pratiğe uyguladıklarında nerelere kadar gittiklerinin; Karşı-Devrim ile proletarya adına, Marksizm-Leninizm adına na sıl utanmazca flört ettiklerinin açıkça kanı tıdır. Biz özellikle bu bağıntıda, Partizan, DHB'nin çeşitli kesimlerini ve Kawa'dan arka daşları uyarmak istiyoruz. Karşı-devrimciler le eylembirlikleri yapmanın doğru olduğunu sa vunmak, kişiyi işte bu bataklıklara kadar gö türmek zorundadır. Sorun niyet, istek sorunu değil; politika sorunudur. Bu politika prati ğe tutarlı bir şekilde uygulandığında, bunun dışında bir başka yere varılamaz.

Bolşevik Partizan siyaseti olarak, bu ko nuda beş yıldan beri getirdiğimiz eleştirile rin, yürüttüğümüz polemiklerin, genelde bütün devrimciler açısından, özel olarak da bu üç grup açısından önemle incelenmesi ve tavır ta kınılması gerektiği inancındayız.

- GENELDE KARŞI-DEVRİMCİLERLE, ÖZELDE İS LAMCI FAŞİSTLERLE EYLEMBİRLİĞİNE HAYIR!
- YAŞASIN DEVRİMCİ TEMELDE EYLEMBİRLİKLE Rİ!
- YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!
- KAHROLSUN OPORTÜNİZM, REVİZYONİZM VE REFORMİZM!
- BOLŞEVİZM YENECEKTİR!

HAMBURG
BOLŞEVİK PARTİZAN
TARAFTARLARI

9.1.86

JÎBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Karkeren hemû welatan yekbın! Karkeren hemû welatan û gelen bındest yekbın!

(Belavoka komita brêvebırına gıştı (merkezi) PKT/ML(B) bı imza ku gıhiştiye me, em çap û beladıkın.)

DEVLETA FAŞİSTA TIRK ÊRİŞÊN SINURİ DAJO LI SER ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK!

PKT/ML(B) KU, JI KOMİNİSTÊN NETEWA TIRK, KURD U NETEWÊN DIN PÊK HATİYE, ÊRİŞÊN FAŞİSTÊN TIRK LI GEL PKK, HRK, ERNK LENET DIKE!

ÊRİŞ Û QETLIAM ÊN LI GEL ŞERGERÊN PKK, HRK, ERNK, PEŞ EK JI ÊRİŞEN BO ORTÊHILDANA GELÊ KURD E!

PKK Û BI SEROKTİYA WÊ SERÊN ŞERGERÊN HRK, ERNK LI HEMBER DEVLETA FAŞİST, ŞERÊ DIJİ ZILMA NETEWİ, DIJİ QETANDINA NETEWA KURD; Û ŞERÊ DIJİ YEKİTİYA BÊ DIL... DI VAN NOQTEN DE EM LI Vİ ŞERİ BÊŞERT ALİKARİYA XWE DIPEYİVİNIN!

BIMRE ZILMA NETEWİ! BIMRE ŞOVENİZMA MEZIN-YA TIRK!

RİYA, RASTİ DAWİYA ZILMA NETEWİ; DIJİ QETANDINA NETEWA KURD Û WEKHEVİYA TIM GELAN-EV RÊYE-: BI SEROKETİYA PROLETERYA ŞOREŞA GELİ YÊ DEMOKRATİYE!

Geli Şorışger û Hogırno!..

Karkerên zanistiya çini jı tım gelên Tırkiyê!..

Tu roj tıneye ku, weşanên çina serdeste faşist dınıvisine, Kurdistana Tırkiye da "tên teqibkırın", "pey rêçê ne", pêşên çiyada "xıstıne quncık", "xainên veqetandınê", "çetên veqetandınê" behs dıke. Tu roj tıneye ku, behsa "Leşkerê qehreman ê Tırk operasyonên xwe ajoten ser eşqıya yê veqetandınêş" nakın. Weşanên faşist resmên jınên Kurd a ne koçera bı çadırên wan va reng û reng çap dıke. Bı fermanên serokê cunta yê Kenan Evren, ewên ku esir nayên gırtınê tên kuştın... Bı ser Rêziya "Dawiya Eşqiya". »»

Neden Kürtçe?

Değerli okuyucu,

Bolşevik Partizan'da bu sayıdan itibaren Kürtçe olarak da yayın yapmaya başlıyoruz. Bundan böyle her sayıda gücümüz oranında belli sayıda sayfamızı Kürtçe yayın için ayıraca - ğız. Şimdilik özellikle milli sorun ile ilgili bazı önemli yazıların Kürtçelerini yayınlamaya çalışacağız. Çeviri gücümüz çok sınırlı olduğundan, bugün ancak çok az sayıda yazıyı Kürtçe yayınlayabilecek durumdayız.

Kürtçe yayını yeni bir yılda başlatmamızda, TKP/ML(B)'nin III.Konferansında aldığı, ve bizim de doğru bularak bütünüyle katıldığımız şu karar belirleyici rol oynamıştır:

"TKP/ML(B)'NİN "EZİLEN ULUS VE MİLLİYETLERİN DİLİNİ, ÖZELLİKLE DE KORT ULUSUNUN DİLİNİ KOMONİST PROPAGANDANIN BİR ARACI YAPMADIĞI" TEZİ İLE İLGİLİ

Bu konudaki görüşlerimiz şöyledir:

- Türkiyeli komünistlerin önünde, propaganda ve ajitasyonlarını yalnızca hakim ulusun dili olan Türkçe ile değil; Türkiye'de yaşayan ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde de; **bütün dillerde** yapma **görevi** vardır.

(Devamı s. 4'te)

Dı dema 16. Tebaxē, bı navē seroketiya kurmaya Gelemperi (Genelkurmay Bşk.lığı), ya dewleta faşi'ya Tırk cıvatek jı bo weşaniyan hat pēkdayin. Dı vē cıvatē de berpırsiyarēn leşkeri ya faşist ya çina serdest ramanēn xwe lı ser şerē Gerilla, ku lı Kurdıstanē bı seroketiya PKK dı dema 15 Tebaxē 1984 dest pēkır ū lı ser "Operasyonēn" xwe dan berçav. Bı gori gotınēn wan, ku ew bı xwe beyan dıkın jı dema 15 Tebaxē 1984 heya demē dı vī şerē Kurdıstanēde jı ordiya faşistē Tırk ū jı teqwiyēn wan 56 mıri, ū jı PKK ē ū bı seroktiya wē jı HRK ū ERNK ku ew dıbējın "komeley veqetandınē" ji 97 mıri hene. Faşistēn Tırk hē dıbējın "63 qelati ji" aliyēn teroristanva hatıne kuştınē. Ev tıştē ku ēdī jı aliyē çina serdestva ji nayē vēşartın ū bı navē kurmaya Gelemperi tē gotin ū daxwewaniya vi tıştı pewıst dıbının ū weşanēn xweda reng ū reng dınıvisinin, heqiqeta vitıştı çiye? Ū ramana proleterya zanistiye çini çiye?

EM ALİKARİYA ÇI DIKIN?

Dı weşanēn çina serdest'da "çetē veqetandınē", "eşqiya" ū bı vi awayi cıvata weşani ya seroktiya qurmaya gelemperi ji çawa dıbēje qesda wan PKK ū bı seroktiya vē HRK ū ERNK'ye. Pıştı 12 İlonē PKK dı rēç a xurtbun ū amadebuna şer de meşi ū qadro ū sempatizanēn xwe te'limēde derbaskır, bı gırani şerē rızgariya netewi dı Kurdistana Tırkiyē'de ajot ū çawa ew bı xwe dıbējın jı bo Kurdistaneke Serxwebu sazbuna dewletē, bı "Şerē Gelī" bı Darawa xwe, dı dema 15 Tebaxē 1984 bı tevgēra Gerilla dest pē kır.

Eva Daxwanike lı gori quweta PKK dı navbera wē ū lı hember devletā Tırk, ū bange ke, ku lı Kurdistana Tırkiyē gel terē şerbe. Destpēka şerē PKK'e dı demeke, ku gel seri hılnedane ū demeki bēdangda bı xurtaniya xwe destpēkır. Lē belē programa PKK daxweyaniyek dıj serdestiya netewi ū ifadeki azadiye. **PKK, ku şerē xwe bı şerē xwe tenēji bajo, teoriya ku bı navē şerē geli dıparēze, bı heqiqeta xwe teoriki "Foko„'tibeji, ew şerē ku dıj çinēn serdesten faşi yēn Tırk dajo, ku dıji zılma netewiye ev aliya; parēztına serxwebuna gelē kurd, ū ew aliyē ku dıji gedexebuna avakırına dewleteki netewa Kurd ū dıji yikitiya bēdıl ku Xe'ncī Tırkan gelēn dın mafēn xweyēn wekheviye naperezun dıj vana ū bı vi aliyi şerē PKK bē gotın te aligırtın.**

PKK dı şerē xwe de, vi aliye Darawa wēde, sempatizan dılxweşiya tım Kurdēn Tırkiyē, ku tēn çewısandın, dıkıre. Ev dılxweşi, xwestek ū sempatiya gelek karker, gundī ū kedkarēn Kurd, bı alikariya wan dıdé nişan; ku ew dıji leşkeriya faşī ya Tırk şer dıke, dıji wē zılma ku deh salın lı ser gelē Kurd dajo, şerē PKK ē lı hember van dılē kurdan xweşdıke. Disa bē şek, proleterya zanisti ya tım gelen sempatiya xwe dıda nişan, we lew ew bı Şerē xwe de tenē beji ū sempatiyē bē nişan dayin.

Şerē PKK lı hember dewleta faşist, pēwiste bı aliyē Proleterya zanistiya çinī ū bı aliyē gışt şorışgeranva bē alikari kırın ū ew bıbın xwedi vi seri; Lewra ev şer bē dengiya ketiye ser Tırkiye dıqelışine; ev şer éwrēn reşēn ku lı hember çini ye dı de bayē; Ev derbeki mezine lı suretē çi... serdest, ku tım dıbēje "me peliqand, me dardakır, me kuşt, me xelaskır"; Jiyan dıde nişan ku çawa tē zanin dewleta faşist, çinēn serdest usa xurt nine; Ev dewleta ku lı hember grubeki bı bıryari, çekdari ū hazır dımelıse, dıde nişandayin ku çina karker, hēzēn kedkar, tım keşēn ku tēn tedayi kırın bo şoreşē bı çekdari ū komeli bılege ev dewleta faşist lı hember wan gasi kāxezeki ne gırane; dı vī alide gere şerē PKK'ē bē alikırın.

Em koministen Tırkiyē, ku jı gelek gelanın, dı Şerē dewleta faşista Tırk lı hember PKK'ē de bē gotın em lı cem PKK'ē ne. Em dı vī şeride, Şerē PKK ū bı seroktiya wē şerē HRK, ERNK ku dıji zılma netewi de tē ū serxwebuna gelē Kurd daxweze em van noqten bē şek ū bē şert alikari dıkın. Disa em berxwedana wan a dıji faşizmē ku teslim nabın alikari dıkın. Gerek eva bıve nişangek.

Em ērişēn çinēn serdestēn faşistēn Tırkiyē, ku lı ser PKK, lı ser Şergerēn HRK ū ERNK dajon lenet dıkın.

Ev şerē çina serdeştēn faşist, ku pēşiyē lı ser şergerēn PKK, HRK ū ERNK ē dajon ne tenē bo wane. Dı vi şeride ordiya faşista Tırk, gıranike we yē mezın rakıre mıntıqa Kurdistanē, wek ew mıntıqa disa işgal kıriye; gelē Kurd xwin dıgrī, Dı gelemperiya gundēn Kurd de qereqol avakırıne.

Bı teybetî cihên ku lê şer dıbe, çuyın û hatına van gundan tım tê qontrol kırınê. Zıl'm û Lêdan û lêker bı hezaran perekine. Dı diroka Kurdistanê'de cewısandıneki gırantır tê kırın. Dı şerê lı hember PKK, HRK, ERNK de ew gundên ku alikariya çinên serdestênfaşist nakın ew ji tên tedayi kırın. Dı şerê hember PKK, HRK, ERNK de, hedefa çinên serdest ên faşist lı hember serhıldana şerê netewi û cıvakiya gelê Kurde. Ew resmên wan ku tên kuştın, dı weşanen xwede dıdın nişandayin armanc dıkın, ku çarê gelê Kurd û tım şorışgerên Tırkiyê bıde tırsandın û dıbêje dawiya weji eve.

İro êrişên çinên serdestên Tırk lı ser şergerên PKK-HRK-ERNK bı xusûsı lı hember gelê Kurd û gelemperi lı hember gelê Tırkiyê'ye. Dı şerê despêka faşistan Peşek iro lı seriye. Loma iro dıjî faşistan sekınandın erka tım şorısger û demoqratane.

EM DIJİ ÇINE?

Lı hember êrişên faşistên Tırk ku dajone ser şergerên PKK-HRK-ERNK, gırtına me lı get şergerên PKK wê ménê nine ku em bı ramani, siyasi û komeli û rêxıstın û taqtiken va bı PKK re rêçeki danin, na; Û her usa ji eva ne şerteki yekemîne ku em PKK'ê xwê yi der tên. Me lı jorê got, em alikariya PKK-HRK-ERNK bı çı awayi û heya ku dıkın. Pışti wi qasi gelek rêxnê (eleştiri) me lı gel xeta PKK'ê hene. Bı gelemperi hınek Rêxnê me:

* Ramana me ew e ku, xet û taqtıkên PKK'ê lı gel şoreşa Kurdistana Tırkiyê ne ramaneki çina karkere lê belê ramaneki burjuvaziyê netewgeriye. Darama (program)a PKK'ê, şoreşa Kurdistana Tırkiy-e jı şoreşa Tırkiye dıqetine; mesela helbûna netewî dıde navçê (merkez) û helbuna, mesela netewî (milli) ne bı ramaneki seroktiya ramana çina karker pêk dine. Jı bo PKK'ê yêkbuna netewa Kurd dı tevgera netawıde pêştırı yêkbuna karker û kedkarên jı nuçe gelan bı seroktiya proleterya tê; û pêştırı yekbuna karkerên cihanê tê. Ger çıqa PKK dıvê ez partiya çina karkerim û Marksist û Leninistım, lê bı heqiqet ew ne Marksist û Leniniste, ew bı Darawa xwe rêçeki netewı burjuvaziye.

* Xeta (strateji) PKK'ê ya leşkerı ne xeteki leşkeriya Leninist e. Rêça xeta wê ya leşkerı, bın navê şerê gelı de, xetek leşkeriye, jı teoriya foko ye. PKK iro çek lı desta dıji dewleta faşı ya Tırk şerdıke û bı vı awayı şerê wê ya dıj emperyalı, ne bı bıryarı dıj emperyalizm, sosyal-emperyalizm û her awayê paşverutiyê ye.

* PKK dı gelemperi cihanê de Sosyal-emperyalizma Rus reddıke, hê serdajı sosyal-emperyalizma Yekitiya Sovyet e iro bı êrıştı hêzekı sosyalist dıbıne; bo şoreşa Kurdistan (gelemperi Tırkiyê) muttefik dıbıne; mesela İşgala Afganistan dı weçheki "enternasyonalizme proleterya" dıbıne. Dı pratikide ittifaka siyasi bı vı ramani ye. Dı dema ku PKK vê xeta siyasi terk neke, dı leyistka dıjwariya Sosyal-emperyalizma Rus an dane. Gıjbuna PKK dı vı aliyide an aliyê dınde xwe bıde nîşan yê belibe ger PKK dı ramaniya xwe de dı serxwebuna netewe, aliyê wê yi netewı û anti-emperyalizma wê ye bê bırgarı dı pratikêde yê kıvş be.

* PKK lı hember ramanê cure dı nav xwe de û lı hember komelên "çep" ên dın, pıştı qonaxekı, bı usûla xwe xızmeta dıj-şoreşê dıke. Bê ispat mora ajaniyê lı kesa dıxe û tu dılhêşiyê nabıne. Bo hılweşındına zıda êrişên bı keyfiyeta dıj şoreşı û sosyal-faşistı dıke.

Me gelek car lı ser van xetê PKK nıvısın. İro şundaji lı hember van xeta emê şerê ramana ideoloji bıkın. Xwesteka me ewe ku, bıngeha PKK van nexweşiyan bıbine, loma em alikari dıkın. Lê belê şerê ramanı mayê wê menê ku dışerê navbeyna wê û dewleta faşistde ku ew şerê ideoloji bıbe mani-ê hevkari û xweyi derketına PKK ê.

Bı her awayı em dıjı dujmıniya PKK ê ne ku hınek komelên Tırkiyê yên opportunist-reviziyonist berê xulamê sosyal-emperyalizma Rus T.K.P. û "Yekitîya Çep = Sol Birlik" û hınek komelê şorışger mina Partizan, Dev-İşçi, HK/Emeğin Sesi ku "dıjmıntiya PKK"ê kırıne siyaseta xwe ya merkezi; Û wı awayı em dıjı usula PKK ê ku bı teybetı ew lı hember komelên şorışger usuleke dıj-şoreşı dıpareze.

Gor me, "Dujmıntiya PKK ê" jı vır tê, ew komelen ku, dujmıntiya PKK ê kırıne siyasiya xwe ye merkezi (ewên ku bı navê şoreşa Tırkiyê xeberdı dın) jı şoveniya Tırkê mezın ku jı Kemalizmê miras maye jı wır tê, bı teybetî (komelên netewiyên Kurd) jı şerê PKK ê kumreşiyê dıken, dujmıntiya wanji jı wır tê.

(Devam edecek)

(Baştarafı birinci sayfada) **NEDEN KÜRTÇE?**

- Bu, bütün milliyetlerden proletaryanın birleşik bir partisini yaratma; ve çeşitli milliyetlerden proleterleri, emekçileri kaynaştırma; birleştirme için mutlaka çözülmesi gereken bir görevdir.

- Bu görevin çözülmesi yönünde atılacak her adım, hem **esas olarak** hakim ulus şövenizmine, hem de aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine darbe vuracaktır.

- Ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın, öncelikle ve özellikle, bizzat o ulusun ve milliyetlerin yerleşmiş olduğu bölgelerde yapılacak çalışmada belirleyici bir öneme sahiptir.

- Türkiye'de ezilen ulus ve milliyetlerin dilinde yayın yapma görevinde ilk ele alınması ve çözülmesi gereken, **Kürt** dilinde yayın yapma sorunudur. Çünkü Türkiye'de milli meselenin esasını Kürt milli sorunu oluşturmaktadır.

- Biz bugünkü gücümüzle kesinlikle böyle bir görevi, mesela en temel belgelerimizin Kürtçeye çevrilip yayınlanması düzeyinde bile çözebilecek durumda değiliz. Bizim bugünkü gücümüzle yapabileceğimiz şey, bu görevi tespit etme; propagandasını yapma, ve adım adım çözebilmek için belli görevlendirmeler yapmaktır. Bunun yanında, belli bildirilerin (mesela milli mesele ile ilgili tavır takındığımız) Kürtçeye çevrilmesi vb. de bugün ele alınıp **çözülebilecek** görevler olarak tespit edilebilir.

o Biz geçmişte bu görevin varlığını tespit ettik. Belli görevlendirmeler de yaptık. Ancak bu konuda somut birşey ortaya çıkmadı. Bu, bizim bu konuda gereken önemi vermediğimizin bir ifadesidir. Ve bu noktada bize getirilen böyle bir eleştiri haklıdır.

o Biz sorunu, özellikle eski kardeşlerimiz, ve Spartaküs ile polemik içinde, "Sorun, bir kereye mahsus, bir bildiriyi Kürtçeye çevirmek ve yayınlamak değil; ya da şu veya bu sloganın Kürtçeye de çevrilip, Kürtçe de yayınlanması değil, böyle bir yayının sürekliliğinin sağlanmasıdır" vs. şeklinde koyduk. Bu, soruna yanlış yaklaşan bir koyuştu. Tabii ki sorun, bazı sloganların Kürtçe de atılması ile, bir-iki bildirinin Kürtçe de yayınlanması ile çözülmeyecektir. Ama eğer bugün **bu** yapılabiliyorsa, bunun yapılması, "esas çözüm bu değildir" adına reddedilmemelidir. Çünkü bu, küçük de olsa, sorunun ciddiye alındığını, çözülmeye çalışıldığını gösteren bir adımdır. Ve bu adımın atılması, sorunun gerçek çözümünü engellemez; tersine, o yönde gelişmeyi hızlandırıcı bir rol oynar. Öyle ya da böyle, Kürtçe yayın -- bu, belli sloganların Kürtçeye çevrilmesi, atılması düzeyinde bile olsa, eğer bugün yalnızca bu yapılabiliyorsa -- Türk faşist hakim sınıflarına karşı kesin bir tavrın, Türkçe dışındaki dillere yapılan baskıya, somutta Kürt diline yapılan baskıya karşı oluşun, somut ifadesidir. Bizim, eski kardeşlerimizin ve Spartaküs'ün demagojik "çaba"larına karşı bir tepki olarak da, bugün yapabileceğimizi de yapmamamız kesinlikle yanlıştır. Bu yanlışı düzeltmeli; bugün bu konuda yapabilecek durumda olduğumuzu (mesela belli temel sloganlarımızın Kürtçe propagandası; belli bildirilerimizin, yazılarımızın Kürtçe de yayını) mutlaka yapılmalıdır.

- Kuşkusuz bizim bu noktadaki hatalarımızın, milli sorunla ilgili diğer hata ve sapmalarımızla bağı vardır.

Biz, doğru bulduğumuz bu karar doğrultusunda yaptığımız Kürtçe yayını, **öncelikle** Türk ırkçı-faşist hakim sınıflarının ezilen Kürt ulusunun diline karşı yaptıkları baskıyı protestonun somut bir ifadesi olarak kavrıyoruz. Ve şimdiye kadar gücümüzü bu noktada yeterli seferber etmemiş olmayı önemli bir hata, pratikte Büyük-Türk şövenizminin yasak zincirini kırma konusunda üzerimize düşeni, gücümüz oranında yapabileceğimizi yapmamış olma anlamında, bir hata, bu anlamda Türk şövenizmi ile uzlaşan bir pratik tavır olarak değerlendiriyoruz.